

புதிய அனநாயகம்

பிப்ரவரி 2014
ரூ.10.00

**ஆதலனால்
தேசத்துரோகம்
செய்வீர்!**

“அரசுப் பள்ளிகளின் தரத்தை உயர்த்து! அனைத்துத் தனியார் பள்ளிகளையும் அரசுடமையாக்கு!!”

- புரட்சிகர மாணவர் - இளைஞர் முன்னணியின் முற்றுகைப் போராட்டங்கள்

தனியார்மயம் - தாராளமயம் - உலகமயம் என்ற மறு காலனியாக்கக் கொள்கையின் ஒரு பகுதியாக, கல்விச் சேவையை வழங்கும் பொறுப்பிலிருந்து அரசாங்கம் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு வருகிறது. அரசுப் பள்ளி, கல்லூரி களை திட்டமிட்டு சீரழித்து வருகிறது, அரசு. அரசுப்பள்ளிகளின் அவலநிலையைக் காரணம் காட்டியே தனியார் பள்ளிகளை நாடிச் செல்கிறது நடுத்தர வர்க்கம்.

இத்தகைய நச்சுச்சூழலில் தமிழகம் சிக்கித் தவிக்கையில், “அரசுப் பள்ளிகளின் தரத்தை உயர்த்து! அனைத்துத் தனியார் பள்ளிகளையும் அரசுடமையாக்கு!” என்ற முழக்கத்தின் கீழ் தமிழகமெங்கும் தொடர் போராட்டங்களை முன்னெடுத்து வருகிறது, புரட்சிகர மாணவர் - இளைஞர் முன்னணி.

விழுப்புரம் மாவட்டம் திரு வெண்ணைய் நல்லூர் வட்டாரத்தில் இயங்கும் அரசுப்பள்ளிகளில்; விழுப்புரம் மாவட்டம் சாணிமேடு கிராமத்தில் உள்ள அரசுப்பள்ளியில்; சென்னை-குரோம்பேட்டை அரசுப்பள்ளியில் நடைபெற்ற முற்றுகைப் போராட்டங்களைத் தொடர்ந்து, சென்னை மாநகராட்சிப் பள்ளிகளில் அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து தரக்கோரி ஜனவரி -17 அன்று ரிப்பன் மாளிகையை முற்றுகையிடும் போராட்டத்தை நடத்தியது பு.மா.இ.மு.

இதற்கு முன்னர், கடந்த அக்டோபர்-10ந்தேதியன்றே சென்னை ரிப்பன் மாளிகையை முற்றுகையிட்ட இவ்வமைப்பினர், மாநகராட்சி மேயரை நேரில் சந்தித்து, மாநகராட்சி பள்ளிகளில் நிலவும் குறிப்பான குறைபாடுகளை சுட்டிக்காட்டினர். மேலும், அனைத்து மாநகராட்சிப் பள்ளிகளிலும் உரிய ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு, குறைபாடுகளை சீர்செய்ய வேண்டுமெனவும் கோரிக்கை விடுத்து மனு அளித்தனர்.

பு.மா.இ.மு.வின் மனு மீது உரிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளாமல் கிடப்பில் போட்டது சென்னை மாநகராட்சி. இந்நிலையில், கடந்த ஜனவரி-12 அன்று சென்னை மணலி - சடையான் குப்பம் என்ற பகுதியில் உள்ள மாநகராட்சிப் பள்ளி ஒன்றின் மேற்கூரை இடிந்து விழுந்து இரண்டு மாணவர்கள் படுகாயமுற்றனர். மாநகராட்சி நிர்வாகத்தின் அலட்சியம் காரணமாகத்தான் இந்த விபத்து நேர்ந்தது என்பதை அம்பலப்படுத்தி கண்டன சுவரொட்டிகளை ஒட்டியது

பு.மா.இ.மு. இதனைக் கண்டித்து, பள்ளி - கல்லூரி மாணவர்களை அணிதிரட்டி ஜனவரி-17 அன்று ரிப்பன் மாளிகையை முற்றுகையிட்டு ஆர்ப்பாட்டத்தில் ஈடுபட்டது பு.மா.இ.மு.

மாநகராட்சிப் பள்ளிகளின் அவலத்தையும், இவற்றை கண்டு கொள்ள மறுக்கும் சென்னை மாநகராட்சி மேயர் உள்ளிட்ட அதிகார வர்க்கத்தை அம்பலப்படுத்தியும் முழக்கமிட்டனர் பள்ளி - கல்லூரி மாணவர்கள். போராடிய மாணவர்களை விரட்டியடிக்க முனைந்தது, போலீசு. “கைது-சிறைக்கெல்லாம் துணிந்துதான் வந்திருக்கிறோம். எங்களுக்கு கோரிக்கை நிறைவேற்றப்படும் வரை இங்கிருந்து கலைய முடியாது” என்று போலீசின் முகத்திலறைந்தார் போல் கூறினர் மாணவர்கள். இதன் பின்னர், மேயருடன் பேச்சுவார்த்தைக்கு ஏற்பாடு செய்வதாகக்கூறி, ஒரு மணி நேரத்திற்கும் மேலாக மாணவர்களைக் காத்திருக்க வைத்துப் போராட்டத்தை பிசுபிசுக்க வைக்க முயற்சித்தது போலீசு. போலீசின் சதியைப் புரிந்து கொண்ட மாணவர்கள் மேயரின் அலுவலகத்திற்கு முன்பாக அமர்ந்து மறியல் செய்தபிறகே, வேறுவழியின்றி பேச்சுவார்த்தைக்கு வந்தார் மாநகராட்சி மேயர் சைதை துரைசாமி.

அரசுப்பள்ளிகளைக் காட்டிலும் மாநகராட்சிப் பள்ளிகள் போதிய வசதிகளுடன்தான் இயங்குவதாகவும், அவர்களின் எதிர்கால நலனுக்காகப் பல்வேறு திட்டங்களைத் தீட்டி சிறப்பாக செயல்பட்டுவருவதாகவும் கூறி தம்மை முற்றுகையிட்ட மாணவர்களைச் சமாதானப்படுத்த முனைந்தார் மாநகராட்சி மேயர் சைதை துரைசாமி. கழிவறை இல்லாத பள்ளிகளையும், ஆசிரியர் இல்லாத பள்ளிகளையும், வகுப்பறைகளே இல்லாத பள்ளிகளையும் பு.மா.இ.மு.வின் பட்டியலிட்டதையடுத்து, இதனை மறுத்துப் பேச முடியாத மேயர், “எந்தெந்தப் பள்ளிகளில் என்னென்ன குறைபாடுகள் இருக்கிறது என்பதை நீங்களே ஆய்வு செய்து எனக்கு அறிக்கைத் தாருங்கள். அதிகாரிகளையும் உடன் அனுப்பி வைக்கிறேன்” என்று முன்வந்ததையடுத்து இம்முற்றுகைப் போராட்டம் முடிவுக்கு வந்தது.

மண்டல உதவிக் கல்வி அதிகாரிகள் மற்றும் பு.மா.இ.மு.வின் பிரதிநிதிகளையும் உள்ளடக்கிய ஆய்வுக் குழுமொன்று அமைக்கப்பட்டு பக்கம்...

புலியூர் மேநிலைப் பள்ளியில் சுகாதாரமற்ற நிலையில் உள்ள குடிதண்ணீர்க் குழாய்கள்.

கால் வைக்கக்கூட இலாயக்கில்லாத எழுப்புர் ஈடுநிலைப்பள்ளியின் கழிப்பறை.

புதிய ஜனநாயகம்

மார்க்சிய-லெனினிய அரசியல் ஏடு

தொகுதி: 29 இதழ்: 4
பிப்ரவரி 2014

உள்நாடு

தனி இதழ்: ரூ.10.00

ஆண்டு சந்தா: ரூ.120.00

வெளிநாடுகள்

(வான் அஞ்சலில்)

ஆண்டு சந்தா: US \$ 20

அட்டை வடிவமைப்பு: முகிலன்

தொடர்பு முகவரி:

புதிய ஜனநாயகம்,
110, இரண்டாம் தளம்,
63, என்.எஸ்.கே. சாலை,
(அ.பெ.எண்: 2355)
கோடம்பாக்கம்,
சென்னை - 600 024.

மின்னஞ்சல்:

puthijananayagam@gmail.com

தொலைபேசி: 94446 32561

... ஆதலினால் தேசத்துரோகம் செய்வீர்!

அந்நிய நாட்டு அரசுகளுடனும் அந்நிய நாட்டு, உள்நாட்டு நிறுவனங்களிடமும் தொழில், வர்த்தகம், இராணுவம், ஆராய்ச்சி என்று பல துறைகளிலும் இந்தநாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் விரோதமான — காற்றிலும் நீரிலும் நிலத்திலும் நஞ்சு கலக்கும், நேரிலேயே நச்சுக் கழிவுப் பொருட்களைக் கொட்டும், இயற்கை வளங்களைச் சூறையாடும் இரகசிய ஒப்பந்தங்கள் ஏராளமாகப் போடப்படுகின்றன. அவற்றின் மூலம் நமது மக்களின் வாழ்வுரிமைகளும் வாழ்வாதாரங்களும் பறிக்கப்படுகின்றன. இவை அந்நிய மற்றும் முக்கியமாக பனியா- பார்ப்பன சாதிகளைச் சேர்ந்த உள்நாட்டு, நாடுகடந்த தரகு முதலாளிகளின் கொள்ளைக்காக, வளர்ச்சிக்காகத்தான் செய்யப்படுகின்றன. இதற்காகத்தான் பெரும் அளவிலான இலஞ்ச-ஊழல்களும், அதிகார முறைகேடுகளும், பாசிசக் கிரிமினல் குற்றங்களும் நடக்கின்றன. ஆனால், “தேசிய நலன்” “தேசிய வளர்ச்சி” என்ற பெயரில் இவை மூடிமறைக்கப்படுகின்றன.

இந்த நாட்டின் அதிகாரவர்க்கம், போலீசு, இராணுவம், துணை இராணுவம், நீதிமன்ற - சிறைத்துறை அதிகாரிகளின் எண்ணிக்கையும் அதிகாரங்களும் அவர்களுக்கான ஊதியங்களும் சலுகைகளும் எண்ணியும் பார்க்க முடியாத அளவுக்குப் பிரமாண்டமானவை. குறிப்பாக, அயலுறவுத்துறை, இராணுவம், துணை இராணுவம், நீதித்துறை ஆகியவற்றுக்குக் கேள்வி கேட்க முடியாதவாறு, தண்டிக்க முடியாதவாறு சிறப்புக் கவசங்களும் உரிமைகளும் தரப்பட்டிருக்கின்றன. அவை போதாதனவாக உள்ளன, இன்னும் பெருக்க வேண்டும் என்றும், எல்லாம் “தேசியப் பாதுகாப்புக்கானவை” “தேசிய இறையாண்மையின் பாதுகாப்புக்கானவை” என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. ஆனால், இந்த அமைப்புகள்தாம் நமது மக்களுக்கும் நாட்டுக்கும் பேராபத்தானவையாகவும் எதிரானவையாகவும் உள்ளன.

நாட்டின் ஆளும் வர்க்கங்களோடும் அரசியல்வாதிகளோடும் கைகோர்த்துக் கொண்டு, எல்லா இலஞ்ச-ஊழல்களுக்கும், அதிகார முறைகேடுகளுக்கும், பாசிசக் கிரிமினல் குற்றங்களுக்கும் மேற்படி அரசு உறுப்புகள்தாம் அச்சாணியாக விளங்குகின்றன. ஆனால், நாட்டில் நடக்கும் குற்றங்களைத் தடுப்பதற்கான புதுப்புது சட்டங்களும் புதுப்புது அதிகாரங்களும் புதுப்புது நவீன ஆயுதங்கள்-வசதிகள்-பாதுகாப்புகளும் தமக்கு வேண்டுமெனக் குவித்துக் கொள்கின்றன. இந்த அமைப்பை வைத்துக் கொண்டு இந்திய அரசும் (மாநில அரசுகளும் தான்) ஆட்சியாளர்களும் இம்மாதிரியான மக்கள் விரோத, தேச விரோதச் செயல்கள் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யமுடியும். இந்த நாட்டுச் சட்டங்களிலேயே அதற்கு இடமுண்டு.

எது தேசபக்தி? எது தேச விரோதம்? — இப்படிப் பிரித்துப் பார்க்க முடியாமல் நமது நாட்டு மக்கள் குழம்பிப் போய் உள்ளனர்; இல்லை, குழப்பப்பட்டுள்ளனர். “இந்து=இந்திய தேசியம்=மோடி” என்கிறது ஒரு மதவெறி பாசிச கும்பல். ஓட்டுக் கட்சிக் காரர்களெல்லாம் எங்கும் பிரம்மாண்ட தேசியக் கொடியை அசைக்கிறார்கள். “சாம்சங்”, “சோனி”, “எல்ஜி”, “விஜய் - ஆசியாநெட்-ஸ்டார்” கள் கூட இந்திய “தேசிய” அடையாளச் சின்னங்களைப் போர்த்திக் கொள்கின்றன. இட்டுக் கட்டப்பட்ட இந்திய தேசத்துக்குச் செயற்கையாகப் பெருமை சேர்க்கும் விதமாக பள்ளிகள், கல்லூரிகளின் பாடநூல்கள் தொடங்கி அதிகாரபூர்வமாகவும் அரசு விளம்பரங்கள் மூலமும் மக்கள்திரள் ஊடகங்கள் மூலமும் போதனைகளும் பல பொய்த் தோற்றங்களும் பொய்ப் பிரச்சாரங்களும் மட்டுமல்ல, கிரிமினல் குற்றங்களும் கூட, மோசடியான நாடகங்களும் கூட தேசபக்த வேடதாரிகளால் அரங்கேற்றப்படுகின்றன. இவற்றை நம்பி அப்படியே ஏற்றுக்கொள்பவர்கள்தாம் தேசபக்தர்கள்; இவற்றை நம்ப மறுப்பவர்கள் மட்டுமல்ல, சந்தேகிப்பவர்கள்கூடத் தேச விரோதிகளாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறார்கள். ஆதலினால் தேசத்துரோகம் செய்வீர்!

நாடும், நாட்டின் வளங்களும் பார்ப்பன - பனியாத்தளின் தோரப்பட்டியல்...

நாடு, நாட்டுப்பற்று என்று ஆளும் வர்க்கம்
பேசுவதெல்லாம் பார்ப்பன - பனியா சேவையை
நோக்கமாகக் கொண்டதுதான் என்பதை
இந்திய நாட்டின் சூப்பர் கோடிசுவர்களின்
பட்டியலே நிரூபித்துக் காட்டுகிறது.

ஏறக்குறைய திவாலாகிவிட்டிருந்த இந்த நாடு புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை புகுத்தப்பட்ட பிறகு, நாலுகால் பாய்ச்சலில் முன்னேறி வருவதாகத் "தேசபக்த வேடதாரிகள்" பிரமையூட்டுகிறார்கள். தம்மைத்தாமே அறிவாளிகளாகக் கருதும் நடுத்தர வர்க்க அப்பாவினரும் அதை நம்பி அந்தக் கூட்டு ஒப்பாரியில் கலந்து கொள்கிறார்கள்.

இந்தியா 2020-இல் வல்லரசாகி விடும் என்று அரசவைக் கோமாளி அப்துல் கலாம், தான் பதவியில் இருந்தபோது ஒரு ஆரூடம் சொன்னார். ஆமாம், ஆமாம் வல்லரசாகிவிடும் என்று எல்லாரும் கூட்டுப் பாடல் இசைத்தார்கள். அதுவே தேசியப் பாடலாகியது. "வல்லரசு" என்ற சொல்லுக்கு வேறுவேறு பொருள் விளக்கம் சொன்னார்கள். அமெரிக்கா பொருளாதார வல்லரசு என்றால், இந்தியா ஆன்மீக வல்லரசு! இப்படிச் சொல்லியே நாட்டை ஏய்த்து வந்தவர்கள் இல்லையா? நாமும் அணுகுண்டு வெடிச்சுட்டோம்ல, இனி இந்தியா ஒரு இராணுவ வல்லரசு தான் என்றார்கள். அப்புறம் அமெரிக்கா, சீனாவுக்கு அடுத்து இந்தியாதான் இப்போதைக்கு உலகிலேயே மூன்றாவது பெரிய பொருளாதார வல்லரசு;

விரைவிலேயே முதலிடத்தைப் பிடித்து விடுவோம் என்று கூவினார்கள்.

இப்படித் "தேசபக்த வேடதாரிகள்" பெருமை பாராட்டிக் கொண்டிருந்த போதே "தேசியப் பொருளாதாரம்" தலைகுப்புற விழத் தொடங்கி விட்டது. ஏற்றுமதிக்கும் இறக்குமதிக்கும் இடையிலான நடப்புக் கணக்குப் பற்றாக்குறை அதி கரித்துக் கொண்டே போகிறது. உற்பத்திப் பொருட்களின் தொழில் வளர்ச்சி விகிதமும் ஏற்றுமதியும் சரிந்து கொண்டே போகிறது. அமெரிக்க டாலருக்கு நிகரான இந்திய ரூபாயின் மதிப்பு வீழ்ச்சி மன்மோகன்-சிதம்பரம்-மாண்டேக் சிங் கும்பலையே "கதிகலங்கடித்து" வருகிறது. இந்த உண்மையை, ஆட்சியை விட்டு நிச்சயம் துரத்தப்படுவோம் என்ற நிலையில் ஒப்புக்கொண்டு கையைத் தூக்கி விட்டார்கள்.

ஆனாலும், "இந்திய தேசத்தின் பெருமை"யைத் தூக்கி நிறுத்தக் கூடிய சில விவரங்கள் தேசபக்தர்களின்

100 கோடி அமெரிக்க டாலருக்கும் மேல் சொத்துக்களைக் குவித்து வைத்துள்ள 103 சூப்பர் பணக்கார இந்தியர்களுள் முதல் ஒன்பது இடங்களில் உள்ள (கடிகாரச்சுற்றுப்படி) லட்சுமி மிட்டல், முகேஷ் அம்பானி, சசிரூயா, சாவித்திரி ஜிண்டால், அதானி ஆகியோர் பனியா சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள்; அசீம் பிரேம்ஜி முசுலீமாக மதம் மாறிய பனியா.

கைவசம் உள்ளன. அவை: “பிரேசில், ருசியா, இந்தியா, சீனா, தென் ஆப்பிரிக்கா (பிரிக்ஸ் - BRICS-நாடுகள்) ஆகிய உலகின் “வேகமாக வளரும்” பொருளாதாரங்களின் சங்கத்திலேயே சூப்பர் பணக்காரர்கள் எண்ணிக்கையில் இந்தியா முதலிடத்தைப் பிடித்துள்ளது. பொருளாதார ரீதியில் இருள் சூழ்ந்துள்ளபோதிலும், இந்தியா தனது அதீத உச்சநிகர செல்வமிகு தனி மனிதர்களின் (UHNW) எண்ணிக்கையில் பிரிக்ஸ் நாடுகளிலேயே கடந்த ஓராண்டில் சாதனை படைக்கும் அளவுக்கு அதிகரித்து விட்டது. அதாவது, மொத்தம் 7850 சூப்பர் பணக்காரர்கள் இந்தியாவில் இருக்கிறார்கள். (அதீத உச்சநிகர செல்வமிகு தனி மனிதர் என்பவர் 3 கோடி டாலருக்கு மேல் சொத்துள்ளவர்கள் என கணக்கில் கொள்ளப்பட்டவர்கள்) இவர்களின் மொத்த நிகர செல்வ மதிப்பு 93,500 கோடி டாலர்கள்.

மேலும், அதீத உச்ச நிகர செல்வமிகு தனி மனிதர்களின் (UHNW) வரிசையில் மிக உயர்ந்த எண்ணிக்கையாக, 1250 பெண்களைக் கொண்ட ஒரேநாடாக இந்தியா விளங்குகிறது. இவர்களின் மொத்தச் செல்வ மதிப்பு 9,500 கோடி டாலராகும்.

நூறு கோடி டாலருக்கும் மேலான சொத்து கொண்ட 2170 உலகக் கோடசுவர்களின் எண்ணிக்கையில் 103 பேரைப் பெற்று, ஆறாவது இடத்தில் இந்தியா உள்ளது. பிரான்ஸ், சௌதி அரேபியா, சுவீட்சர்லாந்து, ஹாங்காங் ஆகியவற்றை விட அதிக எண்ணிக்கையிலான கோடசுவர்களைக் கொண்ட நாடு என்ற பெருமையை இந்தியா பெற்றுள்ளது. அதிக எண்ணிக்கையிலான கோடசுவர்களைக் கொண்ட நியூயார்க், ஹாங்காங், மாஸ்கோ, இலண்டன் ஆகிய மாநகரங்களை அடுத்து ஐந்தாவது இடத்தில் மும்பை உள்ளது.

நூறு கோடி டாலருக்கும் மேலான சொத்து கொண்ட 2170 உலகக் கோடசுவர்களின் வரிசையில் மேலிருந்து ஆறாவது இடத்தில் லட்சுமி மிட்டல், ஒன்பதாவது இடத்தில் முகேஷ் அம்பானி, 36-வது இடத்தில் அசிம் பிரேம்ஜி, 42-வது இடத்தில் ருயாசகோதரர்கள், 56-வது இடத்தில் சாவித்திரி ஜிண்டால், 81-வது இடத்தில் அதானி, 97-வது இடத்தில் ஆதித்தியா பிர்லா ஆகியோர் உள்ளனர்.

இந்தியாவின் தேர்தல்களில் அடுத்தடுத்து யார் ஆட்சிக்கு வந்தாலும், இந்த விவரங்களை வைத்து “இந்திய தேச பக்தர்களின்” காதில் பூச்சுற்றலாம். மன்மோகன் - சிதம்பரம் - மாண்டேக்கிங்கும்பல் இந்த வகை வளர்ச்சியைத்தான் தமது ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணி ஆட்சியின் பத்தாண்டு கால சாதனையெனப் பீற்றிக்கொள்கிறது.

மோடிக்கு வாக்களிக்கக் கோரும் “குஜராத் மாடல் வளர்ச்சி” எத்தகையதாக இருக்கும் என்பதை மேற்கண்ட விவரங்களை பின்வரும் வேறொரு கோணத்தில் பகுத்துப் பார்த்தாலே விளங்கிவிடும்.

நூறு கோடி டாலருக்கும் மேலான சொத்து கொண்ட 2170 உலகக் கோடசுவர்களின் வரிசையில் இடம் பிடித்துள்ள 103 இந்தியர்களில் மிகமிகப் பெரும்பாலானவர்கள் குஜராத் மற்றும் இராஜஸ்தானைச் சேர்ந்த பனியா சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள். நாட்டிலேயே முதலிரண்டு பெரும் சூப்பர் பணக்காரர்களான லட்சுமி மிட்டல், முகேஷ் அம்பானி ஆகியோர் பனியா. மூன்றாம் இடத்திலுள்ள அசிம் பிரேம்ஜி முசலீமாக மாறிய பனியா. நான் காவதிலிருந்து ஒன்பதாவது வரையுள்ள பெரும் சூப்பர் பணக்காரர்கள் பனியாக்கள். பத்தாவது இடத்தில் உள்ளவர் பார்சி.

இந்தியாவின் உயர்ந்த 55 சூப்பர் பணக்காரர்களில் 29 பேர், குஜராத் (13) மற்றும் இராஜஸ்தானை (16)ச் சேர்ந்தவர்கள். இந்திய மக்கள் தொகையில் ஒரு சதவீதமானவர்களேயான இந்தப் பனியாக்கள்தாம் நாட்டின் பொருளாதாரத்தைக் கட்டியாள்கிறார்கள்.

இந்திய மக்கள் தொகையில் ஆறு சதவீதமான இந்த பனியா, பார்ப்பன, பார்சி முதலிய சாதி-சமூகப் பிரிவினர்கள்தாம் நாட்டின் இன்றைய பெரும் தொழிற்கழகங்களின் தலைமைப் பொறுப்பில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள் என்று ஆய்வுகள் காட்டுகின்றன.

இந்தியாவின் மிகப் பெரிய தனியார், அரசு- பொதுத்துறை மட்டுமல்ல; தேசங்கடந்த பல தொழில், சேவை, வங்கி நிறுவனங்கள் கூட பார்ப்பன, பனியாகும்பலின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் உள்ளன. மும்பய் பங்குச் சந்தையான சென்செக்ஸின் முதல் முப்பது இடங்களைப் பிடித்துள்ள நிறுவனங்கள் பார்ப்பன, பனியா கும்பலால் கட்டுப்படுத்தப்படுபவை.

ஏ.சி.சி.- (சுமித்பானர்ஜி), பி.எச்.இ.எல். (ரவிசுமார் கிருஷ்ணசாமி), ஐ.சி.ஐ.சி.ஐ. (கே.வி. காமத்), இந்துஸ் தான் யுனிலீவர் (நிதின் பரஞ்சே), ஜெய்பிரகாஷ் அசோ சியேட்ஸ் (யோகேஸ் கவுர்), எல்.அண்டு டி. (ஏ.எம். நாயக்), ஓ.என்.ஜி.சி. (ஆர்.எஸ்.சர்மா), எஸ்.பி.ஐ. (அருந்ததி பட்டாச்சார்யா), பஞ்சாப் நேஷனல் வங்கி

(கே.சி. சக்ரவர்த்தி), பரோடாவங்கி (எம்.டி. மல்லையா) ஆகியவற்றைப் பார்ப்பனர்கள் நிர்வகிக்கின்றனர்.

பாரதி ஏர்டெல் (சுனில் மிட்டல்), கிராஸிம் மற்றும் ஹின்டாகோ (குமாரசங்கலம் பிர்லா), எச்.டி.எப்.சி. (தீபக் பரேக்), ரிலையன்ஸ் (முகேஷ் மற்றும் அனில் அம்பானி), ஸ்டெர்லைட் இன்டஸ்ட்ரிஸ் (அனில் அகர்வால்), சன் பார்மா (திலீப் சாங்வி) ஆகியவை பனியாக்களுக்குச் சொந்தமானவை.

இந்திய மென்பொருள் நிறுவனங்களில்...

இன்ஃபோசிஸ் (நாராயண மூர்த்தி), டி.சி.எஸ். (சுப்ரமணியன் ராமதுரை) ஆகியவற்றைப் பார்ப்பனர்கள் நிர்வகிக்கின்றனர்.

விப்ரோவை லாகானா என்ற பனியா சாதியிலிருந்து ஷியா பரிவு இஸ்லாமியராக மதம் மாறிய அசிம் பிரேம்ஜி நிர்வகிக்கிறார்.

இந்தியாவின் பெரிய வானூர்தி நிறுவனங்களில்...

கிம்பிஷர் (விஜய் மல்லையா) ஒரு பார்ப்பனருக்கும், ஜெட் ஏர்வேஸ் (நரேஷ் கோயல்) ஒரு பனியாவுக்கும் சொந்தமானது.

இந்திய செல்பேசி சேவை நிறுவனங்களில்...

ரிலையன்ஸ் (அம்பானி), ஏர்டெல் (மிட்டல்), வோடாபோன் (எஸ்ஸார் - ரூயா), ஐடியா (பிர்லா), ஸ்பைஸ் (மோடி) ஆகியவை பனியாக்களுக்குச் சொந்தமானவை.

பி.எஸ்.என்.எல்.-ஐ (குல்தீப் கோயல்) ஒரு பனியாவும் டாடாவின் டி.டி.எம்.எல்.-ஐ (கே.ஏ.சவுக்கர்) ஒரு பார்ப்பனரும் நடத்துகிறார்கள்.

பல ஆயிரம் கோடிகள் புழங்கும் கிரிக்கெட்டையும் பார்ப்பன-பனியா கும்பல் கட்டுப்படுத்துகிறது.

ஆங்கில நாளிதழ்களில்...

தி இந்து (கஸ்தூரிஜயங்கார்க்கும்), இந்துஸ்தான் டைம்ஸ் (பிர்லா), இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் (கோயங்கா) ஆகியன பார்ப்பன-பனியாக்களுக்குச் சொந்தமானவை.

இந்தி நாளிதழ்களில்...

தைனிக் ஜாக்ரான் (குப்தா), தைனிக் பாஸ்கர் பனியாக்களுக்கும், திவ்ய பாஸ்கர், குஜராத்த் சமாச்சார் (ஷா) ஆகியன அகர்வால்களுக்கும், (சமணருக்கு) சொந்தமானவை.

லோக்மத் (தார்தா) என்ற மிகப் பெரிய மராத்திய நாளிதழும், ராஜஸ்தான் பத்திரிக்கா (கோத்தாரி), நவபாரத்

இப்பார்ப்பன- பனியா கோடீசுவரக் கும்பல் முதலில், அரசுக்குச் சொந்தமான தொழில் நிறுவனங்களைக் கைப்பற்றியது. அடுத்து, தொழில்களை ஊக்குவிப்பது என்ற பெயரில் முதலீடு உதவி, வரிவிலக்கு, அரசு ஒப்பந்தங்கள் என்று அரசு நிதியையும், இலவச நீர், நிலம், மின்சாரம் எனவும் பல இலட்சம் கோடிகளையும் பறித்தது. இப்போது ஏராளமான இயற்கை வளங்களைச் சூறையாடுகிறது.

டைம்ஸ் பத்திரிகையும் சமணர்களுக்குச் சொந்தமானவை.

இந்திய இரும்பு உற்பத்தி நிறுவனங்களில்...

எஸ்ஸார் (ரூயா), ஆர்செலார் மிட்டல் (லட்சுமி மிட்டல்), இஸ்பட் (மிட்டல்), ஜின்டால், சன்ஸ்டீல் (சிங்கால்) ஆகியன பனியாக்களுக்குச் சொந்தமானவை.

விசா ஸ்டீல் (அகர்வால்), லாய்டு ஸ்டீல் (குப்தா) ஆகியவை பனியாக்களுக்குச் சொந்தமானவை.

அரசுத் துறை நிறுவனமான செயிலை (எஸ்.கே.ரூங்டா) நடத்துபவர் ஒரு பனியா.

இந்திய சிமெண்ட் நிறுவனங்களில்...

ஜே.கே. சிமெண்ட்ஸ் (சிங்கானியா), அம்புஜா சிமெண்ட்ஸ்

(நியோடியா மற்றும் சேக்சாரியா), டால்மியா சிமெண்ட்ஸ், அல்ட்ரா டெக் மற்றும் விக்ரம் சிமெண்ட்ஸ் (பிர்லா) ஆகிய நிறுவனங்கள் பனியாக்களுக்குச் சொந்தமானவை.

மோட்டார் தொழிலில்...

இந்துஸ்தான் மோட்டார்ஸ் (பிர்லா), பஜாஜ் ஆட்டோ (பஜாஜ்) ஆகியவை பனியாக்களுக்குச் சொந்தமானவை.

இந்த நாட்டில் சமூக நீதி, மண்டல் கமிசன் கொள்கைகள் - இட ஒதுக்கீடு அமலுக்கு வந்து பல ஆண்டுகளாகியும் பனியா, பார்ப்பன சாதிகளைச் சேர்ந்த வெகு சிலரே மேற்கண்ட நிலையை எட்ட முடிகிறது. முதன்மையாகத் தமது சாதி-சமூகத் தொடர்புகளை வைத்து அரசு மற்றும் அரசியலில் இலஞ்ச-ஊழல்களையும் அதிகார முறைகேடுகளையும் கிரிமினல் குற்றங்களையும் செய்துதான் இந்த நிலையை எட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனால், இவர்களில் யாரும் இதற்காகத் தண்டிக்கப்படவில்லை. முதலில், அரசுக்குச் சொந்தமான தொழில் நிறுவனங்களைக் கைப்பற்றினார்கள். தொழில்களை ஊக்குவிப்பது என்ற பெயரில் முதலீடு உதவி, வரிவிலக்கு, அரசு ஒப்பந்தங்கள் என்று அரசு நிதியையும், இலவச நீர், நிலம், மின்சாரம் எனவும் பல இலட்சம் கோடிகளையும் பறித்தார்கள். இப்போது ஏராளமான இயற்கை வளங்களைச் சூறையாடுகிறார்கள்.

நாட்டின் பொருளாதாரம் திவாலாகும் நிலையிலும், கோடிகோடியான மக்கள் ஓட்டாண்டுகளாகும் நிலையிலும் குறிப்பிட்ட சிறு சாதியினர் உலகின் அதி சூப்பர் பணக்காரர்களாகும் இரகசியம் இதுதான்.

● கதிர்

பத்ரிபால் போலிமோதல் கொலை தீர்ப்பு:

கொலைகாரர்களே நீதப்தகளானால்...

குற்றமிழைத்த இராணுவத்திடமே தீர்ப்பைச் சொல்லும் பொறுப்பைக் கொடுத்த அயோக்கியத்தனத்தை என்னவென்பது?

காஷ்மீரில் கடந்த 2000-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாத இறுதியில் நடந்த இழிபுகழ் பெற்ற பத்ரிபால் போலி மோதல் கொலை வழக்கை கடந்த ஒன்றரை ஆண்டுகளாக 'விசாரித்து' வந்த இந்திய இராணுவ நீதிமன்றம், "அவ்வழக்கில் குற்றஞ்சாட்டப் பட்டிருந்த இராணுவ அதிகாரிகளுக்கு எதிராக அளிக்கப்பட்ட சாட்சியங்கள் போதுமானதாக இல்லை" எனக் குறிப்பிட்டு, இவ்வழக்கை ஊத்தி மூடிவிட்டது. காஷ்மீர் பிரச்சினையை இந்து மதவெறி, இந்து தேசியவெறி என்ற குருட்டுத்தனமான கண்ணோட்டத்தில் அணுகுவதை ஒதுக்கி விட்டுப் பார்த்தால்தான், இந்தத் தீர்ப்பின் மோசடியைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

பத்ரிபால் போலிமோதல் கொலையின் பின்னணியைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றால், சட்டிசிங்புரா படுகொலைகளைப் பற்றியும் நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இவ்விரண்டு படுகொலைகளும் அடுத்தடுத்து, ஓரிரு நாட்கள் இடைவெளியில் இந்திய அரசாலும் இராணுவத்தாலும் நடத்தப்பட்டவை. இவை யிரண்டும் கிரிமினல் கொலை வழக்குகள் என்பதையும் தாண்டி, இந்திய அரசும் அதன் இராணுவமும் "தீவிரவாதிகளை ஒடுக்கி, தேசிய ஒருமைப்பாட்டைக் காப்பது" என்ற பெயரில் கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக காஷ்மீரை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு நடத்திவரும் அத்துணை அட்டுழியங்களையும் குறுக்குவெட்டாக எடுத்துக் காட்டும் ஒரு சித்திரமாகும்.

மார்ச் 20, 2000 அன்று சட்டிசிங்புரா கிராமத்திற்குள் திடீரெனப் புகுந்த இந்திய

இராணுவ உடையணிந்திருந்த கைக் கூலிகள் அக்கிராமத்தைச் சேர்ந்த 35 சீக்கியர்களைத் துப்பாக்கி முனையில் குருத்வாராவிற்கு இழுத்து வந்து படுகொலை செய்துவிட்டுத் தப்பிச் சென்றனர். அப்பொழுது ஆட்சியிலிருந்த பா.ஜ.க. கூட்டணி அரசுலஷ்கர்-இ-தொய்பாதீவிரவாதிகள்தான் இப்படுகொலையை நடத்தியதாகக் குற்றஞ்சுமத்தியதோடு, இப்படுகொலையின் பின்னணியில் பாசிஸ்தான்

இருப்பதாகவும் பழி போட்டது. மேலும், அடுத்த ஓரிரு நாட்களிலேயே இப்படுகொலையை நடத்திய ஐந்து பாசிஸ்தான் தீவிரவாதிகளின் நடமாட்டத்தை உளவறிந்து, அவர்களை பத்ரிபால் என்ற கிராமத்தில் சுற்றிவளைத்து, அப்பொழுது நடந்த மோதலில் கொன்று விட்டதாக அறிவித்தது, இந்திய இராணுவம்.

பத்ரிபால் படுகொலை நடப்பதற்குச் சற்று முன்பாகத்தான் பத்ரிபால் மற்றும் அதனை ஓட்டியுள்ள ஊர்களைச் சேர்ந்த ஐந்து பேரைச் சமை தூக்கும் வேலைக்கு வருமாறு கூறி இராணுவம் அழைத்துச் சென்றிருந்தது. இதனால் கொல்லப்பட்ட ஐந்து பேரும் அந்த அப்பாவிகளாக இருக்கக்கூடும் எனச் சந்தேகித்த அப்பகுதி மக்கள், இராணுவம் கொன்றுபுதைத்த ஐந்து பேரின் சடலங்களையும் தோண்டியெடுத்து விசாரணை நடத்தக் கோரி போர்க்குணமிக்க போராட்டங்களில் இறங்கினர். ஆனந்த்நாக் நகரில் நடந்த ஆர்ப்பாட்டத்தின் மீது இந்திய இராணுவம் நடத்திய துப்பாக்கிச் சூட்டில் 9 பேர் கொல்லப்பட்டதையடுத்து, போராட்டம் முன்னைக் காட்டிலும் தீவிரமடைந்தது.

இந்திய இராணுவத்தால் பத்ரிபாலில் போலி மோதலில் கொல்லப்பட்டவர்களின் சடலங்கள் பிரேதப் பரிசோதனை நடத்துவதற்காகத் தோண்டியெடுக்கப்படுகின்றன. (கோப்புப் படம்)

கொடிய அடக்குமுறைகளுக்கு அடிபணியாமல் காஷ்மீர் மக்கள் நடத்திய தொடர் போராட்டங்களின் விளைவாக, இராணுவத்தால் கொன்று புதைக்கப்பட்ட ஐந்து பேரின் சடலங்களையும் தோண்டியெடுத்துப் பரிசோதனைக்கு அனுப்பியது, அம்மாநில அரசு. இராணுவத்தால் கொல்லப்பட்ட ஐந்து பேரும் பாகிஸ்தானைச் சேர்ந்த தீவிரவாதிகள் கிடையாது; இராணுவம் அழைத்துச் சென்ற உள்ளூரைச் சேர்ந்த அப்பாவிகள் என்பதும், இதுவொரு போலிமோதல் கொலை என்பதும் சவக்குழியிலிருந்து பிணங்கள் வெளியே எடுக்கப்பட்டவுடனேயே நிரூபணமானது. ஆனால், இராணுவ அதிகாரிகளோ குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ள மறுத்ததோடு, கொல்லப்பட்டவர்களின் உடலில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட டி.என்.ஏ. மூலக்கூறு மாதிரிகளை மாற்றித் தடயங்களை அழித்துவிட முயற்சித்தனர். இராணுவத்தின் இந்த மோசடி அம்பலமானதையடுத்து, மீண்டும் காஷ்மீரில் இராணுவத்திற்கு எதிராகப் போராட்டங்கள் வெடித்தன. இதன்பின், இப்போலிமோதல் படுகொலை குறித்த விசாரணையை காஷ்மீர் மாநில அரசு 2002-இல் மையப்புலனாய்வுத்துறையிடம் ஒப்படைத்தது.

சி.பி.ஐ. விசாரணைக்கு இராணுவம் பல்வேறு விதங்களில் முட்டுக்கட்டை போட்டு வந்ததால், படுகொலை நடந்து ஆறு ஆண்டுகள் கழித்துதான் கீழமை நீதிமன்றத்தில் குற்றப் பத்திரிகைத் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. இதுவொரு போலிமோதல் படுகொலை என்பதையும் கொல்லப்பட்டவர்கள் உள்ளூரைச் சேர்ந்த அப்பாவிகள் என்பதையும் உறுதி செய்த சி.பி.ஐ., 5 இராணுவ அதிகாரிகள் மற்றும் தேசிய துப்பாக்கிப் படைப் பிரிவைச் சேர்ந்த ஏழு சிப்பாய்கள் மீது ஆள்கடத்தல், படுகொலை, சாட்சியங்களை அழித்தல் ஆகிய பிரிவுகளின் கீழ் வழக்குப் பதிவு செய்தது.

பத்ரிபால் போலி மோதல் கொலைவழக்கில் குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட இராணுவ அதிகாரிகளை விடுவித்த தீர்ப்பைக் கண்டித்து ஜம்மு-காஷ்மீர் விடுதலை முன்னணி நடத்திய கண்டன ஆர்ப்பாட்டம்.

இராணுவம் தனது கொலைகார அதிகாரிகளைப் பாதுகாக்கவும், வழக்கை குழிதோண்டிப் புதைக்கவும் ஆயுதப்படை சிறப்பு அதிகாரர் சட்டம் என்ற கவசத்துக்குள் புகுந்துகொண்டது. இச்சட்டப்படி, இராணுவ அதிகாரிகளை விசாரிக்க மைய அரசின் முன் அனுமதியைப் பெற வேண்டும்; அப்படி அனுமதி பெறாமல் சி.பி.ஐ. விசாரணை நடத்தியிருப்பதால், இப்புலனாய்வே சட்டத்திற்குப் புறம்பானது என வாதாடியது, இராணுவம். "இப்படுகொலை இராணுவத்தினர் தமது கடமையைச் செய்யும் போக்கில் தவறு தலாகவோ தவிர்க்கவியலாமலோ நேர்ந்துவிட்ட மரணம் அல்ல; சதி செய்து திட்டமிட்டு நடத்தப்பட்ட கொலை என்பதால், ஆயுதப்படை சிறப்பு அதிகாரர் சட்டத்தின் கீழ் இந்த வழக்கு விசாரணை வராது" என ஆதாரங்களை முன்வைத்து இராணுவத்தின் அயோக்கியத்தனத்தை அம்பலப்படுத்தியது, சி.பி.ஐ. ஆனால், வழக்கை விசாரித்த குற்றவியல் நடுவர் மன்றம், "இவ்வழக்கைக் குற்றவியல் நீதிமன்றத்தில் விசாரிப்பதா, இராணுவ நீதிமன்றத்தில் விசாரிப்பதா" என முடிவெடுக்கும் அதிகாரத்தைக் குற்றமிழைத்த இராணுவத்திடமே ஒப்படைத்துத் தீர்ப்பளித்தது.

இத்தீர்ப்பை எதிர்த்து காஷ்மீர் உயர் நீதிமன்றத்தில் தொடுக்கப்பட்ட மேல்முறையீட்டு வழக்கில், அந்நீதிமன்றம் இந்த வழக்கு ஆயுதப்படை சிறப்பு அதிகாரர் சட்டத்தின் கீழ் வராது என 2007-இல் தீர்ப்பளித்தது. உயர் நீதிமன்றம் தீர்ப்பை எதிர்த்து இராணுவம் உச்ச நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடுத்தது. இவ்வழக்கு விசாரணையை வேண்டுமென்றே ஐந்தாண்டுகள் இழுத்தடித்த உச்ச நீதிமன்றம் 2012-இல், "இவ்வழக்கு ஆயுதப்படை சிறப்பு அதிகாரர் சட்டத்தின் கீழ் வருமென்று" இராணுவத்திற்குச் சாதகமாகத் தீர்ப்பளித்ததோடு, இராணுவத்தின் விருப்பப்படி வழக்கை விசாரிக்கும் பொறுப்பையும் இராணுவ நீதிமன்றத்திடம் ஒப்படைத்தது.

ஆயுதப்படை சிறப்பு அதிகாரர் சட்டத்தின் கீழ் இராணுவ நீதிமன்றத்தில் விசாரணை நடத்துவது கட்டப் பஞ்சாயத்தைவிடக் கேவலமானது. பத்ரிபால் வழக்கில் சாட்சிகளாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த கொல்லப்பட்டவர்களின் உறவினர்களை அலைக்கழிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே, விசாரணையை 300 மைல் தொலைவு தள்ளி, ஜம்மு பகுதியில் நக்ரோடா எனும் ஊரில் அமைந்துள்ள பாசறையில் நடத்த முயற்சித்தது, இராணுவம். இதற்கு எதிராகப் போராட்டங்கள் நடந்த பிறகு விசாரணை அவந்திபோராபாசறைக்கு மாற்றப்பட்டது. 50 சாட்சிகளை விசாரணைக்கு அழைத்ததாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது, இராணுவம். இப்படுகொலை நடப்பதற்கு முன்பு இறந்து போனவர்கள்கூடச் சாட்சியமாகச் சேர்க்கப்பட்டிருந்தனர் என்பதிலிருந்தே இராணுவத்தின் விசாரணை எந்தளவிற்கு மோசடித்தனமாக நடந்திருக்கும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். எந்த அடிப்படையில் குற்றவாளிகள் விடுவிக்கப்பட்டனர் என்பது குறித்த முழுமையான விவரங்கள் வெளியிடப்படாமல், அவை இரகசியம் என்ற போர்வையில் பொது

மக்களிடமிருந்து மறைக்கப்பட்டு தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பத்ரிபால் படுகொலையை நேரடியாக நடத்திய இராணுவம், 35 சீக்கியர்களைக் கொன்ற சட்டிசிங்புரா படுகொலையைத் தீவிரவாத அமைப்பு களிலிருந்து விலகி வந்து, பணத்திற்காக இராணுவத்தின் கையாட்களாகச் செயல்பட்டு வரும் கூலிப்படைக்கும் பலைத் தூண்டி விட்டு நடத்தியது. காஷ்மீரில் பாக். தலையீடு இருப்பதை இந்தியாவுக்கு வரவிருந்த கிளிண்டனுக்கும் அமெரிக்க அதிகாரிகளுக்கும் தக்க ஆதாரத்துடன் நிரூபிப்பதற்காக, பா.ஜ.க. அரசு ஏற்பாடு செய்து நடத்தியதுதான் சட்டிசிங்புரா படுகொலை; அதனைத் தொடர்ந்து நடந்த பத்ரிபால் படுகொலை பா.ஜ.க. அரசின் குட்டு உடைந்து போகாமல் காப்பதற்காக அரங்கேற்றப்பட்ட போலி மோதலாகும்.

பத்ரிபால் வழக்கில் பல்வேறு சாட்சியங்களோடு நிறுத்தப்பட்டிருந்த அதிகார வர்க்கக் குற்றவாளிகள் - ஒரு பிரிகேடியர், ஒரு லெப்டினென்ட் கர்னல், இரண்டு தளபதிகள், ஒரு சபேதார் ஆகியோர் விடுவிக்கப்பட்டனர் என்றால், சட்டிசிங்புரா படுகொலை வழக்கில் உண்மையான குற்றவாளிகளைக் காப்பதற்காக பாகிஸ்தானைச் சேர்ந்த முகம்மது சுஹைல் மாலிக், வாசிம் அகமது என்ற இருவரை லஷ்கர் அமைப்பைச் சேர்ந்த தீவிரவாதிகள் எனக் குற்றஞ்சாட்டி சிறைக்குள் தள்ளியது இராணுவம். ஆனாலும், இவ்வழக்கை விசாரித்த டெல்லி குற்றவியல் நீதிமன்றம், அவர்களுக்கும் இப்படுகொலைகளுக்கும் தொடர்பில்லை எனக் கூறி, இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு விடுவித்தது.

பத்ரிபாலும், சட்டிசிங்புராவும் காஷ்மீரில் விதிவிலக்காக நடந்துவிட்ட சம்பவங்கள் அல்ல. பணப் பொதி பரிசுகளைப் பெறுவதற்காகவும், பதவி உயர்வுக்காகவும் அங்கு இராணுவம் நடத்தியிருக்கும் படுகொலைகள் ஏராளம். காஷ்மீர் இராணுவத்தின் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்ட பின், கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளில் 8,000-க்கும் மேற்பட்டோர் காணாமல் போயுள்ளனர். அரசுப்படைகளால் கொல்லப்பட்டு, இரகசியமாகப் புதைக்கப்பட்ட 2,730 சடலங்கள் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அங்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவை அனைத்துமே போலிமோதல் படுகொலைகள் தான். இந்தப் பிணங்களின் எண்ணிக்கைக்கு அப்பால், விசாரணைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டுச் சித்திரவதை செய்யப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டோர், பாலியல் வல்லுறவுக்கு ஆளாக்கப்பட்டுக் கொல்லப்பட்ட பெண்கள், அரசியல் ஆர்ப்பாட்டங்களின் போது கொல்லப்பட்ட பொதுமக்கள் என அரசுப்படைகளின்

இந்திய அரசும், இராணுவமும், பார்ப்பன பாசிச கும்பலும் தீவிரவாதிகளை விட, சுயநிர்ணய உரிமை கோரும் காஷ்மீர் மக்களைக் கண்டுதான் அஞ்சுகிறது; அரசு பயங்கரவாதக் குற்றவாளிகளைத் தண்டிக்கக் கோரும் அவர்களின் நியாயமான, போர்க்குணமிக்க போராட்ட உணர்ச்சியைக் கண்டுதான் பயப்படுகிறது.

பயங்கரவாதத்துக்குப் பலியானவர்களின் எண்ணிக்கை ஏறக்குறைய ஒரு இலட்சத்தைத் தொட்டு விட்டதாக மனித உரிமை அமைப்புகள் குற்றஞ்சமத்தியுள்ளன.

இத்துணை பச்சைப் படுகொலைகளை, பஞ்சமா பாதகங்களை காஷ்மீரில் ஏன்கூட்டவிழ்த்து விட வேண்டும் எனக் கேள்வி கேட்டால், 'தேசிய ஒருமைப்பாடு' எனப் பதில் அளிக்கிறார்கள், பார்ப்பன பாசிஸ்டுகள். அதாவது 'தேசிய' ஒருமைப்பாடு என்பது படுகொலைகளை நடத்தவும், காஷ்மீர் பெண்களை வல்லுறவுக்கு ஆளாக்கவும், அவர்களது சொத்துக்களைச் சூறையாடவும் அரசுப் படையினருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட லைசென்சாகிவிட்டது. இத்தகைய அட்டுழியங்களில் ஈடுபடும் அரசுப் படையினரைப் பாதுகாக்கும்

ஆயுதப்படை சிறப்பு அதிகாரச்சட்டம், கலவரப்பகுதிச் சட்டம் உள்ளிட்ட பல கருப்புச் சட்டங்கள் காஷ்மீரில் அமலில் உள்ளன. இச்சட்டங்களை நீக்கக் கோரினால், "அது தீவிரவாதிகளை எதிர்த்துப் போரிட்டு வரும் இராணுவத்தினரின் உத்வேகத்தைக் குலைத்துவிடும்; தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கு ஆபத்தாக முடிந்துவிடும்" எனப் பார்ப்பன-பாசிச கும்பல் ஊளையிடுகிறது. அது மட்டுமின்றி, அதற்காகக் குரல் கொடுப்பவர்களைத் தேசவிரோதிகளாக, தீவிரவாதிகளின் ஆதரவாளர்களாக முத்திரை குத்துகிறது.

பீற்றிக் கொள்ளப்படும் இத்தேசிய ஒருமைப்பாடு காஷ்மீரில் துப்பாக்கி முனையில் தான் திணிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அம்மாநில மக்கள் சுயநிர்ணய உரிமை கோரி நடத்திவரும் போராட்டங்கள் நிரூபித்து வருகின்றன. 2007-இல் வெளிவந்த ஒரு புள்ளிவிவரம் காஷ்மீரில் 3,37,000 இராணுவத் துருப்புகளும், 60,000-க்கும் மேற்பட்ட மத்திய ரிசர்வ் போலீசுப் படையினரும் உள்ளதாகக் குறிப்பிடுகிறது. இவை தவிர, தேசிய துப்பாக்கிப் படைப் பிரிவு, எல்லைப் பாதுகாப்புப் படை என ஏராளமான அரசு துருப்புகள் குவிக்கப்பட்டுள்ளன. கையளவேயான தீவிரவாதிகளை ஒழிப்பதற்கு இத்துணை இலட்சம் துருப்புகளைக் குவிக்க வேண்டிய அவசியமென்ன? இந்திய அரசும், இராணுவமும், பார்ப்பன பாசிச கும்பலும் தீவிரவாதிகளை விட, சுயநிர்ணய உரிமை கோரும் அம்மக்களைக் கண்டுதான் அஞ்சுகிறது; அரசு பயங்கரவாதக் குற்றவாளிகளைத் தண்டிக்கக் கோரும் அவர்களின் நியாயமான, போர்க்குணமிக்க போராட்ட உணர்ச்சியைக் கண்டுதான் பயப்படுகிறது. அதனால்தான் இந்திய இராணுவத்தை விலக்கிக் கொள்ளவும் மறுக்கிறது; ஆயுதப்படை சிறப்பு அதிகாரச் சட்டத்தையும் ரத்து செய்ய முடியாது எனத் திமிரோடு அறிவிக்கிறது.

● குப்பன்

தேசம், தேசபக்தி ... அதிகாரவர்க்க அயோக்கியர்களின் புகலிடம்!

ஓட்டுக்கட்சிகளும், பார்ப்பன - பாசிசக்
கும்பலும் போடும் 'தேச'பக்தி கூச்சல்
உழைக்கும் மக்களுக்கு எதிரானது என்பதை
தேவயானி விவகாரம் நிரூபிக்கிறது.

ஆளுங்கட்சியும், அதிகார வர்க்கமும் தமது தவறுகளை யாரும் கேள்வி கேட்க முடியாதபடி மூடி மறைத்துக் கொள்வதற்கு, தமது அத்துமீறல்களை நியாயப் படுத்துவதற்குத் தேச பக்தி, தேசப் பாதுகாப்பு, தேசத்தின் வளர்ச்சி என்ற பித்தலாட்டத்தனமான கருத்தாக்கத்தை முன்வைப்பதைத் தற்காலத்தில் பல வழக்குகளில் நாம் காண முடியும். இராணுவம், போலீசு துறைகளில் நடக்கும் ஊழல்களையோ, மோசடிகளையோ, போலி மோதல் கொலைகளையோ கேள்வி கேட்பது தேசத்தின் பாதுகாப்பையே கேள்வி கேட்பதாக மிகைப்படுத்தப்பட்டு வாயடைக்கப்படுகிறது. நீதிமன்றத்தீர்ப்புகளையோ, நீதிபதிகளின் நடத்தையையோ கேள்வி கேட்கமுடியாதபடி, அவற்றுக்கு ஒரு புனிதம் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்காகவே நீதிமன்ற அவமதிப்புச் சட்டம் என்ற வாய்ப்பூட்டுச் சட்டத்தை நீதிபதிகள் தமது கைகளில் வைத்திருக்கிறார்கள். நாட்டின் பல்வேறு துறைகளில் நடக்கும் ஊழல்களைக் கேள்விகேட்டால் தேசத்தின் வளர்ச்சிக்கு எதிரானவன், நக்சலைட்டு என்ற முத்திரையைக் குத்திவிடத் தேசபக்த மோசடியாளர்கள் தயங்குவதில்லை. இந்த இந்திய தேசியம் என்பதே அடிப்படையில் மோசடியானது. நியாயமான, தர்க்கபூர்வ அறிவின் இடத்தை இந்த தேசபக்தி மோசடிகருத்துக்கள் ஆக்கிரமித்து வருவதை எடுத்துக்காட்டும் இன்னொரு சான்றுதான் தேவயானி விவகாரம்.

அமெரிக்காவின் நியூயார்க் நகரிலுள்ள இந்தியத் தூதரகத்தில் துணைத் தூதரக அதி

காரியாகப் பணியாற்றி வந்த தேவயானி அமெரிக்க போலீசால் கைது செய்யப்பட்டு, போலீசு நிலையக் கொட்டடியில் ஆடை களையப்பட்டுச் சோதனையிடப்பட்டதை இந்திய நாட்டிற்கு எதிராக இழைக்கப்பட்ட மாபெரும் அவமதிப்பாக ஊதிப் பெருக்கியதன்மூலம், சதியில் சிக்க வைக்கப்பட்டவராக, குற்றமற்றவராக தேவயானி நம் முன்னே நிறுத்தப்படுகிறார். இந்தப் பிரச்சினையை

“இந்தியா எதிர் அமெரிக்கா” என்றவாறு முன்நிறுத்தியதன்மூலம், தேவயானி செய்திருக்கும் சட்டவிரோத மோசடிகளும் அவர்தனது (முன்னாள்) வீட்டுப் பணியாள் சங்கீதாவிடமிருந்து இழைத்த அநீதிகளும் இந்திய மக்கள் முழுமையாக அறிந்துகொள்ள முடியாதபடி மூடி மறைக்கப்படுகின்றன. இந்த தேசபக்தி நாடகத்தின் இன்னொருபுறத்தில் தேவயானியால் பாதிக்கப்பட்ட, ஏமாற்றப்பட்ட சங்கீதா, தேவயானிமீது அமெரிக்க போலீசிடம் புகார் கொடுத்த ஒரேகாரணத்திற்காகப் பேராசையும் கிரிமினல்புத்தியும் கொண்ட சதிகாரியாக, திருடி யாக, சி.ஐ.ஏ. உளவாளியாக மக்களிடம் காட்டப்படுகிறார்.

தேவயானி தன்னுடன் சங்கீதாவை அமெரிக்காவிற்குக் கூட்டிச் செல்ல விசா பெறுவதற்காக, “அந்நாடு வீட்டு வேலையாட்களுக்கு வரையறுத்துள்ள குறைந்தபட்ச ஊதியச் சட்டப்படி சங்கீதாவிடமிருந்து மாதமொன்றுக்கு 4,500 அமெரிக்க டாலர்கள் சம்பளம் தரப்படும்; வாரவிடுமுறை வழங்கப்படும்; சங்கீதா வாரமொன்றுக்கு 35 முதல் 40 மணி நேரம் மட்டுமே வேலை செய்வார்; அவரது மருத்துவச் செலவு ஈடு செய்யப்படும்” என்றவாறு ஒரு வேலை ஒப்பந்தத்தைத்

மோசடி கிரிமினல் குற்றமிழைத்திருக்கும் தூதரக அதிகாரி தேவயானி, புதுதில்லி விமான நிலையத்தில் பூங்கொத்து கொடுத்து வரவேற்கப்படுகிறார்.

தயார் செய்து இந்தியாவிலுள்ள அமெரிக்கத் தூதரகத்திடம் அளித்ததோடு, விசாவிடக்கான நேர்காணலில் இதனையே அமெரிக்கத் தூதரக அதிகாரிகளிடமும் சொல்லுமாறு சங்கீதாவையும் பயிற்று வித்திருக்கிறார். சங்கீதாவிற்கு விசா கிடைத்து இருவரும் அமெரிக்காவிற்குக் கிளம்பிச் செல்வதற்குச் சற்று முன்னதாக, “அவருக்கு மாதம் ரூ.25,000 மட்டுமே சம்பளம் தரப்படும்; கூடுதல் நேர வேலைக்கு மாதம் ரூ.5,000 போட்டுத் தரப்படும்” என வேறொரு ஓப்பந்தத்தில் சங்கீதாவிடம் கையெழுத்துப் பெற்றுள்ளார், தேவயானி. முதல் ஓப்பந்தம் விசா பெறுவதற்காகப் போடப்பட்ட மோசடி என்பதற்கு இதைவிட வேறு ஆதாரம் தேவையில்லை.

தூதரக அதிகாரி தேவயானியால் கொத்தடிமை போல நடத்தப்பட்ட வீட்டுப் பணியாளர் சங்கீதா.

அமெரிக்கா சென்ற பிறகோ, இரண்டா வது ஓப்பந்தப்படையும் தேவயானி நடந்து கொள்ளவில்லை. தேவயானியின் வீட்டில் வேலை செய்வதையொட்டி சங்கீதாவிற்கு வழங்கப்பட்டிருந்த பிரத்யேகமான கடவுச் சீட்டைப் பறித்துக் கொண்டதோடு, காலை 6 மணி முதல் இரவு 11 மணி வரை, இடையே எந்த ஓய்வுமின்றி வீட்டு வேலைகளைச் செய்யுமாறு சங்கீதா கட்டாயப்படுத்தப்பட்டுள்ளார். ஓய்வு - ஒழிச்சலில்லாத வேலை, எதிர்பார்த்த சம்பளமும் கிடைக்கவில்லை என்ற நிலையில், வார விடுமுறையின் பொழுது தன்னை வேறு வேலை பார்க்க அனுமதிக்குமாறு சங்கீதா கோரியதை, தூதரகச் சட்டங்களைக் காட்டி தேவயானி மறுத்திருக்கிறார். இதன் பிறகு தன்னை இந்தியாவிற்குத் திரும்ப அனுப்பிவிடுமாறு சங்கீதா கோரியதையும் தேவயானி புறக்கணித்திருக்கிறார். இந்த நிலையில் தான் சங்கீதா கடந்த ஜூனில் தேவயானியின் வீட்டை விட்டு வெளியேறினார்.

இதன் பின் ஜூலையில் அமெரிக்க வழக்குரைஞர்கள் மற்றும் இந்தியத் தூதரகத்தைச் சேர்ந்த சில அதிகாரிகள் முன்னிலையில் சங்கீதா விற்கும் தேவயானிக்கும் இடையே நடந்த பேச்சுவார்த்தையின் பொழுது சம்பள பாக்கியாக 10,000 அமெரிக்க டாலர்களும், தனது கடவுச் சீட்டைத் திருப்பித் தருமாறும் கோரினார், சங்கீதா. இதற்கு மறுத்துவிட்ட தேவயானி, தனது அதிகாரம் மற்றும் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி சங்கீதா விற்கு இந்திய அரசின் மூலம் வழங்கப்பட்டிருந்த கடவுச் சீட்டை முடக்கினார். சங்கீதா தனது வீட்டிலிருந்து வெளியேறிய பொழுது கைபேசியையும் 200 அமெரிக்க

டாலர்களையும் திருடிச் சென்றதாகக் குற்றஞ்சுமத்தி, அவர் மீது டெல்லி உயர் நீதிமன்றத்தில் மோசடி வழக்குத் தொடர்ந்தார். அந்நீதிமன்றத்தின் மூலமாகவே தன் மீது சங்கீதா அமெரிக்காவில் வழக்குப் போடுவதற்குத் தடையுத் தரவும் பெற்றுக் கொண்டார்.

தேவயானியின் தந்தையும் முன்னாள் ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரியுமான உத்தம் கோப்ரகடே தனது செல்வாக்கின் மூலம் இந்தியாவிலிருந்த சங்கீதாவின் குடும்பத்தை போலீசைக் கொண்டு கண்காணிக்கவும் மிரட்டவும் செய்தார். சங்கீதாவின் கணவர் ரிச்சர்ட், “தனது மனைவியை தேவயானி கொத்தடிமை போல நடத்துவதாக”க் குற்றஞ்சுமத்தி, டெல்லி உயர் நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடுத்தார். இக்குற்றச்சாட்டுகள் அந்நிய மண்ணில் நடந்தவை எனக் கூறி இவ்வழக்கை

தள்ளாடி செய்த அந்நீதிமன்றம், சங்கீதா மீது போடப்பட்டிருந்த திருட்டுக் குற்றச்சாட்டு வழக்கில், இந்தக் ‘குற்றம்’ அதே அந்நிய மண்ணில் நடந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு கொள்ளாமல், சங்கீதாவின் மேல் பிணையில் வெளிவர முடியாத கைது வாரண்டைப் பிறப்பித்தது. பல்வேறு வழக்குகளில் குற்றவாளிகளின் கடந்த காலத்தை ஆராய்ந்து தீர்ப்புக் கூறும் நீதித்துறை, தேவயானி விவகாரத்தில், அவர் மகாராஷ்டிராவில் நடந்த ஆதர்ஷ் அடுக்குமாடிக் குடியிருப்பு ஊழலில் பயன் அடைந்தவர்; அக்குடியிருப்பில் முறை கேடாக வீடு பெற்றவர் என்பதைக் கண்டுகொள்ளவே யில்லை. நீதிமன்றம் பிறப்பித்த கைது வாரண்டைக் காட்டி சங்கீதாவை அமெரிக்காவிலிருந்து இந்தியா

விற்குத் திருப்பி அனுப்புமாறு கோரியது, இந்திய அரசு.

இந்திய அரசு, தமது தூதரக அதிகாரிகளை அவர்கள் இழைத்த கிரிமினல் குற்றங்களுக்காக ஒரு போதும் தண்டித்ததில்லை என்பது மட்டுமல்ல, அமெரிக்க நீதிமன்றங்கள் அவர்களுக்கு அபராதம் விதிக்கும் போது, அவர்களுக்கான அபராதத் தொகையை நம் முடைய வரிப்பணத்திலிருந்து கட்டி அவர்களைப் பாதுகாப்பதை அரசாங்கத்தின் கடமையாகவே ஆக்கி வைத்திருக்கிறது.

இப்படி அடுத்தடுத்து சங்கீதாவைப் பழிவாங்கும் நோக்கத்தோடு நடவடிக்கைகளை எடுத்துவந்த இந்திய அரசு, இன்னொருபுறம் அமெரிக்க போலீசால் கைது செய்யப்பட்ட தேவயானியைப் பிணையில் எடுப்பதற்கான முழுத் தொகையையும் - 2,50,000 அமெரிக்க டாலர்கள் - தானே முன்வந்து செலுத்தியது. பிணையில் வெளிவந்த அவருக்கு ஐ.நா.விற்கான இந்தியத் தூதரக அதிகாரியாகப் பதவி உயர்வு அளித்து, அதன் மூலம் அவரை நீதிமன்ற விசாரணையிலிருந்து பாதுகாத்தது.

இந்தியத் தூதரக அதிகாரிகள் தமக்கிருக்கும் அதிகாரம் மற்றும் சட்டப்பாதுகாப்பு ஆகியவற்றைப்

அமெரிக்காவைக் கண்டித்துத் தேசபக்தி ஊளையிடுவதில் தாங்களும் சளைத்தவர்கள் இல்லை என்பதை நிரூபிக்கும் விதமாக புது டெல்லியில் உள்ள அமெரிக்கத் தூதரகம் முன் வலது கம்பூ. கட்சி நடத்திய ஆர்ப்பாட்டம்.

பயன்படுத்திக்கொண்டு பல்வேறு கிரிமினல் குற்றங்களில் ஈடுபடுவது புதிய விவகாரமல்ல. அமெரிக்காவின் இந்தியத் தூதரகத்தில் உயர் அதிகாரியாகப் பணியாற்றிவந்த பிரபு தயாள் மீது அவர் தனது வீட்டில் வேலை செய்த சந்தோஷ் பரத்வாஜைப் பாலியல் பலாத்காரம் செய்தது உள்ளிட்ட பல குற்றச்சாட்டுகள் எழுந்ததையடுத்து, 2,50,000 அமெரிக்க டாலர்களைத் தண்டத் தொகையாக இந்திய மக்களின் வரிப்பணத்திலிருந்து எடுத்துக் கொடுத்து அவரைக் காப்பாற்றியது இந்திய அரசு. இந்த கிரிமினல் பேர்வழிதான் தற்பொழுது ஐ.நா.விற்கான இந்தியத் தூதரக நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். இதே போன்று நீளாமல் ஹோத்ரா என்ற அதிகாரி மீதும் அமெரிக்காவில் வழக்குத் தொடரப்பட, அந்த வழக்கிலும் 6 கோடி ரூபாயை இந்திய அரசே தண்டத் தொகையாகச் செலுத்தியிருக்கிறது.

உள்ளூரில் வேலை செய்யும் வீட்டுப் பணியாளர்களின் நிலையைவிட, வெளிநாடுகளில் தூதரக அதிகாரிகளின் வீடுகளின் வேலைசெய்யும் பணியாளர்களின் நிலை பரிதாபகரமானது. இந்தியத் தூதரக அதிகாரிகள், அரசு நாடுகளின் ஷேக்குகளைப் போலவே தமது வீட்டுப் பணியாளர்களின் கடவுச்சீட்டைப் பறித்துக் கொள்கின்றனர்; வார இறுதி நாட்களில் குடும்பத்துடன் உல்லாசப் பயணம் செல்லும்போது, இந்தப் பணியாளர்கள் சங்கீதாவைப் போலத்தப் பித்து விடாமல் தடுக்க, அவர்களை வீட்டின் நிலைவறைக்குள் தள்ளிப் பூட்டி வைத்துவிட்டுச் செல்வதைக் கொஞ்சம்கூட கூச்சநாச்சமின்றிச் செய்வதாகக் கூறுகிறார், பத்திரிகையாளர் சாய்நாத். இந்திய அரசு, தமது தூதரக அதிகாரிகளை இத்தகைய கிரிமினல் குற்றங்களுக்காக ஒருபோதும் தண்டித்ததில்லை என்பது மட்டுமல்ல, அமெரிக்க நீதிமன்றங்கள் அவர்களுக்கு அபராதம் விதிக்கும் போது, அவர்களுக்கான அபராதத் தொகையை நம்முடைய வரிப்பணத்திலிருந்து கட்டி அவர்களைப் பாதுகாப்பதை அரசாங்கத்தின் கடமையாகவே ஆக்கி வைத்திருக்கிறது. மறுபுறம்

பாதிக்கப்படும் சங்கீதா போன்றோரின் குரல் வளையை நெறிக்கிறது.

இப்பிரச்சினையை பத்திரிகைகளிலும் தொலைக்காட்சிகளிலும் விவாதித்த முன்னாள், இந்நாள் தூதர்கள் உள்ளிட்ட அதிகாரவர்க்கமும் நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த அறிவுத்துறையினரும், “எல்லா இடங்களிலும் இப்படித்தானே நடக்கிறது” என நியாயப்படுத்தியதோடு, “வேலைக்காரிக்குக் குறைவான சம்பளம் கொடுத்தது பெருங்குற்றமா?” எனத்திமிர்த்தனமாகக் கேள்வி எழுப்பினார்கள். மற்ற நாட்டுத் தூதரக அதிகாரிகள் பலர் இவை போன்ற அத்துமீறல்கள், மோசடிகளில் ஈடுபட்டிருப்பதைப் பட்டியல் போட்டு, அவர்களுையெல்லாம் கைது செய்யாத அமெரிக்க அரசு தேவையானியை மட்டும் கைது செய்ததைப் பழிவாங்கும் நடவடிக்கையாகக் காட்டித் தேசபக்தியைத் தூண்டிவிட எத்தனித்தார்கள்.

“தேவையானியின் மாதச் சம்பளம் 4,120 அமெரிக்க டாலர்கள்தான் எனும்பொழுது அவரால் எப்படி சங்கீதாவுக்கு 4,500 டாலர் சம்பளம் தர முடியும்?” என இக்கும்பல் அதிமேதாவித்தனமாக வாதம் செய்கிறது. குறைந்தபட்ச சம்பளம்கூடத் தர முடியாதபோது வீட்டுக்கு எதற்கு வேலையாள் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்? அதற்காக அடுக்கடுக்கான பொய்களை ஏன் அவிழ்த்துவிட வேண்டும்? அமெரிக்காவில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டு, ஓயின் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலையையும் நடத்திவரும் பெரும் செல்வந்தரான தேவையானியின் கணவர் அகாஷ் சிங் ரத்தோரின் வருமானத்திலிருந்து இந்தச் சம்பளத்தைக் கொடுக்க விடாமல் தேவையானியைத் தடுத்தது எது? இப்படி எதிர்க்கேள்விகளை எழுப்பும்பொழுதுதான், தேவையானியை வகையறாக்களின் உண்மை சொரூபம் வெளியே தெரிகிறது.

பாகிஸ்தானுக்கான முன்னாள் இந்தியத் தூதர் சத்ய பிரதா பாலும் ஐ.நா.விற்கான இந்தியத் தூதர் பிரபு

வீட்டுப் பணியாளர்களின் உரிமைகளை வலியுறுத்தி நியூயார்க் நகரிலுள்ள இந்தியத் தூதரகம் முன் நடைபெற்ற ஆர்ப்பாட்டம்.

தயாளும், “சங்கீதாவிற்குத் தனது வீட்டிலேயே தங்க இடம் கொடுத்து, சோறு, துணிமணி கொடுத்து, மருத்துவச் செலவுகளுக்கெல்லாம் காசு கொடுத்து, இதற்கு மேல் சம்பளமும் கொடுத்திருக்கிறார், தேவயானி. எனவே, அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சம்பளமே அதிகம்தான்” என வீட்டு வேலையாட்கள் மீது இந்திய மேல்தட்டு வர்க்கம் கொண்டிருக்கும் காழ்ப்புணர்ச்சியைக் கொட்டித் தீர்த்தனர். மேலும், “சங்கீதாவை இந்தியாவிலிருந்து தான் தேவயானி கொண்டு வந்தாரே தவிர, அமெரிக்கத் தொழிலாளர் சந்தையிலிருந்து பெறவில்லை” எனக் கூறி, சங்கீதாவை தேவயானி கொத்தடிமையாக நடத்தியதை நியாயப்படுத்தவும் முயன்றார், பிரபு தயான். போபால் விஷவாயு விபத்தில் இறந்து போனவர்களுக்கு அதிகநட்ட ஈடு கேட்டு அமெரிக்காவில் நடந்த வழக்கில், “ஒரு இந்தியக் குடிமகனின் உயிர், ஒரு அமெரிக்கனின் உயிருக்கு ஈடு கிடையாது” எனப் பச்சையாக இனவெறியோடு தீர்ப்பு எழுதினார்கள், அமெரிக்க நீதிபதிகள். அந்த நச்சுக் கருத்தை, “ஒரு இந்திய வேலைக்காரி ஒரு அமெரிக்கத் தொழிலாளிக்கு ஈடாக முடியாது” என வழிமொழிகிறது தேவயானியை ஆதரிக்கும் இந்திய அதிகார வர்க்கம்.

தேவயானி அமெரிக்காவில் கைது செய்யப்பட்ட செய்தி வெளிவந்த மறுநாளே வலதுசாரி பா.ஜ.க. தொடங்கி ‘இடதுசாரி’ போலி கம்யூனிஸ்டுகள் உள்ளிட்டு அனைத்து வண்ண ஓட்டுக்கட்சிகளும் அமெரிக்காவிற்குப் பாடம் புகட்ட வேண்டும் எனப் பெருங்கூச்சல் போட்டு, ஆர்ப்பாட்டங்களை நடத்தின. இந்திய அரசு புதுதில்லியிலுள்ள அமெரிக்கத் தூதரகத்தைச் சுற்றி வைக்கப்பட்டிருந்த பாதுகாப்பு தடுப்புகளை அப்புறப்படுத்தியது; அமெரிக்கத் தூதரகங்களில் வேலை பார்க்கும் அமெரிக்க அதிகாரிகள் அனுபவித்துவந்த பல்வேறு சட்டவிரோத சலுகைகளையும், தூதரக வளாகத்தினுள் இயங்கி வந்த கேளிக்கை விடுதிகளையும் இதுகாறும் அனுமதித்து வந்த மைய அரசு, தற்பொழுது அவை அனைத்தையும் நிறுத்தச் சொல்லியது. அமெரிக்கத் தூதரக உயர் அதிகாரி ஒருவரை நாட்டை விட்டு வெளியேற்றியது. இந்திய ஆளுங்கும்பலின் அமெரிக்க எதிர்ப்பு வீரம், இந்தக் கண்துடைப்பு நடவடிக்கைகளுக்கு அப்பால் செல்லவில்லை.

இன்னொருபுறமோ, இந்தத் திடீர் அமெரிக்க ‘எதிர்ப்பு’ நடவடிக்கைகளுக்குப் பிராயச்சித்தம் தேடிக் கொள்வது போல, “அமெரிக்காவுடன் அணுசக்தி ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்துப் போட்ட நாள்தான் தனது வாழ்நாளில் இனிமையான, மறக்க முடியாத நாள்” என அறிக்கை விட்டார், பிரதமர் மன்மோகன்சிங். இந்திய இராணுவத்திற்கு அமெரிக்காவிடமிருந்து விமானங்களை வாங்குவதற்கான 100 கோடி அமெரிக்க டாலர்கள் பெறுமான ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாகியது. பாலியில் நடந்த உலக வர்த்தகக் கழக மாநாட்டில் அமெரிக்கா சொன்னபடி ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்துப் போட்டுவிட்டுத் திரும்பிய வர்த்தகத் துறை அமைச்சர் ஆனந்த் சர்மா, அந்த ஒப்பந்தத்தை நியாயப்படுத்தி அறிக்கை விட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

பார்ப்பன - பாசிச ஆளும் கும்பல் முன்நிறுத்தும் தேசம், தேசபக்தி என்ற சொற்களுக்கும் மக்களுக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. ஒவ்வொரு பிரச்சினையிலும் தங்கள் நலனே தேசிய நலன், தமது வளர்ச்சியே தேச முன்னேற்றம், தமக்கு ஏற்படும் அவமானமே தேசிய அவமானம் என்று இக்கும்பல் சாதிக்கிறது.

தேவயானி விவகாரத்தில் அமெரிக்காவிற்கு எதிராக சவுண்டுவிடும் பார்ட்டிகள், இந்திய நாட்டின் அரைகுறை இறையாண்மைக்கும் வேட்டு வைக்கும் இது போன்ற மையமான பிரச்சினைகளை ஏன்கண்டு கொள்வதில்லை

என்ற கேள்வியைக் கேட்டுப் பாருங்கள், அப்பொழுது தான் இந்தக் கும்பல் முன்தள்ளும் தேச பக்தியின் மோசடித்தனத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். அமெரிக்க அரசு இந்திய மக்களை உளவு பார்ப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்து கொடுத்த காங்கிரசு கட்சிக்கும், அது குறித்து மௌனம் சாதிக்கும் பா.ஜ.க. உள்ளிட்ட மற்ற கட்சிகளுக்கும் தேசத்தின் சுயமரியாதை பற்றிப் பேச ஏதாவது யோக்கியதை இருக்க முடியுமா? தேவயானி கைது செய்யப்பட்டதை வியன்னா தீர்மானங்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கை எனப் பக்கம்பக்கமாக எழுதிக் குவிக்கும் அறிஞர் பெருமக்கள், துபாய் கடல் பகுதியில் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த நான்கு மீனவர்கள் மீது அமெரிக்கக் கப்பற்படை சிப்பாய்கள் நடத்திய துப்பாக்கிச் சூட்டைக் கண்டிக்காமல் - அதில் ஒருவர் இறந்து போனார், மூன்று பேர் படுகாயமுற்றனர் - மேல்வாயையும் கீழ்வாயையும் மூடிக் கொண்டது ஏன்? சிங்கப்பூர் கலவரத்தில் கைது செய்யப்பட்டுள்ள 35 தமிழகத் தொழிலாளர்களிடம் சிங்கப்பூர் சட்டதிட்டங்களை மதித்து நடக்குமாறு இந்தியத் தூதர் அறிவுரை கூறினாரே, அதே அறிவுரையை இந்திய அரசு தேவயானியிடம் ஏன் சொல்லவில்லை?

இக்கும்பல் முன்நிறுத்தும் தேசம், தேசபக்தி என்ற சொற்களுக்கும் மக்களுக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. ஒவ்வொரு பிரச்சினையிலும் தங்கள் நலனே தேசிய நலன், தமது வளர்ச்சியே தேச முன்னேற்றம், தமக்கு ஏற்படும் அவமானமே தேசிய அவமானம் என்று ஆளும் வர்க்கங்கள் சாதிக்கின்றன. இதிலிருந்து சாதாரண உழைக்கும் மக்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது என்ன? நமக்கும் ஆளுங்கும்பல் முன்தள்ளும் இந்தியத் தேசத்துக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை என்று புரிந்து கொள்ளலாம்; அல்லது தேசியம் என்பதே கிரிமினல் தனம் என்றும் விளங்கிக் கொள்ளலாம். ● திப்பு

பிப்ரவரி 2014

நாய் வாலை நீமிர்த்துவாரா கேஜ்ரிவால்?

நேற்றுவரை ஊழலை ஒழிக்க வந்த நம்பிக்கை நட்சத்திரமாகச் சித்தரிக்கப்பட்ட ஆம் ஆத்மி கட்சியை ஒரே நாளில் அராஜகவாத - தேசவிரோத சக்தியாக புரட்டிப்போட்டு விட்டன ஊடகங்கள் - ஏன்?

ஊழல் முறைகேடுகளும் மறுகாலனி யாக்க கொள்ளைகளும், இந்த அரசமைப்பை ஆளும் வர்க்கத்தின் அடியாட்டை என்று பாமரனும் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் ஒவ்வொரு நாளும் அம்பலமாக்கி வருகின்றன. இந்த அரசமைப்பின் மீது மீண்டும் மீண்டும் மக்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படுத்துவதெப்படி என்ற சவாலை எதிர்கொண்டுவரும் ஆளும் வர்க்கம், நிதிஷ் குமார், சவுகான் போன்ற அரசியல்வாதிகளையும், துர்காசக்தி நாக்கால், கெம்கா போன்ற சில அதிகாரிகளையும், குறிப்பிட்ட சில நீதிமன்றத்தீர்ப்புகளையும் காட்டி மக்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டுகிறது. அன்னா ஹசாரேயின் அரசியல் கோமாளித்தனத்தை “ஸ்பான்சர்”

ஊழல் எதிர்ப்பு நாயகனின் கலகக்காரன் வேடம்: தனது அரசின் கட்டளைக்கு அடிபணிய மறுத்த இரு டெல்லி போலீசாரை நீக்கக் கோரி, அரவிந்த் கேஜ்ரிவால் தனது ஆதரவாளர்களுடன் நடத்திய முற்றுகைப் போராட்டம்.

செய்து மாபெரும் மக்கள் இயக்கமாக காட்டுகிறது.

காங்கிரசும் பாரதிய ஜனதாவும் ஒரு கட்சி என்ற முறையில் மதிப்பிழந்து போய் விட்டதால், அக்கட்சிகளுக்கு அப்பாற்பட்ட தேசத்தின் “மீட்பர்” களாக மோடியையும் ராகுல் காந்தியையும் காட்டி, அவர்களுக்கிடையிலான “ஒண்டிக்கு ஒண்டி”யில்தான் தேசத்தின்

எதிர்காலமே நிர்ணயிக்கப்படவிருப்பது போன்ற தோற்றத்தையும் ஆளும் வர்க்கம் உருவாக்குகிறது. மதிப்பிழந்து போன பழைய அப்போஸ்தலரான மன்மோகன் சிங்கை ஓரங்கட்டி, வரவிருக்கும் தேர்தலில் மோடிக்கு முடிசூட்டி இந்த சுற்று ஆட்டத்தை முடித்துக் கொள்ளலாம் என்று ஆளும் வர்க்கம் அமைதி கொண்டிருந்த நேரத்தில், மூன்றாவது மீட்பராக களத்தில் குதித்திருக்கிறார் அர்விந்த் கேஜ்ரிவால்.

ஆளும் வர்க்கம்தான் எழுதிய லோக்பால் திரைக்கதையில் ஊழல் ஒழிப்பு நாயகன் என்ற பாத்திரத்தை மட்டும்தான் கேஜ்ரிவாலுக்கு ஒதுக்கியிருந்தது. ஆனால், ஊடக வெளிச்சத்தில் நட்சத்திர அந்தஸ்தை எட்டி விட்ட அந்த நாயகன், தனது இமேஜுக்குப் பொருத்தமான திரைக்கதையைத் தானே தெரிவு செய்து கொண்டிருக்கிறார். ஊழல் ஒழிப்பாளர் என்ற வரம்பைத் தாண்டித் தன்னை எளிய மனிதனின் பிரதிநிதியாகவும் காட்டிக் கொள்ள விரும்புவதால், அதிகார எதிர்ப்பு கலகக்காரனின் பாத்திரத்தையும் அவர் ஏற்றி இருக்கிறார். அதன் விளைவுதான், சமீபத்தில் மத்திய அரசுக்கு எதிராக அவர் நடத்திய தர்ணா போராட்டம்.

முதலமைச்சருக்குரிய “புனித” மரபுகளை மீறி, கேஜ்ரிவால் முச்சந்தியில் அமர்ந்து தர்ணாவில் ஈடுபடவே, முதல்வரிடமிருந்து மத்திய உள்துறை அமைச்சரையும், குடியரசுதினக் கொண்டாட்டத்தையும் காப்பாற்ற வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலைமை டில்லி போலீசுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. முதல்வர் போராடலாமா என்பது முதல் கேள்வி. அப்படியே போராடினாலும், டில்லி மாநகரில் போராட்டங்களுக்கென்றே ஒதுக்கி விடப்பட்டிருக்கும் ஜந்தர் மந்தரில் அமர்வதற்குப் பதிலாக, உள்துறை அமைச்சர் வீட்டுக்கு முன்னால் துண்டை விரித்துப் படுத்து, குடிமக்களுக்கு ஒரு தவறான முன்மாதிரியைக் காட்டலாமா என்பது இரண்டாவது கேள்வி.

கேஜ்ரிவால் அத்துமீறிவிட்டதாக ஆளும் வர்க்கம் அவர் மீது கடும் கோபம் கொண்டிருக்கிறது. “அராஜகவாதி, மாவோயிஸ்டு, பொறுப்பில்லாத தெருச்சண்டைக் காரர்” என்று பாரதிய ஜனதாவும் காங்கிரசும் மட்டுமின்றி,

எல்லா ஊடகங்களும் அவரைச் சாடுகின்றன. ஆம் ஆத்மி கட்சியில் இணைந்திருந்த ஏர் டெக் கான் விமானக் கம்பெனியின் முதலாளி கேப்டன் கோபிநாத், கேஜ்ரிவாலின் ஆதரவாளர் இன்போ சிஸ் நாராயணமூர்த்தி, நீதிபதி ஹெக்டே முதலான பலரும் இந்த அத்துமீறிய நடவடிக்கையால் அதிர்ச்சியுற்றிருக்கின்றனர். “சிறந்த அரசாளுமைக்கு மாற்று, கவர்ச்சி அரசியல் அராஜகம் அல்ல” என்று தனது குடியரசு தின உரையில் கேஜ்ரிவாலைக் குத்திக் காட்டியிருக்கிறார் பிரணாப் முகர்ஜி.

டெல்லி சட்ட அமைச்சர் சோம்நாத் பாரதி உகாண்டா நாட்டைச் சேர்ந்த பெண்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கச் சொல்லி உத்தரவிட்டதை, டெல்லி போலீசார் ஏற்க மறுத்ததையடுத்து இரு தரப்புக்குமிடையே நடந்த வாக்குவாதம்.

ஆம் ஆத்மி கட்சியின் சமூக அடித்தளமாக இருப்பவர்களும், அன்னா ஹசாரேயின் ஊழல் ஒழிப்பு இயக்கத்தை ஆங்கில சானல்களில் பார்த்து அதன் மூலம் சமூக உணர்வு தூண்டப் பெற்றவர்களுமான உயர் நடுத்தர வர்க்கத்தினரும் கூட, முதல்வர் கேஜ்ரிவால் இத்தகைய “புரட்சி”யில் ஈடுபடுவாரென எதிர்பார்க்கவில்லை என்பது ஆங்கில நாளேடுகளுக்கு அவர்கள் எழுதும் வாசகக் கடிதங்களிலிருந்து தெரியவருகிறது.

அன்னா (ஹசாரே)வின் தம்பிகளாக இந்திய அரசியல் அரங்கிற்குள் திடீர்ப் பிரவேசம் செய்திருக்கும் இவ்வர்க்கத்தினரின் நாட்டுப்பற்றும் சமூக உணர்வும் விசித்திரமானவை. விடுதலைப் போராட்டக் காலத்தைச் சேர்ந்த நடுத்தர வர்க்கத்தினர் அல்லது அறுபதுகள், எழுபதுகளில் நக்சல்பாரி இயக்கத்தினால் ஈர்க்கப்பட்ட கல்லூரி மாணவர்கள் போன்றோரிடம் காணப்பட்ட ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, நிலப்பிரபுத்துவ எதிர்ப்பு இலட்சியவாதமோ மக்கள் பற்றோ இவர்களிடம் கிடையாது. இவர்களில் ஆகப்பெரும்பான்மையோர் தனியார்மய-தாராளமயக் கொள்கைகளின் ஆதாயங்களைப் பெற்றவர்கள்; அதுதான் நாட்டை முன்னேற்றும் வழி என்றும், அக் கொள்கைகளைச் சரியாக அமல்படுத்தி வெற்றி காண விடாமல் அரசியல்வாதிகள் மற்றும் அதிகார வர்க்கத்தினரின் ஊழல்கள்தான் தடையாக இருக்கின்றன என்றும் கருதுபவர்கள்; இவர்களில் பலர் அமெரிக்காவில் குடியேறிய இந்தியர்கள், பல்வேறு தொழில்முறை தன்னார்வக் குழுக்களைச் சேர்ந்தவர்கள், பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் தரகு முதலாளித்துவ நிறுவனங்களின் உயரதிகாரிகள்.

கேஜ்ரிவால் இந்த வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்தானெனினும் எளிய மனிதனின் உளவியல் புரிந்தவர். எளிய மனிதர்களையும் இவர்களையும் இணைக்கின்ற ஒரே சரடான ஊழல் ஒழிப்பு என்ற முழக்கம், எளிய மனிதனின் வாக்குகளைப் பெற்றுத் தராது என்பது கேஜ்ரி

வாலுக்குத் தெரியும். அதனால்தான் மின் கட்டணக் குறைப்பு, இலவசத் தண்ணீர் போன்ற சாதாரண மக்களின் உடனடிக் கோரிக்கைகளைத் தனது தேர்தல் வாக்குறுதிகளில் அவர் சேர்த்துக் கொண்டார்

டாடாமற்றும் அம்பானியின் நிறுவனங்கள் மின்சாரத் தின் விலையைச் செயற்கையாக உயர்த்தியதன் விளைவு தான் கட்டண உயர்வு என்று கூறி, அந்த நிறுவனங்களின் கணக்குகளைத் தணிக்கை செய்ய மத்திய கணக்கு தணிக்கை அதிகாரிக்கு உத்தரவிட்டார். ஆனால் மின்சாரத்தின் விலையை நிர்ணயம் செய்யும் அதிகாரம் படைத்த மின்சார ஒழுங்குமுறை ஆணையமோ, மின் கட்டணத்துக்கு கூடுதல் சர்சார்ஜ் விதித்து கேஜ்ரிவாலின் முடிவைக் கேலிக்குள்ளாக்கியிருக்கிறது. அடுத்து டெல்லியில் பத்து மணி நேர மின்வெட்டு வரவிருப்பதாக டாடா, அம்பானி நிறுவனங்கள் அச்சுறுத்தியிருக்கின்றன. கார்ப்பரேட் மின் நிறுவனங்களின் யோக்கியதை என்ன என்பதை என்ரானில் தொடங்கி பல முத

மின்சாரம் மற்றும் தண்ணீர் தனியார்மய எதிர்ப்பு, வால் மார்ட்டை விரட்டுவது முதலானவை தொடர்பான விவாதத்தைக் கிளப்பினால் பிரபலமடையலாம் என்ற போதிலும், அந்த விவாதம் தவிர்க்கவியலாமல் தனியார்மய எதிர்ப்புக்கு இட்டுச் செல்லும் என்பதால், இத்தகைய ஆபத்துகள் ஏதும் இல்லாத அதிகார எதிர்ப்பு நடவடிக்கையொன்றைத் திட்டமிட்டே தெரிவு செய்திருக்கிறார் கேஜ்ரிவால்.

லாளிகளும் நிரூபித்திருந்த போதிலும், இந்தக் கொள்கைக்குக் காரணம் மின்சாரம் தனியார்மயம்தான் என்று கேஜ்ரிவால் கூறவில்லை, கூறவும் மாட்டார். ஏனென்றால், தனியார்மயத்தை ஆதரிப்பதாகவோ எதிர்ப்பதாகவோ கூறுவது, தன் மீது வலதுசாரி அல்லது இடதுசாரி என்ற முத்திரை விழுவதற்கு வழிவகுக்குமென்றும், அத்தகைய கொள்கைகளோ சித்தாந்தங்களோ இல்லாமலிருப்பதே சிறந்த கொள்கை என்றும் அவர் கருதுகிறார்.

சில்லறை வணிகத்தில் வால் மார்ட்டின் உள்ளிட்ட பன்னாட்டு நிறுவனங்களிடில்லியில் கடை போடுவதற்கு ஷீலா தீட்சித் அரசு அளித்திருந்த அனுமதியை ரத்து செய்

டெல்லி முதல்வர் அரவிந்த் கேஜ்ரிவால் மற்றும் அவரது அமைச்சர்களின் “அராஜக” நடவடிக்கைகளைக் கண்டித்து, காங்கிரசு (இடது) மற்றும் பா.ஜ.க. கட்சியினர் டெல்லியில் நடத்திய ஆர்ப்பாட்டங்கள்.

வதாக அறிவித்தபோது கூட, தான் பன்னாட்டு முதலீடுகளுக்கு எதிரி அல்ல என்றும், சில்லறை வணிகத்தில் அவர்களை அனுமதிப்பது வேலை வாய்ப்பைப் பாதிக்கும் என்பதால் மட்டுமே அதனை எதிர்ப்பதாகவும் அவர்தன்னிலை விளக்கமளித்தார். தனியார் முதலாளித்துவத்தை ஊக்குவிப்பதற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்தையும் அகற்ற வேண்டும் என்பதே தனது பொருளாதாரக் கொள்கை என்று சமீபத்தில் ராய்டர் நிறுவனத்துக்கு அளித்த பேட்டியில் சூடம் அடித்துச் சத்தியமும் செய்தார்.

இருப்பினும், முந்தைய அரசு வால் மார்ட்டுக்கு செய்து கொடுத்த சத்தியத்தை மீறி சில்லறை வணிகத்தில் அவர்கள் நுழைவதை தடுப்பதென்பது, இந்தியாவின் மீது அந்நிய முதலீட்டாளர்களின் நம்பிக்கையைக் குலைத்து விடும் என்றும், நாட்டை வாழைப்பழக் குடியரசாக மாற்றிவிடும் என்றும் சீறினார் வர்த்தகத்துறை அமைச்சர் ஆனந்த் சர்மா. கேஜ்ரிவாலின் தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனத்துக்கு நீண்டநாட்களாக நன்கொடை அளிப்பவரான இன்போசிஸ் நாராயணமூர்த்தியோ, நாற்பதுகளின் கொள்கைகளெல்லாம் இன்றைக்குப் பொருந்தாது என்றும், உலகமயமாக்கல் கொள்கையை அனுசரித்துச் செல்லுமாறும் கேஜ்ரிவாலுக்கு அறிவுரை கூறியிருக்கிறார்.

கேஜ்ரிவாலைப் பொருத்த வரை தனக்கு கொள்கையோ சித்தாந்தமோ கிடையாதென்றும், தான் இடதுசாரியல்லவென்றும் பலமுறை தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார். இருந்த போதிலும், நான் ஒரு எளிய மனிதன் என்று தனது குல்லாவிலேயே பிரகடனம் செய்து கொண்டிருக்கும் ஒரு மனிதன், குல்லாவுக்குப் பொருத்தமான முறையில் நடந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறதல்லவா? டில்லி வெற்றியைத் தொடர்ந்து நாடு முழுவதும் குப்பீரென்று கட்சிக் கிளைகள் வேறு கிளம்புகின்றன. தமிழகத்தில் மேலிடப் பார்வையாளர் வந்து கோஷ்டித்தகராறைத் தீர்க்கும் அளவுக்கு கட்சி வெகுவேகமாக வளர்ந்துவிட்டது. இந்தச் சூழ்நிலையில், நாடு முழுவதும் சுமார் 300 தொகுதிகளில் போட்டியிடுவது என்று ஆம் ஆத்மி கட்சி முடிவு செய்திருப்பதால், தேசத்தின் கவனத்தை ஈர்க்க வேண்டியிருக்கிறது. மின்சாரம் மற்றும் தண்ணீர் தனியார்மய எதிர்ப்பு, வால்

மார்ட்டை விரட்டுவது முதலானவை தொடர்பான விவாதத்தைக் கிளப்பினால் பிரபலமடையலாம் என்ற போதிலும், அந்த விவாதம் தவிர்க்கவியலாமல் தனியார்மய எதிர்ப்புக்கு இட்டுச் செல்லும் என்பதால், இத்தகைய ஆபத்துகள் ஏதும் இல்லாத அதிகார எதிர்ப்பு நடவடிக்கையொன்றை திட்டமிட்டே தெரிவு செய்திருக்கிறார் கேஜ்ரிவால்.

இப்படித் தெரிவு செய்யப்பட்டதுதான், டில்லி போலீசுக்கு எதிராக கேஜ்ரிவால் நடத்திய போர்ட்டம். மைய அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் டில்லி போலீசை அம்மாநில அரசின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவர வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை காங்கிரசு, பாரதிய ஜனதா போன்ற கட்சிகளே நீண்ட நாட்களாக வலியுறுத்தி வருகின்றன. இலஞ்ச ஊழல் மற்றும் அதிகார முறைகேடுகளால் அடித்தட்டு வர்க்கம் முதல் உயர்நடுத்தர வர்க்கம் வரையிலான அனைத்துப் பிரிவினரின் வெறுப்புக்கும் டில்லி போலீசை இலக்காகியிருப்பதால், தனது அதிகார எதிர்ப்பு நடவடிக்கைக்கான குறியிலக்காக டெல்லி போலீசைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார் கேஜ்ரிவால்.

டென்மார்க் நாட்டைச் சேர்ந்த பெண் சுற்றுலாப் பயணி, டில்லியின் மையப் பகுதியில் கும்பல் வல்லுறவுக்கு ஆளாக்கப்பட்டது, வரதட்சிணைக் கொடுமை குறித்த புகார் மீது உரிய காலத்தில் நடவடிக்கை எடுக்காததன் விளைவாக ஒரு பெண் கொல்லப்பட்டது, உகாண்டா நாட்டைச் சேர்ந்த போதை மருந்துக் கடத்தல் மற்றும் விபச்சாரக் கும்பல் மீது குடியிருப்பு பகுதி மக்கள் புகார் கொடுத்தும் நடவடிக்கை எடுக்காதது - ஆகிய பிரச்சினைகள் தொடர்பாக ஆம் ஆத்மி அரசின் அமைச்சர்கள் ராக்கி பிரீலா மற்றும் சட்ட அமைச்சர் சோம்நாத் பாரதி ஆகியோர் நடவடிக்கை எடுக்குமாறு போலீசை வற்புறுத்தியிருக்கின்றனர். ஆதாரமில்லாமல் கைது செய்வதோ சோதனை போடுவதோ இயலாது என்று போலீசை மறுத்ததாம்; உடனே, அமைச்சர் நேரடியாகக் களத்தில் இறங்கினார். இந்த நடவடிக்கையின் போது சோம்நாத் பாரதியும் தொண்டர்களும் சட்டத்தை தம்கையில் எடுத்துக் கொண்டு கருப்பினப் பெண்களை வேசிகள் என்று ஏசியதாகவும், தாக்கியதாகவும், நிற வெறிக் கண்ணோட்டத்தில் இழிவுபடுத்தியதாகவும்

செய்திகள் வெளியாகின. அமைச்சரைப் பதவி நீக்கம் செய்ய வேண்டும் என்று கோரியது பாரதிய ஜனதா. அமைச்சரின் உத்தரவுக்குக் கீழ்ப்படிய மறுத்த போலீசாரைத் தற்காலிகப் பணிநீக்கம் செய்ய வேண்டும் என்று கோரியது ஆம் ஆத்மிகட்சி. இதன் தொடர்ச்சியாக கேஜ்ரிவாலின் போராட்டம்.

ஆளும் கட்சியோ, எதிர்க்கட்சியோ நடத்தும் போராட்டங்களில் கல்லெறிவதும், பொதுச் சொத்துகளை எரிப்பதும், சூறையாடுவதும் நாம் அன்றாடம் காணும் நிகழ்வுகள். ஆம் ஆத்மிகட்சியினர் போலீசின் மீது நடவடிக்கை கோரினர் என்பதற்கு மேல், கல்லெறியோ, பேருந்து எரிப்போ, வன்முறையோ எதுவும் நடந்து விடவில்லை. இருந்த போதிலும், இப்போராட்டத்தின் விளைவாக 'குடியரசு' தினவிழா ஏற்பாடுகள் பாதிக்கப்பட்டு, ரயில் போக்குவரத்து நின்று, மக்கள் அவதிக்குள்ளாகினர் என்றும், ஒரு முதலமைச்சரே பொறுப்பில்லாமல் அராஜகத்தைத் தூண்டி விடுவதாகவும் காங்கிரசு, பா.ஜ.க., ஊடகங்கள் ஆகிய அனைவரும் ஒரே குரலில் சாடினர். இலஞ்ச-ஊழல், லாக்கப் வல்லுறவு, கொலை, வழிப்பறி உள்ளிட்ட எல்லா கிரிமினல் குற்றங்களுக்கும் புகழ்பெற்ற டெல்லி போலீசை, சட்டத்தை மீறாத புனிதர்கள் போலவும், சட்டத்தை மீறுமாறு அமைச்சர் அவர்களைத் தூண்டியதாகவும் சித்தரித்தன ஊடகங்கள். முதலமைச்சரே முன்நின்று போராடிய போதிலும், இரண்டு போலீசாரை சம்பளத்துடன் விடுப்பில் அனுப்பியதற்கு மேல் வேறு எதையும் கேஜ்ரிவால் சாதிக்கவியலவில்லை.

“எது அராஜகம்? 1984 சீக்கியர் படுகொலையும், ரத யாத்திரையும், 2002 குஜராத் படுகொலையும் அராஜகமா, நாங்கள் நடத்தியது அராஜகமா?” என்று ஆம் ஆத்மி கட்சியினர் பா.ஜ.க. வுக்கும் காங்கிரசுக்கும் எதிர்க்கேள்வி எழுப்பினர். ஊடகங்கள் தங்களுக்கு எதிராக திட்டமிட்டு அவதூறு செய்வதாகக் குறைபட்டுக் கொண்டனர்.

மின்சாரம் மற்றும் தண்ணீர் தனியார் மயத்தை மையப் படுத்தி பிரச்சாரம் செய்வது கார்ப்பரேட் எதிர்ப்பில் போய் முடியும் என்பதால், அதனைத் தவிர்த்துவிட்டு போலீசு விவகாரத்தை கேஜ்ரிவால் கையிலெடுத்துக் கொண்டதைப் போலவே, மின்கட்டணக் குறைப்பை எதிர்த்தால் மக்களிடமிருந்து தனிமைப்பட நேரிடும் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட பா.ஜ.க.வும் காங்கிரசும் ஆளும் வர்க்கங்களும், போலீசு பிரச்சினையின் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டு விட்டனர். எல்லா விதமான சட்டவிரோத நடவடிக்கைகளையும் போலீசை வைத்தே செய்து முடித்துக் கொள்ளும் கட்சிகளும் ஆளும் வர்க்க

கார்ப்பரேட் முதலாளி வர்க்கம், தன் இயல்பில் நேர்மையானதென்றும் அதிலிருக்கும் சில கருப்பு ஆடுகளை மட்டும் களையெடுத்து விட்டு, ஊழலற்ற முதலாளித்துவத்தையும் அதிகார வர்க்கத்தையும் நமக்கு காட்டப் போவதாகக் கூறி வருகிறார் கேஜ்ரிவால். அதற்கு முன் அவர் ஒரு கோமாளியாக அடையாளம் காட்டப்பட்டு விடுவார்.

மும், ஆம் ஆத்மியின் அராஜகத்தால் அரசமைப்பே சீர்குலைந்து விட்டது போலவும், 'குடியரசு' தினவிழாவையே கேஜ்ரிவால் சீர்குலைத்து விட்டதாகவும் சாடினர். “இரண்டு போலீசாரை விடுப்பில் அனுப்பி கேஜ்ரிவாலுடன் சமரசம் செய்து கொண்டதன் மூலம் உள்துறை அமைச்சர் ஷிண்டே குடியரசு தின அணிவகுப்பைக் காப்பாற்றியிருக்கலாம், ஆனால் இந்தியக் குடியரசை பலவீனப்படுத்திவிட்டார்” என்று சாடினார் பா.ஜ.க. வின் அருண் ஜெட்லி.

நேற்றுவரை ஊழலை ஒழிக்க வந்த நம்பிக்கை நட்சத்திரமாகச் சித்தரிக்கப்பட்ட ஆம் ஆத்மிகட்சியை ஒரே நாளில் அராஜகவாதியாகவும் தேசவிரோதியாகவும் புரட்டிப் போட்டு

விட்டன ஊடகங்கள். அதற்கு காரணம் மறியல் போராட்டம் மட்டுமல்ல. போலீசை மக்களுக்குப் பொறுப்பாக்க வேண்டும் என்று கூறியது, கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களின் கணக்குகளைத் தணிக்கைக்கு உட்படுத்தியது போன்ற நடவடிக்கைகள்தான். எந்த விதத்திலும் மக்களுக்குப் பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டிராத, மக்களை ஏறி மிதிக்கின்ற இந்த அரசையும், அதன் ஊழல்களையும் உள்ளிருந்தே தான் திருத்தியமைக்கப் போவதாக கூறுகிறார் கேஜ்ரிவால். சூது, திருட்டு, ஆக்கிரமிப்பு ஆகியவற்றையே தமது தொழில்முறைகளாக கூர்தீட்டி வைத்திருக்கும் கார்ப்பரேட் முதலாளி வர்க்கம், தன் இயல்பில் நேர்மையானதென்றும் அதிலிருக்கும் சில கருப்பு ஆடுகளை மட்டும் களையெடுத்துவிட்டால், முதலாளி வர்க்கம் நாட்டிற்கு முன்னேற்றத்தைக் கொண்டு வந்து விடும் என்றும் நம்பச் சொல்கிறார்.

கொள்கை வேண்டாம், சித்தாந்தம் வேண்டாம், அமைப்பு வேண்டாம் - தன்னியல்பாக கோபத்தில் கிளர்ந்தெழும் மக்கள்திரளே போதும் என்று எகிப்து, துனிசிய, வால் ஸ்டீட் எழுச்சிகளைக் கொண்டாடிய முதலாளி வர்க்கத்தின் அறிவுத்துறைக் கூலிப்பட்டாளங்கள், தற்போது அந்த எழுச்சிகள் எல்லாம் வீழ்ச்சிகளானதே என்று விளக்கமளிப்பதில்லை. முதலாளித்துவத்துக்கு எதிரான மார்க்சிய-லெனினிய சித்தாந்தம், ஜனநாயக மத்தியத்துவத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த கட்சி, அதன் தலைமையில் அமைப்பு ரீதியாகத் திரட்டப்பட்ட மக்கள்திரள் - இவையில்லாமல் முதலாளித்துவத்தின் சர்வாதிகாரத்தை ஒருபோதும் வீழ்த்த இயலாது.

ஊழலற்ற முதலாளித்துவத்தையும் அதிகார வர்க்கத்தையும் நமக்கு காட்டப்போவதாகக் கூறி வருகிறார் கேஜ்ரிவால். அதற்கு முன் அவர் ஒரு கோமாளியாக அடையாளம் காட்டப்பட்டு விடுவார்.

● தொரட்டி

தில்லைக் கோயில் தீர்ப்பு:

பார்ப்பன “காப்” பஞ்சாயத்து!

பார்ப்பன கூது என்பது
உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பில் மட்டும் இல்லை;
அது அரசியல் சட்டத்திலேயே இருக்கிறது.

சென்னை உயர் நீதிமன்ற அமர்வின் இறுதி தீர்ப்பின்படி 2009 -ஆம் ஆண்டில் இந்து அறநிலையத்துறையின் மேற்பார்வையின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்ட சிதம்பரம் நடராசர் கோயிலை மீண்டும் தீட்சிதர்களின் வசமே ஒப்படைத்து உச்சநீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்திருக்கிறது. 40 ஏக்கர் பரப்பளவுள்ள கோயிலும், சுமார் 2700 ஏக்கர் நிலமும், பல கோடி மதிப்புள்ள நகைகளும் கோயிலின் அர்ச்சகர்களான தீட்சிதர்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குப் போய்விட்டது.

பெங்களூரு நீதிமன்றத்தில் நடக்கும் சொத்துக் குவிப்பு வழக்கில், “குற்றம் சாட்டப்பட்டவரான ஜெயலலிதாவிரும்புகின்ற நீதிபதிதான் அவரது வழக்கை விசாரிக்க வேண்டும்” என்றவாறு தீர்ப்பளித்த உத்தமர்களான சவுகான், பாப்டே ஆகியோர்தான் இந்த வழக்கை விசாரித்த நீதிபதிகள். குற்றவாளியே நீதிபதியை நியமிக்கும் இந்தப் புதிய நீதிநெறியின் படி, “அக்யூஸ்டு”களான திருட்டு தீட்சிதர்களால், வேண்டி விரும்பித் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களே இந்த நீதிபதிகள் என்பது வழக்கு விசாரணை தொடங்கியவுடனேயே தெரிந்து விட்டது.

நீதிபதி பாப்டேயின் மகனுக்குத் தமிழக அரசு தனது வழக்குகளையும், கட்டணத்தையும் வாரி வழங்குவதை இந்தத் தீர்ப்புக்குப் பின்னர் வந்த ஒரு செய்தி அம்பலமாக்கியது. இது, இந்தத் தீர்ப்பின் யோக்கியதையை நிரூபிக்கும் கூடுதல் சான்று. மொத்தத்தில் வல்லுறவு

செய்தவனுக்கே பெண்ணைக் கட்டி வைக்குமாறு தீர்ப்புக் கூறும் கட்டப்பஞ்சாயத்தைப் போல, “கோயில் சொத்தைக் கொள்ளையடித்த தீட்சிதனுக்கே கோயில் சொந்தம்” என்று தீர்ப்பளித்திருக்கிறது இந்த பார்ப்பன “காப்” பஞ்சாயத்து.

தீட்சிதர்களின் திருட்டுத்தனங்கள் பற்றிய குற்றச்சாட்டுகளை ஒரு நூற்றாண்டாக கூறி வருபவர்கள் மனித உரிமைப் பாதுகாப்பு

மையத்தினரோ, ம.க.இ.க.வினரோ அல்ல. சக தீட்சிதர்கள்தான். அதேபோல கோயிலில் பார்ப்பனக் கும்பல் நடத்தும் கொள்ளையை விவரித்து, அதனைத் தடுத்து நிறுத்த அரசுதலையிட வேண்டும் என்று 1888-இலேயே சிபாரிசு செய்தவர்கள் நாத்திகர்களல்ல, நீதிபதி முத்து சாமி அய்யர் மற்றும் பாஷ்யம் அய்யங்கார் ஆகியோர். “கோயிலின் மீது அரசு கட்டுப்பாட்டை எதிர்ப்பவர்கள், தண்டனைச் சட்டத்தை எதிர்க்கும் திருடர்களைப் போன்றவர்கள்” என்று இந்து நாளேடே அன்று தலையங்கம் எழுதியதாக தனது கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார் சிறீவத்சன். (தி இந்து, 13.1.2014)

தில்லைக் கோயில் தீட்சிதர் சொத்தல்ல, அது பொதுக்கோயில் என்பது 1888 முதல் பல தீர்ப்புகளில் உறுதி செய்யப்பட்டிருந்த போதிலும், அவற்றையெல்லாம் புறந்தள்ளித்தான் இந்த தீவட்டிக் கொள்ளைத் தீர்ப்பை வழங்கியிருக்கிறது உச்ச நீதிமன்றம். இந்தத் தீர்ப்பின் சாரத்தைப் புரிந்து கொள்ள அதன் பின்புலத்தைச் சுருக்கமாகவாவது தெரிந்து கொள்வது அவசியம்.

1951-இல் குமாரசாமி ராஜா தலைமையிலான மதறாஸ் மாகாண காங்கிரசு அரசு, 1927-இல் நீதிக்கட்சி ஆட்சியில் இயற்றப்பட்ட

உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை எதிர்த்தும், தில்லைக் கோயிலை தீட்சிதர்களிடமிருந்து கைப்பற்ற தனிச் சட்டம் இயற்றக் கோரியும், நந்தன் நுழைந்த தெற்குவாசலை அடைத்து தீட்சிதர்கள் எழுப்பியிருக்கும் தீண்டாமைச் சுவரை தகர்த்தெறியக் கோரியும் சிதம்பரத்தில் நடைபெற்ற ஆர்ப்பாட்டம்.

இந்து அறநிலையத்துறை சட்டத்தைத் திருத்தி, புதிய தொரு சட்டத்தை இயற்றியது. அந்தச் சட்டத்தின்படி சிதம்பரம் கோயிலின் நிர்வாகத்தை இந்து அறநிலையத்துறை மேற்கொள்வதாக 28.8.51 அன்று அரசு அறிவிக்கை வெளியிடப்பட்டது. இதனை எதிர்த்து தீட்சிதர்கள் சென்னை உயர் நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடுத்தனர். தீட்சிதர்களாகிய தாங்கள் ஸ்மார்த்த பிராமண வகுப்பினர் என்றும், இது தனியொரு மத உட்பிரிவு என்றும், கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலம் முதல் தங்களைத் தவிர வேறு யாரும் இந்தக் கோயிலில் வழிபாடு நடத்தியதோ, நிர்வாகம் செய்ததோ இல்லையென்றும், இந்திய அரசமைப்பின் 26(ஈ) பிரிவு, மத உட்பிரிவு அல்லது வகுப்பினருக்கு (religious denomination or section) வழங்கும் சிறப்புரிமை தமக்குப் பொருந்தும் என்பதால், தில்லைக் கோயிலை அறநிலையத்துறை மேற்கொண்டது தங்களது மத உரிமையைப் பறிப்பதாகும் என்று வாதிட்டனர்.

ஸ்மார்த்தப் பார்ப்பனர்கள் எனப்படுவோர் கோயில் வழிபாட்டை எதிர்க்கின்ற (ஆகம வழிபாடு) வேள்வி வழிபாட்டை மட்டுமே (நிகம) போற்றுகின்றவர்கள். காலப்போக்கில் எல்லா பார்ப்பனர்களும் கோயில் வழிபாட்டில் ஈடுபடத் தொடங்கிவிட்டனர் என்ற போதிலும், பார்ப்பனியம் வேதங்களையே தனது ஆதாரப்பள்ளியாகக் கொண்டிருக்கிறது. காஞ்சி சங்கரமடம் உள்ளிட்ட பார்ப்பன நிறுவனங்களில் செல்வாக்கு செலுத்துபவர்களும் ஸ்மார்த்தப் பார்ப்பனர்கள்தான். எனவே ஸ்மார்த்த பார்ப்பனர்கள் எனப்படுவோர் தனிவகையல்ல; சொல்லப்போனால், இவர்கள்தான் பார்ப்பன இந்து மதத்தின் மைய நீரோட்டம். மற்ற பார்ப்பனர்களைப் போல, பின்குடுமி போடாமல் முன்குடுமி போடுகிறார்கள் என்பது மட்டும் தான் தீட்சிதர்களின் "தனித்தன்மை".

உண்மை இவ்வாறு இருந்த போதிலும், தீட்சிதர்களின் வாதத்தை ஏற்றுக் கொண்ட சென்னை உயர் நீதிமன்றம், தீட்சிதர்கள் இந்து மதத்தின் ஒரு உட்பிரிவினர் என்றும், மடாதிபதிகளைப் போலக் கருதத்தக்கவர்கள்

என்றும், ஆகையினால் அரசின் அறிவிக்கை செல்லாது என்றும் 1951-இல் தீர்ப்பளித்தனர். அரசியல் சட்டத்தின் 26 (ஈ) பிரிவின் கீழ், மத உட்பிரிவினருக்கான சலுகையைப் பெறவேண்டுமாயின், சம்பந்தப்பட்ட மடத்தை அல்லது கோயிலை அந்த உட்பிரிவினர்தான் உருவாக்கி நிர்வகித்து வருகின்றனர் என்பது நிரூபிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால், தில்லைக் கோயில் சோழ மன்னர்களால் கட்டப்பட்டு, சோழர்கள், நாயக்கர்கள் முதல் பிச்சாவரம் ஜமீன் வரையிலான பலரால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது என்பதற்கு மறுக்க முடியாத ஆதாரங்கள் உள்ளன. ஆகவே, ஒரு மடத்தை உருவாக்கி நிர்வகிக்கும் மடாதிபதியுடன் தீட்சிதர்களை ஒப்பிட முடியாது என்பதால்தான், "மடாதிபதிகளைப் போலக் கருதத்தக்கவர்கள்" என்று தந்திரமாகக் குறிப்பிடுகிறது தீர்ப்பு.

"கணவனைப் போலக் கருதத்தக்கவன்" என்ற சட்டத்தகுதி உயர் நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்பட்டு விட்டதால், திருமணம் செய்யாமலேயே பெண்டாளும் உரிமையைப் பெற்று விட்ட தீட்சிதர்கள், கோயிலின் உடைமையாளர்கள் ஆகி விட்டார்கள். 40 ஏக்கர் கோயிலும், 2700 ஏக்கர் நிலமும் தங்களுக்குச் சொந்தம் என்று நிரூபிப்பதற்கு கல்வெட்டு, செப்பேடு போன்ற எதையும் தீட்சிதர்கள் நீதிமன்றத்தில் ஆதாரமாகக் காட்டவில்லை. தங்கள் முன்குடுமியைக் காட்டினார்கள் - முடிந்தது வழக்கு.

உயர் நீதிமன்றம் 1951-இல் வழங்கிய இத்தீர்ப்பை எதிர்த்து மதறாஸ் மாகாண அரசு உச்ச நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்தது. 1954-இல் இவ்வழக்கு அரசியல் சட்ட அமர்வில் விசாரணைக்கு வந்தது. வழக்கை நடத்தாமல், 1951-இல் குமாரசாமி ராஜா அரசு வெளியிட்ட அறிவிக்கையையே திரும்பப் பெறுவதாக சென்னை மாகாண காங்கிரசு அரசு அறிவித்ததால், அரசின் மேல்முறையீட்டைத் தள்ளுபடி செய்தது உச்ச நீதிமன்றம். இப்படியாக சென்னை உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்பே இறுதித் தீர்ப்பானது. பிப்ரவரி 1954-இல் காங்கிரசு அரசின் அறிவிக்கையையே திரும்பப் பெற்ற

காங்கிரசு முதலமைச்சர் ராஜாஜி என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது.

அதற்குப் பின் காமராஜ் முதல்வரான பிறகு 1959-இல் தமிழக அரசின் இந்து அறநிலையத்துறை சட்டம் மீண்டும் திருத்தப்பட்டது. அதில் உரிய மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டிருப்பின் தில்லைக் கோயிலை அறநிலையத்துறையின் கீழ் கொண்டு வந்திருக்க முடியும்; செய்யவில்லை. அதன் பின்னர் தி.மு.க, அ.தி.மு.க. ஆட்சிக்காலங்களிலும் அத்தகைய திருத்தங்கள் கொண்டு வரப்படவில்லை. தமிழக அரசின் அறநிலையத்துறை சட்டம்,

தில்லைக் கோயிலை தீட்சிதர்களின் தனிச்சொத்தாக ஒப்படைத்துள்ள உச்ச நீதிமன்றத்தின் பார்ப்பனத் தீர்ப்பை எதிர்த்து 6.1.2014 அன்று சென்னை அண்ணா சாலையிலுள்ள பெரியார் சிலை முன்பாக மனித உரிமை பாதுகாப்பு மையத்தின் தலைமையில் நடைபெற்ற ஆர்ப்பாட்டம்.

1959-இன் பிரிவு 45 மற்றும் 107-இல் தீட்சிதப் பெருச் சானிகள் புகுந்து தப்பிப்பதற்கு ஏற்ப உருவாக்கப்பட்டிருந்த சட்டப் பொந்துகள் அடைக்கப்படாமலேயே விடப்பட்டிருந்தன.

நிதி மோசடி, நகைக்களவு குற்றச்சாட்டுகளைத் தொடர்ந்து 1987-இல் நியமிக்கப்பட்ட நிர்வாக அதிகாரியும் கூட “தீட்சிதர்களுக்கு நிர்வாக நடவடிக்கைகளில் உதவுவது” என்ற அடிப்படையில்தான் நியமிக்கப்பட்டாரேயன்றி, கோயிலை அறநிலையத்துறை கைப்பற்றி விடவில்லை. இருந்த போதிலும் 1951 தீர்ப்பைக் காட்டி இதற்கும் இடைக்காலத் தடை பெற்றனர் தீட்சிதர்கள். மனித உரிமைப் பாதுகாப்பு மையம் இந்த வழக்கைத் தட்டியெழுப்பி நீதிபதி பானுமதியின் முன் விசாரணைக்கு கொண்டுவந்து, “தீட்சிதர்கள் தனி மத உட்பிரிவில்” என்று வாதிட்டது. அன்றைய தி.மு.க. அரசின் கீழான அறநிலையத்துறையும் அவ்வாறே வாதிட்டது. தாங்கள் தனியான மத உட்பிரிவு என்பது “ஏற்கெனவே தீர்ப்பளிக்கப்பட்ட உண்மை” என்பதால், அதனை மீண்டும் கேள்விக்குள்ளாக்க முடியாது என்று தீட்சிதர்கள் வாதிட்டனர். அதனை நீதிபதி பானுமதி நிராகரித்தார். பத்தர்கள் தமிழ் பாடத்தடை என்ற பின்புலத்தில் விசாரணைக்கு வந்த இவ்வழக்கில், “அரசியல் சட்டத்தின் 25-வது பிரிவு வழங்கும் மக்களின் வழிபாட்டு உரிமைதான் முதலிடம் பெற முடியுமேயன்றி, 26-ஆவது பிரிவின்கீழ் தீட்சிதர்கள் கோரும் தனி உரிமையல்ல” என்றும், “அவர்கள் கோரும் தனியுரிமை என்பது மக்களின் வழிபாட்டு உரிமைக்கு எதிரானது” என்றும் வாதிட்டு மனித உரிமைப் பாதுகாப்பு மையம் உயர் நீதிமன்றத்தில் வென்றது.

தற்போது உச்ச நீதிமன்றத்தில் “தீட்சிதர்கள் தனி மத உட்பிரிவு அல்ல, இக்கோயிலும் அவர்கள் உருவாக்கியதல்ல, அவர்கள் வெறும் அர்ச்சகர்கள் மட்டுமே, கோயிலின் மீது அவர்கள் எவ்வித உரிமையும் கோர முடியாது” என்று ம.உ.பா.மையத்தின் சார்பில் வாதிடப்பட்டது. ஆனால் நீதிபதிகளோ, “தீட்சிதர்கள் தனிப்பிரிவு என்பதும் கோயிலின் மீது அவர்களுக்குள்ள உரிமையும் “ஏற்கெனவே தீர்ப்பளிக்கப்பட்ட உண்மைகள்” (Res Judicata) என்றும், அவற்றை மீளாய்வுக்கு உட்படுத்திய பானுமதியின் தீர்ப்பு, “நீதித்துறை ஒழுங்கீனம்” என்றும் தமது தீர்ப்பில் கண்டித்திருக்கின்றனர்.

“இக்கோயில் தீட்சிதர்களுக்கு சொந்தமானதோ, அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டதோ இல்லை என்றாலும், அவர்கள் ஒரு மத உட்பிரிவு என்பதையும், பல நூற்றாண்டுகளாக அவர்கள் தான் கோயிலை நிர்வாகம் செய்து வருகிறார்கள் என்பதையும் ஏற்கெனவே (1951-இல்) நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்திருப்பதால், அதனை மீண்டும் விசாரிக்க முடியாது...”, “முடிந்து போன விவகாரங்களைக்கிளப்புவது சமூகத்தின் ஸ்திரத்தன்மையைக் குலைத்து குழப்பத்தை உருவாக்கிவிடும்”, “தோற்றுப்போனவர்கள் மீண்டும் வழக்கு தொடுத்தால், நீ ஏற்கெனவே தோற்கடிக்கப்பட்டு விட்டாய் என்பதே அவர்களுக்கான பதில் என்று காத்யாயன ஸ்மிருதி கூறுகிறது.”

“தீட்சிதர்களின் நிர்வாகச்சீர்கேடு, நிதிக்கையாடல் குறித்த பல விவரங்கள் எங்கள் கவனத்துக்கு கொண்டு வரப்பட்டன. எனினும், அவற்றுக்குள் நாங்கள் செல்லவில்லை. ஏனென்றால், 1959 சட்டத்தின் கீழ் நிர்வாக அதிகாரியை நியமிப்பதற்கான குறிப்பான காரணங்கள் 1987 ஆணையில் சொல்லப்படவில்லை”, “சீர்கேட்டைச் சரி செய்வதற்காகத்தான் நிர்வாக அதிகாரி நியமிக்கப்பட்டார் என்றால், அது சரி செய்யப்பட்டவுடனே கோயிலை தீட்சிதர்கள் வசம் ஒப்படைத்து விட்டு அரசு வெளியேறியிருக்க வேண்டும். அவ்வாறின்றி நிர்வாக அதிகாரி நீடிப்பதானது, அரசியல் சட்டம் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு (அதாவது தீட்சிதர்களுக்கு) வழங்கியிருக்கும் சொத்துரிமையை பறிப்பதாகும்” - என்றவாறு போகிறது உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு.

இது பார்ப்பனநாட்டாமைகளின் “காப்” பஞ்சாயத்து வழங்கியிருக்கும் தீர்ப்பு என்பதைப் புரிந்து கொள்வதற்கு கூடுதல் விளக்கங்கள் அவசியமில்லை. தீர்ப்பே அதற்கான தன்னிலை விளக்கமாகத்தான் அமைந்திருக்கிறது. நமக்குத் தேவைப்படுவது, அன்று முதல் இன்று வரை தீட்சிதர்களிடம் தமிழக அரசு தோற்று வருவதற்கான விளக்கம்.

முதலாவதாக, குடிமக்களின் மத உரிமை மற்றும் மத நிறுவனங்களின் உரிமை தொடர்பான அரசியல் சட்டத்தின் பிரிவு 25, 26 ஆகியவை, மக்களின் மத உரிமையைக் காட்டிலும், மத நிறுவனங்களின் உரிமைக்கே முதலிடம் தரும் வகையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அனைத்துச் சாதியினரையும் அர்ச்சகராக்க விடாமல் தடுப்பதையும், கொலைக்குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஜெயேந்திரன் சங்கராச்சாரியாக நீடித்ததையும், திருட்டு தீட்சிதர்களுக்கு தில்லைக் கோயிலை உடைமையாக்குவதையும், இசுலாமியப் பெண்கள் மீது ஷரியத் சட்டத்தைத் திணித்திருப்பதையும் சாத்தியமாக்கியிருப்பது இந்த இரு சட்டப் பிரிவுகளும், அதற்கு காலம்தோறும் உச்ச நீதிமன்றம் அளித்துவரும் விளக்கம்.

தி.மு.க. அரசு ஒரு சட்டத்திருத்தத்தின் மூலம் கோயிலைக் கைப்பற்றியிருக்க முடியும். ஆனால், மத்திய-மாநிலமந்திரிப்பதவிகளும், அவற்றின் துணையுடன் உருவாக்கப்பட்ட தொழில்சாம்ராச்சியங்களும் - அதாவது தி.மு.க. வினரின் வர்க்க நலன் - பார்ப்பனக்கும் பல்லுடன் சமரசத்தையும் சரணடைவையுமே கோரியது. அதனால்தான் கருணாநிதியின் பார்ப்பன எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் அனைத்துமே அரைக்கிணறு தாண்டும் நடவடிக்கைகளாகவே இருக்கின்றன.

உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பையும், பார்ப்பனியத்தின் வெற்றியையும் பறைசாற்றும் திமிரோடு, 'குடியரசு' தினத்தன்று தில்லை நடராசர் கோயில் கோபுரத்தின் உச்சியில் பார்ப்பன தீட்சிதர்களால் பறக்கவிடப் பட்டுள்ள 'தேசிய'க் கொடி.

களும்தான். ஆகவே, பார்ப்பனச் சூது என்பது தற் போதைய தீர்ப்பில் மட்டும் இல்லை. அது அரசியல் சட்டத்திலேயே இருக்கிறது. (இது குறித்த விளக்கத்தை "இந்திய அரசியல் சட்டம் மதச்சார்பற்றதா?" என்ற புதிய கலாச்சாரம் வெளியீட்டில் காணலாம்)

இரண்டாவதாக, அன்று முதல் இன்று வரை, இந்த அரசியல் சட்டம் அனுமதிக்கும் வரம்புக்குட்பட்ட வகையில் கூட தில்லைக் கோயிலை அறநிலையத்துறை மேற்கொள்வதற்கான முயற்சிகள் நேர்மையான முறையில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. 1954-இல் ராஜாஜி, தற்போது ஜெயலலிதா ஆகியோரின் நடவடிக்கைகளைப் பார்ப்பனப் பாசம் என்று பாமரனும் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஆனால், 1959-இல் அறநிலையத்துறை சட்டத்தை திருத்திய காமராஜ் அரசு, தில்லைக் கோயில் விவகாரத்தில் கண்ணை மூடிக்கொண்டதற்குக் காரணம் என்ன?

அதன்பின் பலமுறை ஆட்சிக்கு வந்த தி.மு.க. ஒரு சட்டத்திருத்தத்தின் மூலம் கோயிலைக் கைப்பற்றியிருக்க முடியும். ஆனால், மத்திய-மாநில மந்திரிப் பதவிகளும், அவற்றின் துணையுடன் உருவாக்கப்பட்ட தொழில் சாம்ராச்சியங்களும் - அதாவது தி.மு.க. வினரின் வர்க்க நலன் - பார்ப்பனக் கும்பலுடன் சமரசத்தையும் சரணடைவையுமே கோரியது. அதனால் தான் கருணாநிதியின் பார்ப்பன எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் அனைத்துமே அரைக்கிணறுதாண்டும் நடவடிக்கைகளாகவே இருக்கின்றன. அ.தி.மு.க. வைப் பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை.

மூன்றாவதாக, கோயிலைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்குத் தீட்சிதர்கள் நீதிமன்றத்தை மட்டும் நம்பியிருக்கவில்லை. காங்கிரசு, தி.மு.க., அ.தி.மு.க. அரசுகளைத் தன்வயப்படுத்தி வைத்திருந்ததன் மூலம்தான், இந்து அறநிலையத்துறை சட்டத்தில் தாங்கள் தப்பிப்பதற்குத் தோதாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் ஓட்டைகள் அடைக்கப்படாமல் அவர்கள் பாதுகாத்திருக்கிறார்கள். தங்களுக்கு எதிரான கிரிமினல் வழக்குகளையும் அவர்கள் வெற்றிகரமாக முடக்கியிருக்கிறார்கள். தீட்சிதர்கள் மீதான நகைத்திருட்டு, போர்ஜரி, நில விற்பனை உள்ளிட்ட எந்தக் குற்றத்துக்கான வழக்கினையும் நடத்தி

கோயில்கள் கொள்ளைக் கூடாரங்கள் என்று மக்கள் மத்தியில் அம்பலப்பட்டு, அதனை மறுக்கவே முடியாத சூழலில்தான், அன்று அறநிலையத்துறை உருவாக்கப்பட்டது. இன்று பொதுத்துறை தனியார்மயம் போல, பொதுக்கோயில்கள் மீண்டும் பார்ப்பனக் கும்பலின் கைகளுக்கு மாற்றப்படுகின்றன. இதன் விளைவாக, அவை ஆர்.எஸ்.எஸ். கும்பலின் கூடாரங்களாக மாற்றப்படும்.

அவர்களைத் தண்டிக்க தி.மு.க. அ.தி.மு.க. அரசுகள் முயற்சிக்கவே இல்லை. 1997-இல் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி வெங்கடாசலய்யா, "இத்தனை ஆதாரங்கள் இருந்தும் தீட்சிதர்கள் மீது ஏன் கிரிமினல் வழக்குப் போடவில்லை?" என்று தனது தீர்ப்பிலேயே கேள்வி எழுப்பிய பின்னரும் தீட்சிதர்களுக்கு எதிராக எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. தற்போதைய உச்ச நீதிமன்ற விசாரணையின்போது, "தீட்சிதர்களுக்கு எதிராக நீங்கள் கூறுபவை எல்லாம் வெறும் குற்றச் சாட்டுகள். அவை நீதிமன்றத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா?" என்று நீதிபதி சவுகான் தெனாவெட்டாக கேட்க, "கெக்கெக்கே" என்று சுப்பிரமணிய சாமி சிரித்தார். இப்படியொரு சாதகமான நிலைமையை தீட்சிதர்களுக்கு ஏற்படுத்தித் தந்ததும் தி.மு.க. அ.தி.மு.க. அரசுகள்தான்.

இவையனைத்தும் தான் தீட்சிதர்களின் வெற்றியைச் சாத்தியமாக்கியிருக்கின்றன. உச்ச நீதிமன்றத்தில் சுப்பிரமணியசாமி தொடுத்திருக்கும் இன்னொரு வழக்கு, எல்லா இந்துக் கோயில்களிலிருந்தும் அறநிலையத்துறையை வெளியேற்றுவதற்கானது. ஜெயலலிதாவின் கருத்தும் இதுவே தான் என்பதால், செம்மொழி நூலகத்தைப் போல அறநிலையத்துறையையும் இழுத்து மூடுவதற்கு ஜெ.அரசு ஒத்துழைக்கக்கூடும். இது பற்றி வைகோ முதல் நெடுமாறன் வரையிலான பாரதிய ஜனதாவின் ஆழ்வார் படைகள் மூச்சு விடப் போவதில்லை. தி.மு.க.வும் அறிக்கைக்கு மேல் எதுவும் செய்யப் போவதில்லை.

கோயில்கள் கொள்ளைக் கூடாரங்கள் என்று மக்கள் மத்தியில் அம்பலப்பட்டு, அதனை மறுக்கவே முடியாத சூழலில்தான், அன்று அறநிலையத்துறை உருவாக்கப்பட்டது. இன்று பொதுத்துறை தனியார்மயம் போல, பொதுக்கோயில்கள் மீண்டும் பார்ப்பனக் கும்பலின் கைகளுக்கு மாற்றப்படுகின்றன. இதன் விளைவாக, அவை ஆர்.எஸ்.எஸ். கும்பலின் கூடாரங்களாகவும், பார்ப்பன இந்துவெறிக் கொலைகாரர்களாக பக்தர்களை மாற்றுகின்ற கொலைக்கூடங்களாகவும் மாற்றப்படும். தில்லைக் கோயில் தீர்ப்பு இதற்கான அபாய அறிவிப்பு.

● சூரியன்

முது பெரும் இயற்கை வேளாண் விஞ்ஞானியான நம்மாழ்வார், கடந்த டிசம்பர் 30 அன்று காலமாகிவிட்டார். ஏறத்தாழ முப்பது ஆண்டுகளாக இயற்கை வேளாண்மைக்காக இடைவிடாமல் போராடிவந்த அவரது மறைவு தமிழக மக்களுக்கு ஈடுசெய்ய முடியாத பேரிழப்பாகும்.

தஞ்சை மாவட்டம் திருக்காட்டுப்பள்ளியில் பிறந்த நம்மாழ்வார், அண்ணாமலை பல்கலைக் கழகத்தில் வேளாண்மை இளங்கலைப்பட்டம் பெற்று, கோவில்பட்டி மண்டல மழைப்பயிர் ஆய்வகத்தில் பண்ணை மேலாளராகப் பணியாற்றினார். சிட்டுக்குருவிக்கும் சிற்றெறும்புக்கும் சேர்த்து சமைத்து பல்லுயிர் பேணும் அறத்தைக் கொண்ட மரபில் வந்த நம்மாட்டு விவசாயத்தைப் பசுமைப்புரட்சி என்ற பெயரால் நாசமாக்கும் அரசின் நடவடிக்கைகளைக் கண்டு அதிருப்தியுற்று, இயற்கைவழி வேளாண்மை குறித்த விழிப்புணர்வைப் பரப்பும் மாபெரும் பணிக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார். பசுமைப் புரட்சியின் போது அரசாங்கம் இரசாயன உரங்களை ஊக்குவித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அவர் கிராமந்தோறும் விவசாயிகளை நேரில் சந்தித்து அதன் பாதிப்புகளை அறிவியலரீதியாக உணர்த்தி, இயற்கை வேளாண்மை குறித்து விளக்கினார். ஒற்றை மனிதனாகத் தொடங்கிய அவரது வாழ்க்கைப் பயணம், இன்று பலரை இயற்கை வேளாண்மையின் பக்கம் திருப்பியிருக்கிறது.

நம் நாட்டின் மரபுரிமையாக உள்ள வேப்பமரத்துக்கான காப்புரிமையை அந்நிய ஏகபோக நிறுவனங்கள் தமக்கானதாகத் திருடிக் கொண்டபோது, அதனை எதிர்த்து வந்தனாசிவா முதலானோருடன் இணைந்து போராடி அப்பாரம்பரிய உரிமையை அவர் மீட்டெடுத்தார். பி.டி.கத்தரியை இந்தியாவில் அறிமுகப்படுத்துவதை எதிர்த்த அவர், அன்றைய மத்திய சுற்றுச்சூழல் அமைச்சராக இருந்த ஜெய்ராம் ரமேஷ் நடத்திய கருத்துக் கேட்பு கூட்டங்களில் தனது பிரதிநிதிகளை அனுப்பி

நம்மாழ்வார்:

ஒரு இயற்கை வேளாண்மை மீட்புப் போராளி!

பி.டி.க்கு எதிராகப் பேசவைத்தார். அரசச்சலூர் செல்வம், சித்தமருத்துவர் சிவராமன் ஆகியோர் அப்போது தமிழக முதல்வராக இருந்த கருணாநிதியிடம் நேரில் சென்று பி.டி.கத்தரியின் கேடுகளை எடுத்துச் சொல்லி, தமிழகத்தில் அதற்குத் தடை உத்தரவு பெற்றதற்கு அவர் முக்கிய காரணமாக இருந்தார். மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளில் காடுகள் அழிக்கப்படுவதை எதிர்த்த அவர், காடுகள் இல்லையேல் மழையும் ஆறுகளும் இல்லாமல் போய் விவசாயமே பொய்த்துவிடும் என்பதை உணர்த்தி பல போராட்டங்களில் முன்னின்றார். இயற்கை விவசாயப் பயிற்றுநர்களை ஓடுக்குவதற்காக, கடந்த தி.மு.க. ஆட்சியில் கொண்டுவரப்பட்ட வேளாண் மன்றச் சட்டத்தை முறியடித்ததிலும் அவரது பங்கு முக்கியமானது.

ஜப்பானின் இயற்கை வேளாண் விஞ்ஞானியான மாசானபு ஃபுகோகாமற்றும் பெர்னார்ட், ரேச்சல் கார்சன், குமரப்பா, தபோல் கார் முதலான இயற்கை வேளாண் வித்தகர்களின் மூலம் அறிந்த தொழில்நுட்பத்தையும், தனது அனுபவ அறிவினால் உணர்ந்ததையும் அவர் சாமானிய விவசாயிகள் புரிந்து கொள்ளும் மொழியில் விளக்கினார். வெள்ளைத்தாடியுடன் தமிழக உழவனின் தோற்றத்தில் துண்டு போர்த்திய வெற்றுடம்புடன் எளிமையாகத் திகழ்ந்த அவர், காவிரி டெல்டாமாவட்டங்களில் மீத்தேன்வாயு எடுக்கும் பேரழிவுத் திட்டத்துக்கு எதிராக, கடந்த டிசம்பர் மாதத்தில் கிராமம் கிராமமாகப் பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்த போதே இயற்கை எய்தியது மிகவும் வேதனைக்குரியதாகும்.

பன்னாட்டு ஏகபோக நிறுவனங்களின் வேட்டைக் காடாக விவசாய நிலங்கள் மாற்றப்பட்டு, இரசாயன உரங்களின் நச்சுக் குவியலாலும் மரபீணி மாற்றப் பயிர்கள் எனும் இயற்கை அழிப்புத் திட்டங்களாலும் பாழ்பட்டுள்ள தமிழக விவசாயத்தை, அந்த அழிவிலிருந்து காப்பாற்ற அவர்பல கிராமங்களுக்குச் சென்று விவசாயிகளைச் சந்தித்து கருத்தரங்குகளும், பயிற்சி வகுப்புகளும் நடத்தி இயற்கை வேளாண்மை முறைகளை மீட்டெடுத்தார். இரசாயன உரத்துக்கு மாற்றாக, பயிர் சுழற்சி வேளாண்மை முறையின் மூலம் அதை ஈடுசெய்ய முடியுமென்பதை அவர் அறிவியல் ரீதியாகச் செயல்படுத்திக் காட்டினார். கேடு விளைவிக்கும் மரபீணி மாற்றப் பயிர்களை எதிர்த்த அவர், பாரம்பரிய ஒட்டுரகங்களை உருவாக்கினார்.

உழவுக்கும் உண்டு வரலாறு, தாய் மண்ணே வணக்கம், பூமித்தாயே, எந்நாடுடைய இயற்கையே போற்றி, இனி விதைகளே பேராயுதம், வயிற்றுக்குச் சோறிட வேண்டும், நோயினைக் கொண்டாடுவோம் - என 15-க்கும் மேற்பட்ட நூல்களைப் படைத்துள்ள அவர், அதிக மகசூலால் பிரபலமான மடகாஸ்கரின் ஒற்றை நாற்று நடவு அல்லது செம்மைநெல் சாகுபடியை உலகுக்கே அறிமுகப்படுத்தியது தமிழர்கள்தான் என்ற உண்மையை ஆதாரங்களுடன் எடுத்துரைத்தார். ஏகாதிபத்தியவாதிகளால் திணிக்கப்படும் துரித உணவினால் ஏற்படும் கேடுகளை விளக்கி, நமது பாரம்பரிய உணவு தானியங்களின் மகத்துவத்தை உணர்த்தியதோடு, அதிக விலையுள்ள ஆப்பிளை வாங்கிச் சாப்பிடுவதைப் பெருமையாக்கக் கருதும் நம் நாட்டில், அதைவிட அதிகச் சத்துக்களைக் கொண்ட கொய்யாப்பழம் மலிவு விலையில் கிடைப்பதை விளக்கித் தொடர்ந்து பிரச்சாரம் செய்து வந்தார்.

இன்று நாசமாக்கப்படுவது விவசாயமும் விவசாயிகளும் மட்டுமல்ல; சிறப்புப் பொருளாதார மண்டலங்கள், நச்சு ஆலைகள், இயற்கை மூலவளங்கள் கொள்ளை

யிடப்படுதல், சிறு தொழில்களும் சில்லறை வணிகமும் நசுக்கப்படுதல் - என நாடும் மக்களும் கேள்விமுறையின்றிச் சூறையாடப்படுகின்றனர். இத்தகைய பேரழிவுக்குக் காரணமாக இருப்பது ஏகாதிபத்திய மறுகாலனியாதிக்கக் கொள்கைகள். நாட்டையும் மக்களையும் சூறையாடும் மறுகாலனியாதிக்கத்தைப் போராடி முறியடிக்க அரசியல் கிளர்ச்சிகளும் அரசியல் புரட்சிகளும் இன்று உடனடித் தேவையாகியிருக்கிறது.

ஆனால் நம்மாழ்வார், விவசாயத்தில் மறுகாலனியாக்கத்தின் கொடிய விளைவுகளை மட்டும் எதிர்த்தாரே தவிர, இதற்குக் காரணமாக உள்ள அரசியல் கட்டமைப்பை எதிர்க்கத் துணியவில்லை. இயற்கை வேளாண்மையை மீட்டெடுப்பதன் மூலம் ஏகாதிபத்தியங்களால் திணிக்கப்படும் நாசகாரக் கொள்கைகளை முடமாக்கிவிட முடியும் என்று நம்பினார். அவர் எவற்றையெல்லாம் எதிர்த்துப் போராடினாரோ, அவற்றைத் திணித்த அரசியல் கட்டமைப்பை எதிர்த்து நிற்காமல், அந்தக் கட்டமைப்பில் உள்ளவர்களுடனும், தன்னார்வக் குழுக்களுடனும் இணைந்து செயல்பட்டார். சாமானிய மக்களை அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டு ஒன்றுசேர்க்கும் களமாகவே தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனங்களைப் பார்த்தார். ஏகாதிபத்தியங்களின் மறுகாலனியாக்கத்தால் விவசாயமும் விவசாயிகளும் நாசமாக்கப்பட்டு வரும் சூழலில், அரசியல் பார்வையின்றி யாரெல்லாம் இயற்கை வேளாண்மைக்கு ஆதரவாக நிற் கிறார்களோ அவர்களுடனெல்லாம் இணைந்து நின்றார். ஏகாதிபத்தியங்களைப் புரவலர்களாகக் கொண்ட தன்னார்வக் குழுக்கள் முதல் இந்து வெறியர்களின் சுதேசி ஜக்ரான் மஞ்ச்வரை அனைவருடனும் இணைந்து போராட்டங்களில் பங்கேற்றார். இத்தகைய பல வீனங்கள் அவரிடமிருந்த போதிலும், ஏகாதிபத்தியங்களால் திணிக்கப்படும் நாசகர விவசாயக் கொள்கைகளுக்கு எதிராக மக்களிடம் விழிப்புணர்வூட்டி இயற்கை வழி வேளாண்மையை மீட்டெடுக்க இடையறாது போராடிய மகத்தான இயற்கை வேளாண் விஞ்ஞானியாவார்.

கரூர் மாவட்டம், கடவூரிலுள்ள 'வானகம்' எனும் தனது பண்ணையில் இயற்கை வேளாண் பயிற்சியளிக்கும் நம்மாழ்வார்.

மறுகாலனியாதிக்கச் சூறையாடலுக்கு விசுவாசமாக நிற்கும் எதிரிகளுடனும், ஏகாதிபத்தியக் கைக்கூலிகளான தன்னார்வக் குழுக்களுடனும் இணைந்து போராடுவதன் மூலம் சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு, இயற்கை வழி வேளாண்மைப் பாதுகாப்பு முதலானவற்றை ஒருக்காலும் மீட்டெடுக்க முடியாது என்பதை அவரது ஆதரவாளர்கள் உணர்ந்து, மறுகாலனியாதிக்கத்துக்கு எதிராக இதர பிரிவு உழைக்கும் மக்களுடன் இணைந்து போராடுவதன் மூலம் அவர் கண்ட கனவை நனவாக்க முன்வரவேண்டும்.

● தனபால்

முசாஃபர் நகர் அகதிகள் முகாம்:

கிழந்தது சமூகநீர் ஆட்சயன் கருணைமுகம்!

முசாஃபர் நகர் கலவரத்தின்பொழுதும், அதன் பின்னரும் சமாஜ்வாதி அரசு நடந்துகொண்டவிதம் பாதிக்கப்பட்ட முசுலீம்களுக்கு எதிரானதாகவே அமைந்தது.

உ.பி. மாநிலத்திலுள்ள முசாஃபர்நகர் மற்றும் ஷாம்லி மாவட்டங்களில் கடந்த ஆண்டு ஆகஸ்டு, செப்டம்பர் மாதங்களில் நடந்த இந்து மதவெறிக் கலவரம், குஜராத் முசுலீம் படுகொலைக்குப் பிறகு மிகப் பெரும்பாலான முசுலீம்கள் மீது இழைக்கப்பட்டிருக்கும் கொடுமான அநீதியாகும். குஜராத் படுகொலைகளோடு ஒப்பிட்டால், முசாஃபர்நகர் கலவரத்தில் விழுந்த முசுலீம் பிணங்களின் எண்ணிக்கை குறைவுதான். ஆனாலும், இந்து மதவெறிக் கும்பலும் ஜாட் சாதிவெறியர்களும் கைகோர்த்துக் கொண்டு நடத்திய இந்தக் கலவரத்தைப் பத்தோடு பதினொன்றாக ஒதுக்கித் தள்ள விட முடியாது.

இக்கலவரத்தின் காரணமாக இவ்விரு மாவட்டங்களின் கிராமப்புறங்களிலிருந்து 50,180 முசுலீம்கள் அகதிகளாக வெளியேறியிருப்பதாக உ.பி. அரசு அறிவித்திருக்கிறது. அரசுகாரா நிறுவனங்களோடு கிராமப்புறங்களிலிருந்து அகதிகளாகத் துரத்தப்பட்ட முசுலீம்களின் எண்ணிக்கை ஏறக்குறைய ஒரு இலட்சம் வரை இருக்கக் கூடும் எனக் கூறி வருகின்றன. குஜராத் படுகொலைகளின் பொழுது அகதிகளாக்கப்பட்ட முசுலீம்களின் எண்ணிக்கையோடு உ.பி. நிலையை ஒப்பிட்டால், உ.பி. அரசின் புள்ளிவிவரமே அதிர்ச்சியளிக்கக்கூடியதுதான்.

முசாஃபர்நகர் கலவரம் நடந்து முடிந்து நான்கு மாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்ட பிறகும், அகதிகளாக வெளியேறியிருக்கும் முசுலீம்களில் பெரும்பாலோர் தமது சொந்த கிராமத்திற்கு இதுவரை திரும்பிச் செல்ல

வில்லை. இன்னும் ஓரிரு மாதங்களுக்குப் பிறகாவது திரும்பிச் செல்வார்கள் என்று நம்புவதற்கும் வழியில்லை. ஏனென்றால், “திரும்பிச் சென்றால் மீண்டும் ஜாட் சாதிவெறியர்களால் தாக்கப் படுவோம்; மீண்டும் கலவரம் வெடிக்கக் கூடும்” என அவர்கள் அச்சப்படுகின்றனர். “முசுலீம்கள் ஜாட் சாதியினரை நம்ப மறுக்கிறார்கள். முசுலீம்கள் தமது சொந்த கிராமங்களுக்குத் திரும்புவதை

ஜாட்டுகள் விரும்பவில்லை” என்றவாறு தீவிரமான சமூகப் பிளவுகளை இந்தக் கலவரம் உருவாக்கியிருக்கிறது.

“குற்றவாளிகள் தண்டிக்கப்பட வேண்டும்; தமக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும்” எனக் கோருகிறார்கள் பாதிக்கப்பட்ட முசுலீம்கள். முசுலீம்களின் காவலன் என்று சுயதம்பட்டம் அடித்துவரும் சமாஜ்வாதி கட்சி அரசோ அவர்களின் இந்த நியாயமான கோரிக்கையை நிறைவேற்றவில்லை என்பது மட்டுமல்ல; நிவாரணம் என்ற பெயரில் சமாஜ்வாதி அரசு எடுத்த ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சுவதாகவே அமைந்துவிட்டன.

கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்டு அல்லது ஜாட் சாதிவெறியர்களால் அச்சுறுத்தப்பட்டு கிராமங்களிலிருந்து வெளியேறிய முசுலீம்களைத் தங்க வைப்பதற்கு 41 முகாம்கள் உ.பி. அரசால் அமைக்கப்பட்டன. எனினும், தமிழகத்திலுள்ள அகதி முகாம்களில் ஈழத்தமிழர்களுக்குக் கிடைக்கும் அற்பமான வசதிகள்கூட, இந்தச் சொந்த நாட்டு அகதிகளுக்குச் செய்து தரப்படவில்லை. வெட்ட வெளியில் தார்பாயினால் அமைக்கப்பட்ட கூடாரங்களில்தான் ஒவ்வொரு முசுலீம் குடும்பமும் தங்க வைக்கப்பட்டனர். குடிநீர், கழிப்பறை உள்ளிட்டு எந்தவொரு அடிப்படையான வசதியும் அவர்களுக்கு அளிக்கப்படவில்லை.

இது குறித்து பத்திரிகை நிருபர்கள் கேள்வி எழுப்பியபோது, “முகாம் என்ன ஐந்து நட்சத்திர விடுதி போலவா இருக்கும்” எனத் திமிராகவும் அகங்காரத்தோடும் பதில் அளித்தார், ஒரு உயர் அதிகாரி. அகதிகளுக்கு இந்த அடிப்படை வசதிகள் அளிக்கப்படவில்லை என்பது மட்டுமல்ல, அவர்களுக்கு அத்தியாவசிய உணவுப் பொருட்களை வழங்குவதற்கூட அக்டோபர் முதல் வாரத்திற்குள்ளாகவே தடாலடியாக நிறுத்தப்பட்டது. அகதிகளாகத் தஞ்சமடைந்த இடத்தில் உணவுக்கு உத்தரவாதமில்லை, ஆண்களுக்கு வேலையில்லை, சிறுவர்கள் பள்ளிக்குச் செல்ல வழியில்லை - என இப்படி பல அவலங்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலைமைக்கு முசுலீம்கள் தள்ளப்பட்டனர்.

இவை மட்டுமா? வெட்ட வெளியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கூடாரங்களில் குளிர்கால இரவு நேரத்தைக் கழிப்பது சாவை நேருக்கு

நேர் எதிர்கொள்வதற்கு ஒப்பானதாக அமைந்தது. பல்வேறு முகாம்களைச் சேர்ந்த 50-க்கும் மேற்பட்ட கைக் குழந்தைகளும், சிறுவர்களும் குளிராலும் பனியாலும் நிமோனியா காய்ச்சலுக்கு ஆளாகி இறந்துபோன செய்தி டிசம்பர் மாதத் தொடக்கத்திலேயே அம்பலமானது. ஆனால், சமாஜ்வாதி அரசு இந்தப் பரிதாபகரமான சாவுகளை ஒரு பொருட்டாகவே எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. முசுலீம் அகதிகள் முகாம்களில் குளிரால் விறைத்துக் கொண்டிருந்தபோழுது, உ.பி. முதல்வர் அகிலேஷ் யாதவும், அவரது தந்தை முலயம் சிங் யாதவும் தமது சொந்த கிராமத்தில் கலைநிகழ்ச்சி என்ற பெயரில் பாலிவுட் நடிகர்-நடிகைகளை அழைத்துவந்து குத்தாட்டம் நடத்தி ரசித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

உ.பி. அகதி முகாம்களில் குளிரால் விறைத்துக் குழந்தைகள் செத்துக் கொண்டிருந்தபோழுது, கலை நிகழ்ச்சி நடத்தி ரசித்துக் கொண்டிருந்த உ.பி. முதல்வர் அகிலேஷ் யாதவின் உருவ பொம்மையை எரித்து போபால் விஷவாயு விபத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பெண்கள் அமைப்பினர் ம.பி.மாநிலத் தலைநகர் போபாலில் நடத்திய ஆர்ப்பாட்டம்.

“உலகிலேயே அதிகக் குளிர் வீசும் சைபீரியாவில்கூட யாரும் குளிரால் இறந்து போனதாக வரலாறு கிடையாது” என எகத்தாளமாகக் கூறி, முகாம்களில் நடந்த மரணங்களை மூடி மறைத்தார் அம்மாநில உள்துறைச் செயலர். இந்தச் சாவுகள் குறித்து உச்ச நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடுக்கப்பட்ட பிறகுதான், குளிரால் 11 பேர் மட்டுமே இறந்து போனதாக ஒரு இமாலயப் பொய்யை அவிழ்த்துவிட்டது, உ.பி. அரசு.

இதன் பிறகு நடந்ததோ இன்னும் கொடுமானது. முகாம்கள் அனைத்தையும் மூடிவிடும் முடிவை எடுத்து அமல்படுத்தத் தொடங்கியது, சமாஜ்வாதி அரசு. முகாம்களில் தங்கியிருக்கும் முசுலீம்களில் ஒரு பகுதியினருக்கு ஐந்து இலட்ச ரூபாய் நட்ட ஈடு அளிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காரணம் காட்டி, முகாம்களிலிருந்து முசுலீம்களை வெளியேற்றும் நடவடிக்கை நியாயப்படுத்தப்பட்டது. சொந்த கிராமத்திற்குத் திரும்புவதைவிடப் பசி, குளிர், மரணம் ஆகிய ஆபத்துக்களினூடே, எந்தவிதமான வசதியும் அற்ற முகாம்களில் இருப்பதே மேல் எனக் கருதிய முசுலீம்கள் தம்மை வெளியேற்றும் நடவடிக்கையை எதிர்க்கத் தொடங்கிய பொழுது, “அவர்களைச் சதி காரர்கள்” எனக் குற்றஞ்சுமத்தினார், முலயம் சிங். உ.பி. மாநில அமைச்சர் சிவபால் சிங், “முகாம்களில் இருப்பவர்கள் அகதிகளே அல்ல; அரசு நிலத்தைக் கைப்பற்று வதற்காக மதரலாக்களால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு அனுப்பப்பட்டவர்கள்” என நாக்கில் நரம்பில்லாமல் பேசி இழிவுபடுத்தினார்.

மதச்சார்பற்ற கட்சி எனக் கூறிக் கொள்ளும் சமாஜ்வாதிக் கட்சியின் இலட்சணம் இதுவென்றால், மதச்சார்பின்மையையும், முசுலீம்களின் நலனைப் பாதுகாப்பதையும் மொத்தமாகக் குத்தகை எடுத்துக் கொண்டிருப்பதாகப் பீற்றிக் கொள்ளும் காங்கிரசு கட்சியைச் சேர்ந்த யோக்கியர் திருவாளர் ராகுல் காந்தி, “ஆள் பிடிப்பதற்காக பாகிஸ்தானின் உளவு அமைப்பான ஐ.எஸ்.ஐ. இந்த முகாம்களை வட்டமிடுவதாக”ப் பீதி கிளப்பிவிட்டார்.

குஜராத் படுகொலையின் பின் அமைக்கப்பட்ட அகதி முகாம்களை அம்மாநில அரசு புறக்கணிப்பது குறித்துக் கேட்டபொழுது, “நாங்கள் பிள்ளை பெறும் தொழிற் சாலைகளை நடத்த விரும்பவில்லை” என ஏகடியமாகப் பதில் அளித்தார், மோடி. ராகுலோ இன்னும் ஒருபடி மேலே போய், முகாம்களைத் தீவிரவாதிகளைப் பிரசவிக்கும் இடமாக அடையாளம் காட்டுகிறார்.

முகாம்களில் அகதிகளாகத் தஞ்சமடைந்த அனைவருக்கும் நிவாரண உதவி வழங்கப்படவில்லை என்பது ஒருபுறமிருக்க, நட்ட ஈடு பெற்றவர்களிடம், “இனி நானோ எனது குடும்பத்தாரோ எந்தச் சூழ்நிலையிலும் எனது சொந்தக் கிராமத்திற்குத் திரும்பிச் செல்ல மாட்டோம்; அரசு கொடுத்த நிவாரண பணத்தைக் கொண்டு வேறு எங்காவது நானே எனது சொந்த முயற்சியில் குடும்பத்தைக் குடியமர்த்திக் கொள்வேன்” என்பன உள்ளிட்டுப் பல நிபந்தனைகளை விதித்துப் பிரமாணபத்திரத்தில் கையெழுத்து வாங்கிக் கொண்டு ஐந்து இலட்ச ரூபாய் நட்ட ஈட்டை அளித்திருக்கிறது, சமாஜ்வாதி அரசு.

இந்து மதவெறிக்கும் பலும் ஜாட் சாதுவெறியர்களும் சட்டவிரோதமான பயங்கரவாதப் படுகொலைகள், தாக்குதல்கள், அச்சுறுத்தல்கள் மூலம் முசுலீம்களைக் கிராமங்களிலிருந்து துரத்தியடித்தனர் என்றால், ‘மதச்சார்பற்ற’ சமாஜ்வாதி அரசோ பணத்தின் மூலம் சட்டபூர்வமான முறையில் ஏழை முசுலீம்களைத் தமது சொந்த கிராமங்களிலிருந்து நிரந்தரமாக அப்புறப்படுத்த முயலுகிறது. இந்த வகையில் இந்து மதவெறிக் கும்பலின் திட்டத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும் கையாளாக ‘மதச்சார்பற்ற’ சமாஜ்வாதி செயல்பட்டிருக்கிறது என்றே கூறலாம். பா.ஜ.க.வும் மோடியும் அம்பலமான இந்து மதவெறியர்கள் என்றால், காங்கிரசும் சமாஜ்வாதிக் கட்சியும் நண்பன் என்ற போர்வையில் செயல்படும் துரோகிகள் என்பதுதான் வேறுபாடு. ● செல்வம்

எதிர்தொள்வோம்!

“ஈழமும் தேசிய இனப் பிரச்சினையும்” என்ற பெயரில் சமரன் வெளியீட்டகம் பதிப்பித்துள்ள நூல் மீதான விமர்சனங்களின் இறுதிப் பகுதி.

தேசிய இனப் பிரச்சினையில் பு.ஜ.-ம.க.இ.க.-வினரின் மறுக்க முடியாத மாபெரும் அரசியல் - சித்தாந்தத் தவறுகளைக் கண்டு பிடித்து விட்டதாகப் பாவித்துக்கொண்டு சமரன் குழு பின்வருமாறு எழுதியுள்ளது:

“தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்துப் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிகர அமைப்பு மேற்கொள்ள வேண்டிய மார்க்சிய-லெனினிய கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அமைந்த நிலைப்பாடு பற்றி புதிய ஜனநாயகம் குழுவின் கருத்துக்கள் புரட்சிகரசக்திகளும் ஜனநாயக சக்திகளும் ஓரணியில் திரள்வதற்குத் தடைகளாக இருக்கின்றன. புரட்சிகரசக்திகளும் ஜனநாயக சக்திகளும் ஓரணியில் திரள்வதைச் சாத்தியமாக்கும் பொருட்டு அக்கருத்துக்களை விமர்சனம் செய்வது அவசியம் எனக் கருதுகிறோம்.” (சமரன் குழு வெளியீடு, பக்.218)

- இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டு 1990-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி பு.ஜ.வில் எழுதப்பட்டிருந்த சில கருத்துக்களைச் சமரன் குழு எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறது. அவை: “தேசிய இனப் பிரச்சினை என்பது தேசிய முதலாளித்துவத்தின் முழுக்கம் தானேதவிர, பாட்டாளி வர்க்கத்தினுடையது அல்ல”; “ஒரு தேசத்துக்கோ நாட்டுக்கோ எதிராக ஏகாதிபத்தியம் ‘நேரடி’ ஆதிக்கம் என்று வரும் போதுதான் அந்த முழுக்கத்தை முதன்மையாக எடுத்துக் கொள்கிறோம்”; “ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் பிரிந்து போவது சரியா, இல்லையா என்ற விவகாரத்தில் நாம் நடுநிலை வகிக்கிறோம்.”

— இவையெல்லாம் இந்தியாவில் தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்துக் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்குப் பதிலாக எழுதப்பட்டவை. ஆனால் இவை, “ஈழ விடுதலைப் புலிகள் மீதும் இந்திய மக்கள் யுத்தக் குழு மீதும் இந்திய அரசு விதித்துள்ள தடைகளை எதிர்த்துப் போரிட புரட்சிகரசக்திகளும் ஜனநாயக சக்திகளும் ஓரணியில் திரள்வதற்குத் தடைகளாக” எப்படி இருக்கின்றன என்று சமரன் குழு கூறவேயில்லை. அப்படியே இருந்தாலும், பு.ஜ.-ம.க.இ.க.-வினரை ஒதுக்கிவிட்டுப் பிற “புரட்சிகரசக்திகளும் ஜனநாயக சக்திகளும் ஓரணியில் திரள்வதைச் சாத்தியமாக்கி” இருக்கலாமே! செய்தார்களா? அது ஒரு புறமிருக்கட்டும்.

பொதுவில் தேசிய இனப் பிரச்சினை மற்றும் ஈழ இனச் சிக்கலில் பு.ஜ.-வினநிலைப்பாடுகளை மறுத்து, சமரன் குழு கூறும் கருத்துக்கள் யாவை? “ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில் தேசிய இனப் பிரச்சினை என்பது தேசிய முதலாளித்துவத்தின் முழுக்கம் அல்ல; பாட்டாளி வர்க்கத்தினுடையதுதான். ஆகவே, அந்த முழுக்கத்தைப் பாட்டாளி வர்க்கம் முதன்மையானதாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்று தேசிய முதலாளிகளின் வாதங்களை (இவைதாம் தமிழினவாதிகளின் வாதங்கள்) சமரன் குழு தானும் முன்வைக்கிறது. ஆனால், லெனின் இவற்றைத்தான் முன்வைத்தார் என்று சொல்லி, அக்குழு தனது வழமையான மேற்கோள் பித்தலாட்டத்தைச் செய்கிறது. ஆனால், அதற்கு மாறாக தேசிய இனப் பிரச்சினையில் பாட்டாளி வர்க்கம் மேற்கொள்ள வேண்டிய நிலைப்பாடுகள் குறித்து லெனினியம் போதித்தவற்றை இனிப்பார்ப்போம்:

ஒடுக்கும் சிங்களப் பெருந்தேசியவாதம் அந்தியானது, ஒடுக்கப்படும் ஈழ சிறுந்தேசியவாதத்தின் சுயநிர்ணய உரிமைக் கோரிக்கை நீதியானதுதான். அதற்காக இரண்டு தேசியங்களுமே முதலாளியப் பொருளாதார அடிப்படை கொண்டவை என்பது மறைந்துபோய் விடுவதில்லை. ஒடுக்கும் பெருந்தேசியவாதமானாலும் ஒடுக்கப்படும் சிறுந்தேசியவாதமானாலும் இரண்டுக்குமான பொருளாதார அடிப்படை ஒன்றுதான்.

அடிப்படை வசதிகளின்றி தகரக் கொட்டகையில் உழலும் புலம்பெயர்ந்த வடமாநிலக் கூலித் தொழிலாளர்கள். முதலாளித்துவ ஊடகங்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு தமிழினவெறியர்களால் கொலை - கொள்ளைக்காரர்களாக அவதூறு செய்யப்படும் இவர்கள் தமிழர்களின் எதிரிகளா?

ஆங்கிலேயக் காலனியாதிக்கவாதிகள் இலங்கையிலிருந்து வெளியேறி, அதிகார மாற்றம் நிகழ்ந்த பிறகு, இலங்கை முழுவதும் தனது பொருளாதார ஆதிக்கத்தை நிறுவிக் கொள்வதில் சிங்களப் பெருந்தேசிய முதலாளிகள் இறங்கினர்; அதற்கு எதிராகத் தமது சொந்தப் பொருளாதார நலன்களைக் காத்துக் கொள்ளவும் அவற்றைத் தடைகளின்றி வளர்த்தெடுக்கவும் ஈழத் தமிழ்த் தேசிய முதலாளிகள் போராடினர். மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு, இனவுரிமைக் கோரிக்கைகள், போராட்டங்கள் எல்லாம் இந்த அடிப்படையில்தான் எழுகின்றன. மேலும், அரைக்காலனிய, அரைநிலப்பிரபுத்துவ இலங்கை நாட்டில் தேசிய முதலாளிகளின் மேல் தட்டுப்பிரிவினர் இயல்பாகவே தரகு முதலாளிகளாவர்.

ஈழத்தில் முகிழ்ந்த தமிழ்த் தேசியமும் தேசிய இனப் பிரச்சினையும் முதலாளியத்தன்மையற்றது என்று கருத முடியுமா? செல்வநாயகம் - பொன்னம்பலம் தலைமையிலான ஈழத் தமிழ்த் தேசிய இயக்கங்களும் அதன்பிறகு, விடுதலைப் புலிகள் உட்பட ஈழப் போராளி அமைப்புகள், “மார்க்சியம்”, “சோசலிசத் தமிழீழம்”, “இடதுசாரி அரசியல்” என்று என்னதான் பேசியிருந்தாலும், அவர்கள் நடத்திய ஈழத் தமிழ்த் தேசிய இயக்கங்களும் ஈழ விடுதலைப் போரும் வர்க்கங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவையா, அல்லது பொதுவில் ஈழத் தமிழர்களின் தேசிய இயக்கம் என்று அதைப் பார்க்க வேண்டுமா? இனவாத முதலாளி வர்க்கங்கள் தமது வர்க்க அடையாளங்களை மூடி மறைத்துக் கொண்டாலும், பாட்டாளி வர்க்கம் அவற்றை வெளிக்கொண்டு வந்து அதற்கேற்பத் தனது அணுகு முறையை வகுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ஆனால், ஈழத் தேசிய இயக்கத்தின் முதலாளிய வர்க்கத்தன்மையையும் அதன் வரம்புகளையும் தமிழின வாதிகள் மட்டுமல்ல, இனவாதிகளாகச் சீரழிந்துபோன போலிப் புரட்சியாளர்களும் அடையாள அரசியலில் தஞ்சம் புகுந்து ஆதாயம் தேடுபவர்கள் என்பதால், இது குறித்துப் பேச மறுக்கின்றனர். புலிகளின் இராணுவ வாதத்தில் மயங்கிப் போய் போலிப் புரட்சியாளர்களும் புலிகளின் குறுந்தேசியவாதத்தின் சகபாடிகளான தமிழினவாதிகளும் ஈழத் தேசிய இயக்கத்தின் முதலாளிய வர்க்கத் தன்மையைக் காணத்தவறுகிறார்கள்.

“சரக்கு உற்பத்தியின் முழு வெற்றிக்கு உள்நாட்டுச் சந்தையை முதலாளிகள் கைப்பற்ற வேண்டியது அவசியம்; ஒரே மொழி பேசும் மக்களைக் கொண்ட, அரசாங்க ரீதியில் ஐக்கியப்படுத்தப்பட்ட நிலப்பரப்பு

கள் அதற்கு வேண்டும். அம்மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் அதன் இலக்கியம் உருப்பெற்றுத் திகழ்வற்கும் முட்டுக்கட்டையாக உள்ள தடைகள் அகற்றப்பட வேண்டும். இங்கேதான் தேசிய இயக்கங்களின் பொருளியல் அடித்தளம் இருக்கிறது” என்றார், லெனின். அதாவது தேசிய இயக்கம், மொழி, இலக்கியம் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சி முதலாளித்துவத்துடனும் அதன் சரக்கு உற்பத்தி மற்றும் பண்டப் பரிவர்த்தனையின் தேவையுடனும் நெருங்கிய தொடர்புடையன என்றார், லெனின்.

மேலும், முதலாளிய வளர்ச்சியின் வரலாறில் தேசிய இயக்கங்களின் இரண்டு பொதுவான போக்குகளையும் அவற்றின்பால் பாட்டாளி வர்க்கம் மேற்கொள்ள வேண்டிய அணுகு முறைகளையும் லெனின் பின்வருமாறு வரையறுத்துள்ளார்.

“வளர்ந்து செல்லும் முதலாளித்துவமானது, தேசிய இனப் பிரச்சினையில் இரண்டு போக்குகளை அறிந்திருக்கிறது. ஒன்று: தேசிய இன வாழ்க்கையும் தேசிய இன இயக்கங்களும் துயிலெழுதலும், எல்லாவிதமான தேசிய இன ஒடுக்குமுறைக்கும் எதிராய்ப் போராட்டம் மூளுதலும், தேசிய இன அரசுகள் அமைக்கப்படுதலும். இரண்டாவது: எல்லா வடிவங்களிலும் தேசிய இனங்களிடையே ஒட்டுறவு வளர்ந்து, மேலும் மேலும் துரிதமாதலும், தேசிய இனப் பிரிவினைச் சுவர்கள் தகர்க்கப்படுதலும், மூலதனத்தின், பொதுவாகப் பொருளாதார வாழ்வின், அரசியல், விஞ்ஞானம் முதலானவற்றின் சர்வதேச ஒற்றுமை உண்டாக்கப்படுதலும்.

“இவ்விரு போக்குகளும் முதலாளித்துவத்துக்குரிய உலகு தழுவிய விதியாகும். முன்னது, முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் ஆரம்பத்தில் ஆதிக்க நிலையில் உள்ளது. பின்னது, முதிர்ச்சியடைந்து சோசலிச சமுதாயமாக உரு

மாற்றம் பெறுவதை நோக்கிச் செல்லுகின்ற முதலாளித்துவத்தின் இயல்பினை வெளிப்படுத்துவதாகும். மார்க்சிய வாதிகளின் தேசிய இன வேலைத் திட்டம் இவ்விரு போக்குகளையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு, பின்வருவனவற்றுக்காகப் பாடுபடுகிறது: முதலாவதாக, தேசிய இனங்களின், மொழிகளின் சமத்துவத்துக்காகவும், இங்கு எந்தவிதமான தனியுரிமைகளும் அனுமதிக்கப்படலாகாது என்பதற்காகவும் (மற்றும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்காகவும் - இது பற்றிப் பிற்பாடு தனியே பரிசீலிப்போம்); இரண்டாவதாக, சர்வதேசியவாதம் என்னும் கோட்பாட்டுக்காகவும் முதலாளிய தேசியவாதத்தால் - மிகமிக நயமான தானாலுங்கூட - பாட்டாளி வர்க்கம் நச்சுப்படுத்தப்படுவதை எதிர்த்து

முதலாளிய வர்க்கங்களால் தீர்க்க முடியாமற் போய்விட்ட புரட்சிக் கடமைகளைத்தான் பாட்டாளி வர்க்கம் எடுத்து நிறைவேற்ற வேண்டுமே தவிர, லெனின் போதித்துள்ள வெவ்வேறு தேசங்களைச் சேர்ந்த பாட்டாளிகளின் ஒன்றுகலத்தலுக்கு, அதாவது சர்வதேசியக் கடமைகளுக்கு எதிரான முதலாளிய தேசியவாதத்தின் சுயநலப் பிற்போக்குகளைச் சமரசமின்றிக் கடுமையாக எதிர்த்துப் போராட வேண்டும்.

இணக்கத்துக்கு இடமில்லாப் போராட்டம் நடத்த வேண்டும் என்பதற்காகவும்.”

லெனினுடைய மேற்கண்ட வரையறுப்புகளின்படி, தேசிய இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டங்களானாலும் தேசிய இன அரசுகள் அமைத்துக் கொள்வதற்கான முன்னெடுப்புகளானாலும் சரி, எல்லா வடிவங்களிலும் தேசிய இனங்களிடையே ஒட்டுறவை வளர்த்து, அதைத் துரிதமாக்குதலும் தேசிய இனப் பிரிவினைச்சுவர்களைத் தகர்த்தலும் மூலதனத்தின், பொதுவாகப் பொருளாதார வாழ்வின், அரசியல், விஞ்ஞானம் முதலானவற்றின் சர்வதேச ஒற்றுமை உண்டாக்குதலும் சரி, “இவ்விரு போக்குகளும் முதலாளித்துவத்துக்குரிய உலகுதழுவிய விதியாகும்.”

லெனினுடைய இந்த வரையறுப்பின் சாரம்தான் “தேசிய இனப் பிரச்சினை என்பது தேசிய முதலாளித்துவத்தின் முழக்கம் தானே தவிர, பாட்டாளி வர்க்கத்

வர்க்கத்தினுடையதாகும்” என்று இனவாதிகளாகச் சீழிந்துவிட்ட சமரன் குழு உள்ளிட்ட சில போலி புரட்சியாளர்கள் வாதிடுகின்றனர். இந்தத் திரிபின் அடிப்படையில், தேசிய இனப் பிரச்சினையைப் பாட்டாளி வர்க்கம் முதன்மையான பிரச்சினையாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்கின்றனர், அவர்கள்.

சமரன் குழுவினர் சொல்கின்றனர், (இது) “ஏகாதிபத்தியம் மற்றும் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியின் சகாப்தமாக இருப்பதால், அந்தந்த (காலனி, அரைக் காலனி நாடுகளின்) தேசிய விடுதலை இயக்கங்களுக்கு அந்தந்த நாட்டு முதலாளி வர்க்கங்கள் தலைமை தாங்க முடியவில்லை. ஆகவே, இவ்வியக்கங்கள் உலகப்பாட்டாளி வர்க்க சோசலிசப் புரட்சியின்பகுதியாக, அந்தந்த நாடுகளில் நடைபெறும் புதிய வகைப்பட்ட ஜனநாயகப் புரட்சியின் ஒருங்கிணைந்த பகுதிகளாக மாறின. இப் புரட்சி முற்றுப்பெற்ற இடங்களில் இத்தேசிய இனப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணப்பட்டன.” (சமரன் வெளியீடு, பக். 70-71)

இந்த நிலைப்பாடு சரி என்றால், சமரன் குழு என்ன செய்யவேண்டும்? இதை ஈழப் பிரச்சினைக்கும் அப்படியே பிரயோகிக்க வேண்டாமா? ஈழத்தில் மட்டும் புலிகளின் முதலாளித்துவம் புரட்சிகரக் குணத்தை இழக்காமல், பிற்போக்காக மாறாமல் இருக்கிறதா? ஈழத் தேசிய விடுதலை இயக்கத்துக்கு விடுதலைப் புலிகள் உட்பட ஈழ முதலாளி வர்க்கம் தலைமை தாங்க முடிகிறதா? அதனால்தான் ஈழத் தேசிய இனப் பிரச்சினையைப் பாட்டாளி வர்க்கம் புதிய வகைப்பட்ட ஜனநாயகப் புரட்சியின் ஒருங்கிணைந்த பகுதிகளாகக் கொண்டு தீர்வு காண முயலாமல், விடுதலைப் புலிகள் உட்பட ஈழ முதலாளி வர்க்கம் தலைமை தாங்கப்படும், பாட்டாளி வர்க்கம் அவர்களின் தலைமைக்கு ஆதரவு தரவேண்டும் என்றார்களா? இவ்வாறு

தமிழ்த்தேசியத்தின் பெயரால் பாசிச இனவெறி: வெளிமாநிலத்தவர்களுக்கு குடும்ப அட்டை தரக்கூடாது எனக் கோரி த.தே.பொ.கட்சியின் இளைஞர் அமைப்பினர் தஞ்சையில் நடத்திய ஆர்ப்பாட்டம். (கோப்புப்படம்)

தினுடையது அல்ல” என்கிற முடிவு. ஈழத் தேசிய இயக்கமானது முதலாளிய தேசிய இயக்கம் என்பது லெனினுடைய மேற்கண்ட பொது வரையறுப்புகளுக்குப் பொருந்தாததோ, விதிவிலக்கானதோ அல்ல.

“முதலாளித்துவம் ஏகாதிபத்தியமாகப் பரிணமித்து விட்டபடியால், முதலாளித்துவம் புரட்சிகரக் குணத்தை இழந்து பிற்போக்காக மாறிவிட்டபடியால், உலக முதலாளித்துவப் புரட்சிக் கட்டம் முடிவுக்கு வந்து உலகப் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிக் கட்டம் தொடங்கிவிட்டபடியால், பழைய வகை முதலாளித்துவப் புரட்சிக் கட்டத்தின்போது தீர்க்கப்படாதிருந்த புரட்சிக் கடமைகளைப் பாட்டாளி வர்க்கம் எடுத்து நிறைவேற்ற வேண்டியுள்ளதால், தேசிய இனப் பிரச்சினைகளும் உலகப் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியின் பகுதியாக மாறி விட்டதால், இனி தேசிய இனப் பிரச்சினை என்பது முதலாளித்துவத்தின் முழக்கம் அல்ல; அது பாட்டாளி

பு.ஜ.- ம.க.இ.க.-வினர் செய்யவில்லை என்று தானே சமரன் குழு பிரச்சாரம் செய்கின்றது!

ஆனால், “முதலாளித்துவம் புரட்சிகர குணத்தை இழந்து பிற்போக்காகிவிட்டது; தேசிய விடுதலை இயக்கங்களுக்கு முதலாளி வர்க்கம் தலைமை தாங்க முடியவில்லை; ஆகவே, தேசிய இனப் பிரச்சினையை புதிய வகைப்பட்ட ஜனநாயகப் புரட்சியின் ஒருங்கிணைந்த பகுதிகளாகக் கொண்டு புரட்சி நடத்தி அதற்குத் தீர்வு காணப்பட்டன. இது தான் உலக வரலாற்று அனுபவம்” என்று சொல்லிக்கொண்டே, ஈழத் தேசிய விடுதலை இயக்கத்துக்குத் தலைமை தாங்கும் விடுதலைப் புலிகள் உட்பட முதலாளி வர்க்கத்தை ஆதரிக்கவில்லை என்று பு.ஜ.- ம.க.இ.க.-வினரைச் சாடுகின்றனர்.

இந்தக் கட்டத்தில் பாட்டாளி வர்க்கம் தன் கையிலெடுத்து நிறைவேற்ற வேண்டிய புரட்சிக் கடமைகள், அடிப்படையில் பழையவகை முதலாளித்துவப் புரட்சி

சிக் கட்டத்தின்போது முதலாளி வர்க்கங்களால் தலைமை தாங்கித் தீர்க்க முடியாமற் போய்விட்டவை தாம். அதாவது, தேசிய இனஒடுக்கு முறைக்கு எதிராகவும் தேசிய இன அரசுகள் அமைத்துக் கொள்ளும் உரிமைக்காகப் போராடுவதும், எல்லா வடிவங்களிலும் தேசிய இனங்களிடையே ஒன்றுகலத்தலை வளர்ப்பதும், பிரிவினைச் சுவர்களைத் தகர்த்து மூலதனத்தின், பொதுவாக பொருளாதாரவாழ்வின், அரசியல், விஞ்ஞானம் ஆகியவற்றின் சர்வதேச ஒற்றுமையை ஏற்படுத்த வேண்டியவைதாம். இவையெல்லாம் அடிப்படையில் முதலாளி வர்க்கப் போக்குகள்தாம். இந்தக் கடமைகளை அந்த வர்க்கம் நிறைவேற்றத்தவறுவதால் - முதலாவது ஜனநாயகக் கடமை, இரண்டாவது சோசலிசப் புரட்சிக்கான சமூக அடித்தளத்தை உருவாக்குவது என்கிற காரணங்களால் - பாட்டாளி வர்க்கம் கையிலெடுத்துக் கொள்கிறது.

தமிழகத்துக்குப் புலம்பெயர்ந்து வரும் தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக பார்ப்பன-பாசிச அரசு மற்றும் போலீசுடன் கைகோர்த்து கொண்டு குறுந்தேசிய இன வெறியர்கள் கடுமையாகப் போராடுகிறார்கள். மராட்டிய பாசிச சிவசேனாவின் அடியொற்றிக் குறுந்தேசிய இன வெறியைத் தூண்டி ஆதாயம் அடைய எத்தனிக்கிறார்கள். இதைத் தமிழகத்தில் பு.ஜ.-ம.க.இ.க.-வினர் மட்டுமே தனி இயக்கமாக நின்று எதிர்க்கிறார்கள். சமரன் குழு உட்பட எந்தவொரு போலிப் புரட்சிக் குழுவும், மார்க்சிய வேடதாரிகளான தமிழினவாதக் குழுக்களும் இக்குறுந்தேசிய இன வெறிக்கு எதிராகக் குரலெழுப்பவில்லை; வெட்கக்கேடான முறையில் அமைதி காத்து மறைமுகமாக ஆதரிக்கின்றன.

தான், சமரன் குழுவின் தாய்க் கட்சியிலிருந்து பிரிந்துபோன திருச்சி முற்போக்கு இளைஞர் அணியினர், “தேசிய இனத்துக்கொரு தனித்தனி கம்யூனிசக் கட்சி வைத்துக் கொண்டு, தனித்தனி தேசியப் புரட்சி நடத்தி, தனித்தனி தேசிய அரசு அமைக்க வேண்டும்” என்று 1984-இல் ஒரு பிரசுரம் போட்டனர். அதை மறுத்து, “தேசிய சுயநிர்ணய உரிமைப் பிரச்சினையும் முதலாளித்துவ தேசியவாதமும்” என்ற பிரசுரம் ஒன்றை சமரன் குழு அப்போதே வெளியிட்டது. அதில், “ஒரே அரசின்கீழ் வாழும் எல்லா தேசிய இனங்களும் ஒரே கட்சி, ஒரே போர்த்தந்திரம் வைத்துப் புரட்சி நடத்துவதே சரி” என்று எழுதினார்கள்.

திருச்சி முற்போக்கு இளைஞர் அணியின் கருத்தை மறுத்து அப்போது சமரன் குழு முன் வைத்த வாதங்களை இலங்கை-ஈழ இனச்சிக்கலுக்குப் பொருத்தினார்களா? அப்படிப் பொருத்தியிருந்தால் இலங்கை முழுவதற்கும் ஒரே கட்சி, ஒரே போர்த்தந்திரம் வைத்துப் புரட்சி நடத்துவதைத்தானே சிங்கள, ஈழ இனங்களைச் சேர்ந்த பாட்டாளி வர்க்கத்துக்குப் பரிந்துரைக்க வேண்டும்? அந்தக் கட்சியும் போர்த்தந்திரமும் சிங்களப் பாட்டாளிகளிடையே ஈழத் தமிழரின் பிரிந்துபோகும் உரிமை

இருந்தபோதும், தேசிய இயக்கங்களின் முதலாளித்துவ உள்ளடக்கம், தன்மைகள், வரம்புகளைத் தாண்டி பாட்டாளி வர்க்கம் தனது சொந்தக் கடமையாகிய சோசலிசப் புரட்சிக்கான தளம் அமைத்துக் கொள்ளும் வகையில் தேசிய இயக்கப் பிரச்சினையில் தலையிட்டுக் கையாளுகிறது. அதாவது, அது தேசிய இனப் பிரச்சினையைப் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியின் ஒரு பகுதியாகக் கொள்கிறதே தவிர, பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியை தேசிய இனப் பிரச்சினையின் ஒரு பகுதியாகக் கொள்வதில்லை.

மும்பையையும் இந்தியாவையும் சேர்த்துச் சூறையாடும் மராட்டியர் அல்லாத டாடா, பிர்லா, அம்பானி போன்ற முதலாளிகளிடம் நன்றியோடு வாலாட்டிவிட்டு, மும்பையில் பிழைக்க வந்த ஒரு பீகாரியைச் சுற்றி வளைத்துத் தாக்கும் ராஜ் தாக்கரேவின் குண்டர் படல.

சாரமாக, “முதலாளித்துவ ஜனநாயக உரிமை” யாகிய அனைத்து தேசிய இனங்களுக்குமான சம உரிமையை ஆதரிக்கும் அதேசமயம், தேசிய இனப் போராட்டத்துக்கு வர்க்கப் போராட்டம் கீழானதாக இருக்க வேண்டும் என்ற முதலாளியப் பார்வையைப் பாட்டாளி வர்க்கம் கடுமையாக எதிர்க்கிறது. இதைத்தான் “முதலாளிகள் எப்போதும் தேசியக் கோரிக்கையைத் தீர்மானகரமான முறையில் முன்வரிசையில் வைக்கிறார்கள். பாட்டாளிகளைப் பொருத்தவரை இந்த கோரிக்கைகள் வர்க்கப்போராட்ட நலன்களுக்குக் கீழானவையாகும்.” என்கிறார், லெனின். (லெ. தொ. நூல் 20, 410)

லெனினுடைய இந்தப் போதனைக்கு மாறாக போலி புரட்சியாளர்கள், பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியைத் தேசிய இனப் பிரச்சினையின் ஒரு பகுதியாகவும் கீழானதாகவும் பார்க்கிறார்கள். அதனால்

யுடன் கூடிய சுய நிர்ணய உரிமையையும் ஈழத் தமிழரிடையே சிங்களப் பாட்டாளிகளுடன் இணைந்திருப்பதையும் தானே வலியுறுத்தியிருக்க வேண்டும்?

இந்தப் பணியைத்தான் பு.ஜ.-ம.க.இ.க.-வினர் செய்கின்றனர். ஆனால், ஈழம் பிரிந்து போவதை மட்டுமே ஒரே தீர்வென வைப்பதன் மூலமும், அதையே பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நிலைப்பாடு என்று வாதிடுவதன் மூலமும் உண்மையில் புலிகள் மற்றும் தமிழ்நாட்டு இனவாதிகளின் குறுங்கேசியத்தையே சமரன் குழு உட்பட போலி புரட்சியாளர்கள் உயர்த்திப் பிடிக்கின்றனர். பு.ஜ.-ம.க.இ.க.-வினர் அவ்வாறு செய்யவில்லையென அவதூறும் பொழிகின்றனர்.

மேலும், புதிய ஜனநாயகப் புரட்சியின் ஒருங்கிணைந்த பகுதிகளாகத் 'தீர்வு காணப்பட்டாலும் கூட' அத்தோடு முதலாளிய தேசியத்தால் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு எதிராக எழும் எதிர்மறைப் பிரச்

இனவெறியர்களின் பீதியூட்டலால் கடந்த 2012 ஆகஸ்டில் உயிருக்கு அஞ்சி தென்மாநிலங்களிலிருந்து வெளியேறும் வடகிழக்கு மாநில இளைஞர்களும் தொழிலாளர்களும்.

சினைகள் முடிவுக்கு வந்துவிடுவதில்லை. ஏனெனில், புதிய ஜனநாயகப் புரட்சி தேசிய முதலாளியத்தையும், அதற்கு அடிப்படையான 'சிறு' உற்பத்தியையும் ஒழித்து விடுவதில்லை. அவை நீடிக்கவே விடப்படுகின்றன. அவ்வாறு விடப்படும் முதலாளியம்தான் உயிர்த் தெழுந்து சோசலிச நாடுகளில் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி, முதலாளியத்தை மீட்கும் எதிர்ப்புரட்சிகளை நடத்துகின்றன. அதனால்தான் சோசலிச நாடுகளில் பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரமும் அதன் கீழான வர்க்கப் போராட்டங்களும் மாபெரும் கலாச்சாரப் புரட்சிகளும் அவசியமாகின்றன. இந்தக் கண்ணோட்டத்தில் பின்வரும் கருத்தையும் நாம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

முதலாளிய தேசியத்துக்கும் பாட்டாளிய சர்வதேசியத்துக்கும் இடையிலான இவ்வாறான வேறுபாடுகளையும், தேசியப் பிரச்சினையில் பாட்டாளி வர்க்கம் மேற்கொள்ள வேண்டிய அணுகுமுறை பற்றியும்

மேலும் லெனின் பின்வருமாறும் போதித்துள்ளார்; லெனினுடைய இந்தப் போதனை ஈழ முதலாளிய தேசியவாதத்துக்கும் பொருந்தும்.

“முதலாளிய தேசியவாதமும் பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வதேசியமும் இணக்கம் காணமுடியாத பகைமை கொண்ட இருவேறு முழக்கங்களாகும். இவை முதலாளித்துவ உலகம் முழுமையிலும் நிலவும் மாபெரும் இருவேறு வர்க்க முகாம்களுக்கு ஏற்ப அமைந்தது. தேசிய இனப் பிரச்சினை இருவேறு கொள்கைகளின் (இல்லை, இருவேறு உலகக் கண்ணோட்டங்களின்) வெளிப்பாடுகளாய் விளங்குகின்றன.

“தேசியவாதம் எவ்வளவுதான் ‘நியாயமானதாய்’, ‘பரிசுத்தமான’, ‘நயமான நாகரிக வகைப்பட்டதாய்’ இருப்பினும், அதனுடன் மார்க்சியத்தை இணக்கமுடையதாக்க முடியாது. எல்லாவகையான தேசியவாதத்துக்கும் மார்க்சியம் சர்வதேசியவாதத்தை முன்வைக்கிறது; எல்லா தேசிய இனங்களும் உயர்நிலை ஒற்றுமையில் ஒன்றிணைவதை முன்வைக்கிறது - இந்த ஒற்றுமை ஒவ்வொரு மைல் ரயில்பாதை போடப்படுவதையும் தொடர்ந்து, ஒவ்வொரு சர்வதேசடிஸ்ட்ரம் உருவாவதைத் தொடர்ந்து, ஒவ்வொரு தொழிலாளர் சங்கம் நிறுவப்படுவதைத் தொடர்ந்து, (தொழிலாளர் சங்கமானது அதன் பொருளாதாரச் செயல்களிலும் மற்றும் அதன்கருத்துக்களிலும் நோக்கங்களிலும் சர்வதேசியத் தன்மை வாய்ந்தது) நமது கண்ணெதிரே வளர்ந்து வருகிறது” என்கிறார், லெனின். (தொகுதி 24)

தொழிலாளர்களின் இத்தகைய ஒன்று கலத்தல், ஒற்றுமை மற்றும் சர்வதேசியமய மாகுதல் நமது நாட்டில் தற்போது, கிழக்கு, வடக்கு, வடகிழக்கு மற்றும் நேபாளத் தொழிலாளர்களின் புலம் பெயர்வு காரணமாக அதிவிரைவாக நடக்கிறது. இந்தப் போக்குக்கு எதிராக த.தே.பொ.க. மணியரசன் கும்பல், பார்ப்பன - பாசிச அரசு மற்றும் போலீசுடன் கைகொடுத்துக் கொண்டு, குறுந்தேசிய இனவெறியுடன் கடுமையாகப் போராடுகிறது. தமிழகத்துக்குப் புலம் பெயர்ந்து வரும் தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக மராட்டிய பாசிச சிவனோவின் அடியொற்றி குறுந்தேசிய இனவெறியைத் தூண்டி ஆதாயம் அடைய எத்தணிக்கிறது. இதைத் தமிழகத்தில் பு.ஜ.-ம.க.இ.க.-வினர் மட்டுமே தனி இயக்கமாக நின்று எதிர்ப்பதோடு, புலம்பெயர் தொழிலாளர்களின் உரிமைக்காகப் போராடுவதுடன் பிற இன தொழிலாளர்களுடனான ஒற்றுமையை நிறுவி வளர்க்கின்றனர்.

த.தே.பொ.க. மணியரசன் கும்பலின் இந்தக் குறுந்தேசிய இனவெறிக்கு எதிராகச் சமரன் குழு உட்பட எந்தவொரு போலிப் புரட்சிக் குழுவும், மார்க்சிய வேடதாரிகளான தமிழினவாதக் குழுக்களும் குரலெழுப்ப

வில்லை. வெட்கக்கேடான முறையில் அமைதி காத்து மறைமுகமாக ஆதரிக்கின்றன.

மேலும் லெனின் சொல்கிறார்: “தேசிய இனம் என்கிற கோட்பாடு முதலாளிய சமுதாயத்தில் வரலாற்று வழியில் தவிர்க்க முடியாதது. இந்தச் சமுதாயத்தைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு மார்க்சியமானது, தேசிய இன இயக்கங்கள் வரலாற்று வழியில் நியாய முடையவை என்பதை முழு அளவுக்கு அங்கீகரிக்கிறது. ஆனால், இந்த அங்கீகாரம் தேசியவாதத்துக்கான ஆதரவு விளக்கமாக ஆகி விடாதிருக்கும் பொருட்டு, இந்த இயக்கங்களில் முற்போக்கான அம் சமாய் இருப்பதற்கு மட்டுமானதாய் இந்த அங்கீகாரம் கண்டிப்பான முறையில் கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும் - அப்போதுதான் பாட்டாளி வர்க்க உணர்வு முதலாளிய சித்தாந்தத்தால் மழுங்கடிக்கப்படுவதற்கு இந்த அங்கீகாரம் இட்டுச் செல்லாதிருக்கும்.

“தேசிய இனப் பிரச்சினையின் எல்லாக் கூறுகளிலும் மிகவும் வைராக்கியமான, கிஞ்சித்தும் முரணற்ற ஜனநாயகத்துக்காகப் பாடுபடுவது மார்க்சியவாதியின் கட்டாயமான கடமையாகும். இந்தப் பணி பிரதானமாய் எதிர் மறையானது. ஆனால், தேசிய வாதத்துக்கு ஆதரவளிப்பதில் பாட்டாளி வர்க்கம் இதற்குமேல் செல்வது சாத்தியமன்று. ஏனெனில், இதற்கு மேல் முதலாளி வர்க்கத்தின் ‘நேர்முகச்’ செயற்பாடு, தேசிய வாதத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்கான முயற்சி ஆரம்பமாகி விடுகிறது.

“முதலாளிய தேசியவாதத்துக்கு ஆதரவளிப்பதில் கண்டிப்பான வரம்புகளுக்கு - வரலாற்று வழியில் அமைந்த திட்டவட்டமான எல்லைகளுக்கு அப்பால் செல்வது, பாட்டாளிகளது வர்க்கத்துக்குத் துரோகம் புரிந்து முதலாளி வர்க்கத்தின் பக்கம் சேர்ந்து கொள்வதாகிவிடும்.

“பிரபுத்துவ ஆதிக்கம் அனைத்தையும், தேசிய இன ஒடுக்குமுறை அனைத்தையும் எந்தவொரு தேசிய இனத்துக்கோ, எந்தவொரு மொழிக்கோ உள்ள எல்லாத் தனி உரிமைகளையும் ஒழித்துக் கட்டுதல் ஜனநாயக சக்தி என்ற முறையில் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு உள்ள கட்டாயமான கடமையாகும், பாட்டாளிகளது வர்க்கப் போராட்டத்தின் நலன்களுக்கு நிச்சயமாய் உகந்ததாகும். (திருவையாறிலும் சிதம்பரத்திலும் தமிழ் மொழிக்கு எதிரான தீண்டாமையை எதிர்த்தும், தாழ்த்தப்பட்டவர்

களுக்கு எதிரான சாதிய ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்தும், வட மொழிக்கும் பார்ப்பனருக்குள்ள ஆதிக்கத்தனியுரிமையையும் எதிர்த்தும் போராடுவதன் மூலம் இந்தக் கடமையை நிறைவேற்ற பு.ஜ.- ம.க.இ.க. -வினர் முயற்சிக்கின்றனர். ஆனால், இதைச் சந்தர்ப்பவாதமாகவும் உள் நோக்கம் கருதியும் பு.ஜ.- ம.க.இ.க. -வினர் செய்வதாகத் தமிழினவாதிகளும் போலி புரட்சியாளர்களும் அவதூறு புரிகின்றனர். -பு.ஜ.)— தேசிய இனப் பிரச்சினை சம்பந்தமான பூசல்கள் இவ்வர்க்கப் போராட்டத்தை மழுங்கடிப்பவை, தடுத்து மட்டுப்படுத்துகிறவை. ஆனால், முதலாளிய தேசியவாதத்துக்கு ஆதரவளிப்பதில் கண்டிப்பான இந்த வரம்புகளுக்கு — வரலாற்று வழியில் அமைந்த இந்தத் திட்டவட்டமான எல்லைகளுக்கு — அப்பால் செல்வது, பாட்டாளி வர்க்கத்துக்குத் துரோகம் புரிந்து முதலாளி வர்க்கத்தின் பக்கம் சேர்ந்து கொள்வதாகிவிடும். இங்கு எல்லை வரம்பு இருக்கிறது, பல சந்தர்ப்பங்களிலும் இது மெல்லியதாய் இருக்கக் கூடியது ...”

“எந்தவிதமான தேசிய இன ஒடுக்கு முறையையும் எதிர்த்துப் போராடுதல் — இது அவசியம் செய்யப்பட வேண்டிய காரியம். எந்த தேசிய இன வளர்ச்சிக்காகவும், பொதுவாகத் “தேசிய இனக் கலாச்சாரத்துக்காகவும்”—இதை ஒருபோதும் செய்யலாகாது. முதலாளித்துவச் சமுதாயத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சியானது, உலகெங்கும் நமக்கு முதிர்ச்சியடையாத தேசிய இன இயக்கங்களுக்கு உதாரணங்களையும், பல சிறிய இனங்களிலிருந்து பெரிய தேசிய இனங்கள் உருவாவதற்கு, அல்லது சிறியனவற்றில் சில வற்றுக்குப் பாதகமாய் இவை உருவாவதற்கு உதாரணங்களையும், தேசிய இனங்கள் ஒன்று கலத்தலுக்கு உதாரணங்களையும்

“இது, ஏகாதிபத்தியம் மற்றும் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியின் சகாப்தமாக இருப்பதால், முதலாளி வர்க்கங்கள் தேசிய விடுதலை இயக்கங்களுக்குத் தலைமை தாங்கும் தகுதியை இழந்து விட்டார்கள் என்ற நிலைப்பாடு சரி என்றால், இதை ஈழப் பிரச்சினைக்கும் பிரயோகிக்கவேண்டாமா? ஈழத்தில் மட்டும் புலிகளின் முதலாளித்துவம் புரட்சிகரக் குணத்தை இழக்காமல், பிற்போக்காக மாறாமல் இருக்கிறதா? அதனால்தான் ஈழத் தேசிய இனப் பிரச்சினையைப் பாட்டாளி வர்க்கம் புதிய வகைப்பட்ட ஜனநாயகப் புரட்சியின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகக் கொண்டு தீர்வு காணமுயலாமல், விடுதலைப் புலிகள் உட்பட ஈழ முதலாளி வர்க்கம் தலைமை தாங்கட்டும், பாட்டாளி வர்க்கம் அவர்களின் தலைமைக்கு ஆதரவு தர வேண்டும் என்றார்களா?

அளிக்கிறது. பொதுப்பட தேசிய இனத்தின் வளர்ச்சி - இது முதலாளிய தேசியவாதத்தின் கோட்பாடாகும். எனவேதான், முதலாளிய தேசியவாதம் தனித்தன்மை வாய்ந்ததாய் இருக்கிறது; எனவேதான், தேசிய இனப் பூசல்கள் ஓயாமல் நடக்கின்றன. ஆனால், பாட்டாளி வர்க்கம் ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தின் தேசிய இன வளர்ச்சிக்கும் ஆதரவாக நிற்கத்தயாராய் இல்லை என்பது மட்டுமல்ல; இதற்கு மாறாய் இம்மாதிரியான பிரமைகளுக்கு எதிராய் மக்கள் பெருந்திரளினரை எச்சரிக்கிறது; முதலாளித்துவ ஒட்டுறவுக்கு முழு அளவு சுதந்திரம் வேண்டுமென்பதை ஆதரிக்கிறது; வன்முறை அல்லது தனியுரிமைகளின் அடிப்படையில் அமைந்ததைத்

தவிர்த்து, தேசிய இனங்களது ஏனைய எல்லா விதமான ஒன்றுகலத்தலையும் வரவேற்கிறது.

“நியாயமான முறையில்” வரம்பிடப்பட்ட குறிப்பிட்ட அரங்குக்குள் தேசியவாதத்தை உறுதிபெறச் செய்தல், தேசியவாதத்தை “அரசியல் சட்டவழிப்பட்ட தாய்” ஆக்குதல், எல்லாத் தேசிய இனங்களுக்கும் ஒன்றி லிருந்து ஒன்று விலகிப் பிரிந்திருத்தலை விசேச அரசு நிறுவனத்தின் மூலம் உறுதியாக்கி, கெட்டி பெறச் செய்தல் ஆகிய இவைதான் கலாச்சார-தேசிய இனத் தன்னாட்சியின் சித்தாந்த அடிப்படையும் உள்ளடக்கமும் ஆகும். இந்தக் கருத்து முழுக்க முழுக்க முதலாளியத் தன்மை வாய்ந்தது, முழுக்க முழுக்கத் தவறானது. எவ்விதத்திலும் தேசியவாதம் நிலைநாட்டப்படுதலைப் பாட்டாளி வர்க்கம் ஆதரிக்க முடியாது. இதற்கு மாறாக, தேசிய இன வேறுபாடுகளைக் குறையச் செய்து, தேசிய இனப் பிரிவினைச் சுவர்களை அகற்ற உதவுகிறவை யாவற்றையும், தேசிய இனங்களுக்கு இடையிலான பந்தங்களை மேலும் மேலும் இணைய வைப்

போக்குகளைச் சமரசமின்றிக் கடுமையாக எதிர்த்துப் போராட வேண்டும்.

ஆனால், போலிப் புரட்சியாளர்களும், இனவாதிகளும் தேசியம் என்றாலே அதன் எல்லாப் போக்குகளும் புரட்சிகரமானவை என்று சித்திரம் தீட்டுகிறார்கள். முதலாளிய பாசிசக் குறுந்தேசியவாதிகளான விடுதலைப் புலிகள் பாட்டாளிகள் தொழிற்சங்கம் அமைத்துச் செயல்படுதல், மேதினம் கொண்டாடுதல் போன்ற தொழிலாளர் நடவடிக்கைகள் மற்றும் ஈழப் பாட்டாளிகள் பிற இனப் பாட்டாளிகளுடன் ஒன்றுகலத்தலைத் தேசிய இனத்துரோகமாக அறிவித்துத்தடை செய்தனர். ஆனால், தாமே ஏகாதிபத்திய, மேலாதிக்க-விரிவாதிக்கச் சக்திகளுடன் சமரசம் கொண்டனர். தேசியக் கலாச்சாரம் என்ற பெயரில் சேர, சோழ, பாண்டிய பாரம்பரிய உரிமை பாராட்டினர். பாட்டாளி வர்க்கம் எதிர்க்க வேண்டிய இவற்றை, சமரன் குழு உட்பட போலிப் புரட்சியாளர்கள் தாமும் கண்டும் காணாமல் விடுவதோடு, இவற்றை எதிர்ப்பதற்காக பு.ஜ.-ம.க.இ.க.-வினர் மீது அவதூறு பொழிகின்றனர்.

பிற்போக்கு தேசியவாதப் பெருமிதம்: தமிழர்களின் கலாச்சார பாரம்பரியத்தைப் பாதுகாத்து வளர்க்க, இலண்டனிலுள்ள தமிழ் இளையோர் அமைப்பு (TYO) எனும் புலிகள் ஆதரவு புலம்பெயர் ஈழத் தமிழர்களால் “கற்க கசடற” எனும் பெயரில் 2012-இல் நடத்தப்பட்ட காநாடக இசைநிகழ்ச்சி.

பவையாவற்றவையும் அது ஆதரிக்கிறது. இவ்வாறின்றி வேறுவிதமாய்ச் செயல்படுதல், பிற்போக்கான தேசியவாத அற்பர்களின் பக்கம் சென்று விடுவதையே குறிக்கும்” என்கிறார் லெனின். (தொகுதி 24)

இன்றைய உலகம் ஏகாதிபத்தியமும் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியுமான சகாப்தமாக மாறிவிட்டது, தேசிய இனப் பிரச்சினைகளும் உலகப் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியின் பகுதியாக மாறிவிட்டது, முதலாளி வர்க்கங்களால் தீர்க்கப்படாதிருந்த புரட்சிக் கடமைகளைப் பாட்டாளி வர்க்கம் எடுத்து நிறைவேற்றுகிறது போன்ற காரணங்களைக் கூறி லெனினுடைய மேற்கண்ட போதனைகளை நிராகரித்து விட முடியாது. முதலாளி வர்க்கங்களால் தீர்க்கப்படாதிருந்த புரட்சிக் கடமைகளைத்தான் பாட்டாளி வர்க்கம் எடுத்து நிறைவேற்ற வேண்டுமேதவிர, லெனின் மேற்கண்டவாறு போதித்த வெவ்வேறு தேசங்களைச் சேர்ந்த பாட்டாளிகளின் ஒன்று கலத்தலுக்கு, அதாவது சர்வதேசியக் கடமைகளுக்கு எதிரான முதலாளிய தேசியவாதத்தின் சுயநலப் பிற

“உள்நாட்டில் ஜனநாயகவாதியா, பிற்போக்குவாதியா என்று பாராமல் ஆப்கானின் அமீரையும் தேசிய இனப் பிரச்சினையில் ஆதரிக்கும்படி ஸ்டாலின் கூறினார்; பாசிஸ்டுகள் என்றாலும் தேசிய இனப் பிரச்சினையில் விடுதலைப் புலிகளை ஏன் ஆதரிக்கக் கூடாது” என்று கேட்கிறார்கள். பிற்போக்காளராக இருந்தாலும் ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்த தேசியப் போராட்டத்தில்தான் ஆப்கானின் அமீரே ஆதரிக்க வேண்டும் என்றார் ஸ்டாலின். விடுதலைப் புலிகள் ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்தார்களா? அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்துடனும் இந்திய விரிவாதிக்கத்துடனும் சமரசம் செய்துகொள்ளத் தானே எத்தனித்தார்கள்?

“ஏகாதிபத்தியத்தின் ‘நேரடி’ ஆதிக்கம் வரும்போது தான் தேசிய இன முழுக்கத்தை முதன்மையாக எடுத்துக் கொள்ள முடியும்” என்ற பு.ஜ. வின் நிலைப்பாடு காரணமாக புரட்சிகர, ஜனநாயக சக்திகள் ஓரணியில் அணிதிரள முடியாமல் போனது என்கிறார்கள். ஏகாதிபத்தியத்தின் ‘நேரடி’ ஆதிக்கம் வரும் முன் உள்ள ஒரு அரைக்காலனிய, அரைநிலப்பிரபுத்துவ நாட்டில் நிலப்பிரபுத்துவத்துக்கு எதிரான புதிய ஜனநாயகப் புரட்சியின் ஒரு பகுதியாகத் தேசிய இனப் பிரச்சினை அமையும். அவ்வாறான நிலையில் தேசிய இனப் பிரச்சினை எப்படி முதன்மையானதாக இருக்கும்? ஆனால், ஏகாதிபத்தியத்தின் ‘நேரடி’ ஆதிக்கம் வரும்போது இயல்பாகவே ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு தேசிய விடுதலைப் புரட்சி என்கிற முறையில் தேசிய இனப் பிரச்சினை முதன்மையானதாகிறது. இப்படிச் சொல்வதால் ஏதோ தேசிய இனப் பிரச்சினையின் முக்கியத்துவத்தை நாம் அறியாதவர்கள் என்பதாக இனவாதிகள் காட்டுகிறார்கள்.

“இலங்கையின் தேசிய இனச்சிக்கலில் தமிழீழத்தனி யரசுகாண்பதுதான் ஒரேதீர்வு” என்ற முடிவைத் தமிழ்த் தேசிய இனவாதிகளும் போலி புரட்சியாளர்களும் நியாயப்படுத்துவற்காக, ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தின் பிரிந்துபோகும் உரிமையை லெனின் வலியுறுத்தும் ஒரு அம்சத்தை மட்டும் எடுத்துக்காட்டுகிறார்கள். லெனின் வலியுறுத்தினாலும் இந்த அம்சம் தேசிய முதலாளிகளுக்குச் சாதகமானது என்றாலும், எல்லா ஒடுக்குமுறைகளையும் எதிர்ப்பது, ஜனநாயகத்துக்காக நிற்பது என்கிற முறையில் இதைப் “பாட்டாளி வர்க்கம் எதிர்முறையில் மட்டுமே ஆதரிக்கிறது” என்றார், லெனின். பாட்டாளி வர்க்க ஒன்றிணைவுக்காகவும் புரட்சிக்குச் சாதகமானது என்பதாலும் இணைந்திருக்க வேண்டிய இன்னொரு அம்சத்தையும் லெனின் வலியுறுத்துகிறார்; ஆனால், இதை அவர்கள் ஒதுக்கிவிடுகிறார்கள்.

எனவேதான், “சுரண்டலை எதிர்த்து வெற்றிபெறும் வகையில் போராட வேண்டுமானால் பாட்டாளி வர்க்கம் தேசியவாதத்தில் இருந்து விடுபட்டு நிற்க வேண்டும். பல்வேறு தேசிய இனங்களின் முதலாளி வர்க்கத்தாரிடையே மேல்கை பெறுவதற்காக (மேலாதிக்கத்திற்காக) நடந்து வரும் போராட்டத்தில் பாட்டாளி வர்க்கம் முற்றும் முழுதான நடு நிலை வகிக்க வேண்டும்” என்றார், லெனின். (தொகுதி 20, பக்.424)

“ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தின் காரியத்திலும் பிரிந்துபோவது பற்றிய பிரச்சினைக்கு “சரி” அல்லது “கூடாது” என்று பதிலளிக்குமாறு கோருவது மிகவும் “செயல்பூர்வமான” ஒன்றாகத் தோன்றலாம். ஆனால், உண்மையில் அது அபத்தமானது, தத்துவத்தில் இது இயக்க மறுப்பியல் வகைப்பட்டது. நடைமுறையிலோ இது முதலாளி வர்க்கத்தின் கொள்கைக்குப் பாட்டாளி வர்க்கத்தைக் கீழ்ப்படுத்துகிறது. முதலாளி வர்க்கம் தனது தேசிய இனக் கோரிக்கைகளை எப்போதும் முன்னணியில் வைக்கிறது; மிகவும் ஆணித்தரமான முறையில் முன்வைக்கிறது. பாட்டாளி வர்க்கத்தைப் பொருத்தவரை இந்தக் கோரிக்கைகள் வர்க்கப் போராட்டத்தின் நலன்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவை. முதலாளிய ஜனநாயகப் புரட்சி (இதுவரையிலான ஈழ விடுதலை இயக்கம் இந்த வகையைச் சேர்ந்தது என்பதைப் போலி புரட்சியாளர்கள் மறுக்க முடியாது-பு.ஜ.) சம்பந்தப்பட்ட ஒரு தேசிய இனம் இன்னொரு தேசிய இனத்திலிருந்து பிரிந்து செல்வதில் போய் முடியுமா அல்லது அதனுடன் சமத்துவத்தகுதிநிலை பெறுவதில் போய் முடியுமா என்பதைத்

தத்துவரீதியாக முன்கூட்டியே யாரும் சொல்லமுடியாது; முடிவு இரண்டில் எதுவாயினும், தனது வர்க்கத்தின் முன்னேற்றத்துக்கு உத்தரவாதம் செய்வதுதான் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு முக்கியமான காரியம். முதலாளி வர்க்கத்துக்கோ ‘தனது சொந்த’ தேசிய இனத்தின் நோக்கங்களைப் பாட்டாளி வர்க்க நோக்கங்களுக்கு முந்தி முனைப்பாகத் திணிப்பதன் மூலம் இந்த முன்னேற்றத்தைத் தடை செய்யவேண்டும் என்பது முக்கியமானது.

“தனது கோரிக்கைகள் ‘செயல்பூர்வமானவை’ என்ற முகாந்திரத்தால், ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் முதலாளி வர்க்கமானது, அதன் சொந்த நலன்களை நிபந்தனையின்றி ஆதரிக்குமாறு பாட்டாளி வர்க்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளும். எல்லாத் தேசிய இனங்களுக்கும் பிரிந்து போகும் உரிமை உண்டு என்பதை ஆதரிப்பதைவிட, ஒரு குறிப்பிட்ட தேசிய இனம் பிரிந்து போவதற்கு ஆதரவாக ‘சரி’ என்று தெளிவாகக் கூறுவது தான் மிக அதிகமாக நடைமுறைரீதியானதாகும்!” (என்று முதலாளி வர்க்கம் கூறும்).

“பாட்டாளி வர்க்கம் இத்தகைய செயல்பூர்வத் தன்மையை எதிர்க்கிறது. சமத்துவமும் ஒரு தேசிய இன அரசுக்கு சம உரிமைகளும் வேண்டும் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளும் அதேசமயத்தில், அது எல்லா தேசிய இனங்களின் பாட்டாளி மக்களின் கூட்டிணைப்பை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மதித்து அதிமுக்கியமானதாக முன்வைக்கிறது; எந்த ஒரு தேசிய இனக் கோரிக்கையையும் எந்த ஒரு தேசிய இனப் பிரிவினையையும் தொழிலாளர்களின் வர்க்கப் போராட்டம் என்ற கோணத்திலிருந்தே மதிப்பிடுகிறது” என்றார், லெனின்.

ஈழத்தில் முகிழ்ந்த தமிழ்த் தேசியமும் தேசிய இனப் பிரச்சினையும் முதலாளியத் தன்மையற்றது என்று கருத முடியுமா?... ஈழத் தமிழ்த் தேசிய இயக்கங்களும் ஈழ விடுதலைப் போரும் வர்க்கங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவையா, அல்லது பொதுவில் ஈழத் தமிழர்களின் தேசிய இயக்கம் என்று அதைப் பார்க்க வேண்டுமா? தேசிய இனவாத முதலாளி வர்க்கங்கள் தமது வர்க்க அடையாளங்களை மூடி மறைத்துக் கொண்டாலும், பாட்டாளி வர்க்கம் அவற்றை வெளிக்கொண்டு வந்து அதற்கேற்பத் தனது அணுகுமுறையை வகுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

ஒடுக்கும் பெருந்தேசிய வாதத்தின் கட்டாய இணைப்பு, ஒடுக்கப்படும் தேசிய பிரிவினைக் கோரிக்கை இரண்டையும் சமமானதாகக் கருத முடியாது. ஆனாலும், இந்த இரண்டில் ஏதாவது ஒன்றைத்தான் பாட்டாளி வர்க்கம் தெரிந்தெடுக்க வேண்டும் என்று லெனின் போதிக்கவில்லை. இரண்டிலிருந்தும் மாறுபட்ட மூன்றாவதாக உள்ள தொழிலாளர்களின் ஒன்றிணைப்புமற்றும் வர்க்கப் போராட்டப் புரட்சி நலன்களுக்குத்தான் பாடுபட வேண்டும் என்றார். ஆனால், இதை வலியுறுத்துவதற்காகத்தான் பு.ஜ. - ம.க.இ.க. -வினர் மீது தமிழினவாதிகளும் சமரன் குழு உட்பட போலி புரட்சியாளர்களும் அவதூறு பொழிகின்றனர்.

● ஆர்.கே.

தமிழக போலீசின் அட்ரூழியங்கள்:

சமூகத்தின் மனசாட்சிக்கு வடப்படும் சவால்!

சென்னை மாநகர போலீசு எல்லைக்குட்பட்ட நீலாங்கரை (ஜெ-8) போலீசு நிலையத்தின் குற்றப்பிரிவு ஆய்வாளரான புஷ்பராஜ், வெட்டுவாங்கேணி மகாத்மா காந்தி நகரில் கோவில் உண்டியல் உடைக்கப்பட்ட தற்காக, சந்தேகத்தின் பேரில் தமீம் அன்சாரி என்ற 14வயது சிறுவனை சனவரி 7-ஆம் தேதியன்று இரவில் பிடித்துவந்து நீலாங்கரை போலீசு நிலையத்தில் மிருகத் தனமாக வைத்துள்ளான். தந்தையை இழந்து படிக்க வசதியற்ற நிலையில் விதவைத்தாயுடன் ஒரு உணவகத்தில் பணியாற்றிவந்த அந்த ஏழைச் சிறுவன், தனக்கும் திருட்டுக்கும் சம்பந்தமில்லை என்று கெஞ்சியும் கூட அவனைச் சட்டவிரோதமாக கொட்டடியில் அடைத்து வைத்துள்ளான். பின்னர் 8-ஆம் தேதியன்று பிற்பகலில் அச்சிறுவனை அடித்து உதைத்து, அவனது வாயில் துப்பாக்கியை வைத்து மிரட்டி சுக போலீசார் முன்னிலையிலேயே அவனது தொண்டைக் குழியில் சுட்டுள்ளான். இரத்த வெள்ளத்தில் சுருண்டு விழுந்த அச்சிறுவன், பின்னர் போலீசாரால் பெரும்பாக்கத்திலுள்ள குளோபல் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டுத் தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவில் கிடத்தப்பட்டுள்ளான்.

போலீசு நிலையத்திலேயே தண்டனை வழங்கப்படுவது நியாயம் என்றால், வழக்கு ரைஞார்களும் நீதிமன்றங்களும் எதற்காக? தீர்ப்பு வழங்கும் நீதிபதிகள் எதற்காக? போலீசு பயங்கரத்தைப் பறைசாற்றும் இச்சட்டவிரோதக் கொடுரத்தைக் கண்டபின்னரும், தானே முன்வந்து வழக்காகப் பதிவு செய்து விசாரிக்க வேண்டிய நீதித்துறையானது இதனை அலட்சியப்படுத்தியுள்ளது. அச்சிறுவனின் தாயாரான சபீனா பானு, சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் மனு தாக்கல் செய்த பின்னர்தான், அச்சிறுவனுக்கு அதே தனியார் மருத்துவமனையில் சிகிச்சை அளிக்க வேண்டுமெனவும், வருவாய் கோட்டாட்சியரை விசாரணை நடத்துமாறும் நீதிபதிகள் உத்தரவிட்டுள்ளனர்.

சிகிச்சைக்கான முழு மருத்துவச் செலவையும் அரசு ஏற்றுக் கொள்ளும் என்றும், அச்சிறுவனின் குடும்பத்துக்குப் பொது நிவாரண நிதியிலிருந்து ஒரு இலட்ச ரூபாய் வழங்கப்படுமென்றும் ஜெயலலிதாவின் அறிவிப்பைப் பரபரப்பாக வெளியிட்ட ஊடகங்கள், அதற்கு

மருத்துவமனையில் சிகிச்சை பெற்றுவரும் தமீம் அன்சாரி.

மேல் இந்தக் கொடுஞ்செயலுக்குக் கண்டனமோ, முக்கியத்துவமோ தராமல் அலட்சியப்படுத்துகின்றன. தமிழகத்தின் அரசியல் கட்சிகள் உள்ளிட்டு சமூக அமைப்புகள் அனைத்தும் செயலற்றுக் கிடக்கின்றன. இக்கொடுஞ்செயலுக்கு எதிரான போராட்டங்கள் எதுவுமின்றி சமூகம் உணர்ச்சியற்று மரத்துப்போய்க் கிடக்கிறது.

கொலைவெறிபிடித்த போலீசு ஆய்வாளர் புஷ்பராஜ் தற்காலிகமாகப் பணியிடை நீக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளானே தவிர, அவன் மீது கொலைமூயற்சி வழக்குபதிவு செய்யப்படாமல் பிணையில் வெளிவரும் வகையில் - கவனக்குறைவால் துப்பாக்கியின் குண்டு வெடித்துவிட்டதாக வழக்கு போடப்பட்டுள்ளது. போலீசு வெறியன் புஷ்பராஜ், கடந்த 2011-ஆம் ஆண்டில் மெரினா போலீசு நிலையத்தில் உதவி ஆய்வாளராக இருந்தபோது, திருட்டு வழக்கில் சந்தேகத்தின் பேரில் இழுத்துவரப்பட்ட ஒருவரிடம் விசாரணை நடத்திய போதும், இதே போல் தொடையில் சுட்டுள்ளான். பின்னர் இந்த விவகாரம் போலீசு அதிகாரிகளின்துணையுடன் மூடிமறைக்கப்பட்டுள்ளது.

சாமானியனுக்குப் பொருந்தக் கூடிய சட்டத்திற்கு, தான் கட்டுப்பட வேண்டியதில்லை என்ற திமிரோடு போலீசு நடந்து கொள்வதையும், சட்டத்துக்கு மேலான தனிவகை சாதியாக இருந்து கொண்டு சமூகத்தையே அச்சுறுத்தி வருவதையும் இத்தகைய கொடுஞ்செயல்கள் நிரூபித்துக் காட்டவில்லையா? போலீசின் கேள்விக்கிடமற்ற அதிகாரத்தை உழைக்கும் மக்கள் வாய்பொத்தி ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டுமா?

ஒருக்காலும் கூடாது. போலீசு அட்ரூழியங்களுக்கு எதிராகப் பொதுக் கருத்தையும் போராட்டங்களையும் கட்டியமைப்பது உழைக்கும் மக்களின் உடனடி அவசியமாகும். இலஞ்ச ஊழல், அத்துமீறல், அடாவடி, அட்ரூழியங்களில் ஈடுபடும் போலீசுவெறியர்களின் படங்களைப் பொது இடங்களில் பகிரங்கமாக வெளியிட்டு அக்கும்பலை அவமானப்படுத்த வேண்டும். உழைக்கும் மக்களிடம் அத்துமீறினால் உடனடியாகத் தண்டிக்கப்படுவோம் என்ற அச்சத்தை உருவாக்கி அக்கும்பலின் அதிகாரக் கொட்டத்தை ஒடுக்க வேண்டும்.

● குமார்

குழு அமைக்கப்பட்டு, 10 குழுக்களாகப் பிரிந்து சென்று நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பள்ளிகளில் ஆய்வு செய்யப்பட்டது.

கல்வி கற்கும் சூழல் அறவே புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலையில்தான் மாநகராட்சிப்பள்ளிகள் இயங்குகின்றன என்பதை அம்பலப்படுத்துகிறது பு.மா.இ.மு.வின் ஆய்வு முடிவுகள்.

“நாங்கள் ஆய்வுக்கு சென்ற பல மாநகராட்சிப்பள்ளிகளில் போதுமான கழிவறைகளே இல்லை. இருக்கும் சில கழிவறைகளும் பயன்படுத்த முடியாத அளவிற்கு மோசமான நிலையில்தான் இருந்தன. 2500 மாணவிகள் பயிலும் ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளியில் 8 கழிவறைகள்தான் இருந்தன. பாதுகாப்பான குடிநீர் வசதி இல்லாதது; ஆய்வக வசதி இல்லாதது; பாதுகா வலர், துப்புரவுப் பணியாளர்கள் இல்லாதது; வகுப்பறை பற் றாக்குறை; ஆசிரியர்கள் பற்றாக்குறை; இளநிலை உதவி யாளர், நூலகர், எழுத்தர் பணியிடங்கள் உள்ளிட்ட அலுவல கப் பணியாளர் இடங்கள் நிரப்பப்படாமல் அப்பணிகளை யெல்லாம் ஆசிரியர்களே மேற்கொள்ள வேண்டிய அவலநி லை - எனப் பல்வேறு குறைபாடுகளை கண்டறிந்துள்ளோம். பல்வேறு இடையூறுகளுக்கு மத்தியிலும் தன்னார்வத்தோடு செயல்படும் தலைமையாசிரியர்களின் பங்களிப்பையும், அவர்களின் உள்ளக் குமுறல்களையும்; அதிகார வர்க்கத் தின் திட்டமிட்ட அலட்சியத்தையும் நேரில் கண்டுணரும் வாய்ப்பை வழங்கியது இந்தக் களஆய்வு. எமது ஆய்வு முடி வுகளைத் தொகுத்து, கல்வியாளர்களை கலந்தாலோசித்து முழுமையான அறிக்கையை மேயரிடம் சமர்ப்பிக்க இருக்கிறோம்” என்கிறார், பு.மா.இ.மு.வின் மாநில அமைப்புக்குழு உறுப்பினர் தோழர் செ.சரவணன்.

அடிப்படை வசதிகளற்ற அரசுப்பள்ளிகளின் அவலங்கள் ஒருபுறமிருக்க, அரசு-தனியார் கூட்டு (பி.பி.பி.) என்ற திட்டத்தின் அடிப்படையில் அரசுப்பள்ளிகள் தனியார் மயமாக்கப்படும் அபாயத்தையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார் பு.மா.இ.மு.வின் மாநில அமைப்பாளர் தோழர் த.கணேசன்.

“தற்போதைய ஆய்வில், “உச்ச பார் இந்தியா”, “அமெ ரிக்கன்- இந்தியன் பவுண்டேசன்” போன்ற அரசு சாரா தொண்டு நிறுவனங்கள் மாநகராட்சிப்பள்ளிகளில் இயங்கி வருவதை கண்டறிந்துள்ளோம். இதுபோன்று வெளிப் படையாக அறிவிக்காமல் பல தொண்டு நிறுவனங்களையும் கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களையும் மாநகராட்சிப் பள்ளிக ளில் செயல்பட அனுமதித்திருக்கிறார்கள். கேட்டால், ஆங் கிலம், கணினிப் பயிற்சிகளைக் கற்றுத் தருவதற்காகவும், அரசுப்பள்ளிகளின் தரத்தை உயர்த்தவும், அவற்றை சிறந்த முறையில் நிர்வகிக்கவும் இத்தகைய தொண்டு நிறுவனங்

ஜன-17 அன்று நடைபெற்ற சென்னை ரிப்பன் மாளிகை முற்றுகைப் போராட்டம்.

களிடம் மாநகராட்சிப் பள்ளிகளை ஒப்படைத்திருக்கிறோம் என்கிறார்கள்.

அரசு-தனியார் கூட்டு (பி.பி.பி.) என்ற உலக வங்கித் திட்டத்தின் அடிப்படையில் கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களிடம் அரசுப்பள்ளிகளை ஒப்படைக்கும் சதித்திட்டத்தின் ஓர் அங் கமாகவே இவற்றைப் பார்க்கிறோம். சமீபத்தில் கூட, அரசு-தனியார் கூட்டு (பி.பி.பி.) திட்டத்தின் அடிப்படையில சென்னை மாநகராட்சிப் பள்ளிகள் சிலவற்றை கார்ப்ப ரேட் நிறுவனங்களிடம் ஒப்படைக்கப் போவதாகவும் அறி வித்திருக்கிறார், மேயர் துரைசாமி. இதிலிருந்தே உண்மை விளங்கும். கர்நாடகாவில் கோகோகோலாவும், தில்லியில் விப்ரோவும் இவ்வாறு நூற்றுக்கணக்கான பள்ளிகளை ‘தத் து’ எடுத்திருக்கின்றன என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. அரசுப்பள்ளிகளின் தரத்தை உயர்த்த கார்ப்பரேட் நிறுவனங் கள் எதற்கு? போதிய அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து கொடுத்து, ஆசிரியர்களை நியமித்து அவற்றை அரசே செய்து தர இயலாதா என்ன? இது திருமணம் செய்துவிட்டு குடும் பம் நடத்த அடுத்தவனை அழைப்பதற்கு நிகரானது” எனக் குற்றஞ்சாட்டுகிறார், தோழர் த.கணேசன்.

மேலும், “மாணவர்களின் கல்வி பெறும் உரிமையை நிலைநாட்ட வேண்டுமானால் கல்வியில் தனியார்மயத்தை ஒழித்தால் மட்டுமே சாத்தியம். கல்வி தனியார்மயமாக்கப் படுவதற்கெதிரானப் போராட்டங்கள் தீவிரமாக்கப்பட வேண்டும்” என்கிறார், அவர்.

பொதுவில் அரசுப்பள்ளிகளின் அவலநிலையைக் கண்டித்து மாணவர்கள் தன்னெழுச்சியாகப் போராடும் பொழுதெல்லாம், கண்துடைப்பிற்காக அதிகார வர்க்கம் சில நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும். அதிகாரிகளையோ, அல் லது அவர்களுக்கு “ஆமாம் சாமி” போடும் நிபுணர்கள் குழு

வையோ அமர்த்தி ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும். இவற்றுக்கு மாறாக, பாதிக்கப்பட்ட மாணவர்களின் பிரதிநிதிகளாக, அதுவும் புரட்சிகர அமைப்பான பு.மா.இ.மு.வின் பங்கேற்பில் ஆய்வு நடை பெற்றுள்ளது என்பதில்தான் இப்போராட்டத்தின் முக்கியத்துவம் அடங்கியிருக்கிறது.

மாணவர் அமைப்பின் பிரதிநிதிகளும், பெற்றோர் களும் பங்கேற்கும் ஆய்வுக் குழுக்களை அமைத்து அரசுப்பள்ளிகளில் ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதும்; ஆய்வு முடிவுகளை உடனடியாக அமல்படுத்தக் கோரி தொடர் போராட்டங்களை நடத்துவதன் மூலம்தான் அரசுப்பள்ளிகளின் தரத்தைக் கொஞ்சமாவது உயர்த்த முடியும் என்ற உண்மையை உணர்த்தியிருக் கிறது, பு.மா.இ.மு.வின் இப்போராட்டம். இளங்கிதர்

பு.மா.இ.மு.வின்ருடன் சென்னை மேயர் நடத்திய பேச்சுவார்த்தை.

தமிழகத்தின் விழுப்புரம் மாவட்டத்தில் சங்கராபுரத்திற்கு அருகே அமைந்துள்ள அகரம் சேஷசமுத்திரம் என்ற கிராமத்தைச் சேர்ந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தீண்டாமைக் கொடுமையின் காரணமாகப் புத்தமதத்திற்கு மாறப் போவதாக அறிவித்துள்ளனர். இக்கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஆதிக்க சாதிவெறியர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மீது இழைத்துவரும் தீண்டாமைக் கொடுமைகளுள் முக்கியமானது அவர்களின் வழிபாட்டு உரிமையை மறுப்பதாகும். “பொதுக் கோவிலுக்குள் தாழ்த்தப்பட்டோர் நுழைந்து வழிபடுவதற்கு உரிமை கிடையாது. அக்கோவிலின் தேர் சேரிக்குள் நுழையாது” என அக்கிராமத்தில் இன்றுவரையிலும் தீண்டாமை பச்சையாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகிறது.

இத்தீண்டாமைக் கொடுமைக்கு எதிராகத் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர், காலனியில் தமக்கென ஒரு கோயிலைப் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு கட்டிக் கொண்டனர்; அக்கோயிலுக்கென ஒரு தேரையும் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உருவாக்கினர். இந்தத் தேர் கோயிலிலிருந்து புறப்பட்டு தாழ்த்தப்பட்டோர் குடியிருப்பைச் சுற்றிவிட்டு மீண்டும் நிலைக்கு வர வேண்டுமென்றால், ஆதிக்க சாதியினர் வசிக்கும் பகுதிக்கும் காலனிக்கும் பொதுவாக உள்ள தார்ச்சாலை வழியாகச் சென்றுவர வேண்டும். இந்த நிலையில் ஆதிக்க சாதிவெறியர்கள், “தாழ்த்தப்பட்டோர் வழிபடும் சாமி பொதுச் சாலையில் தேரில் வரக்கூடாது; வேண்டுமானால் அவர்கள் வழிபடும் அம்மன் சிலையை மாட்டு வண்டியில் வைத்து இழுத்து வரலாம்” எனக் கட்டுப்பாடு விதித்து, தாழ்த்தப்பட்டோர் வழிபடும் சாமியையும் தீண்டத்தகாததாக ஆக்கினர்.

2012-இல் இத்தேரோட்டம் குறித்து வட்டாட்சியர் தலைமையில் அமைதிப் பேச்சு வார்த்தை நடந்தது. அதன்பின் கள்ளக்குறிச்சி கோட்டாட்சியர் தலைமையில் மீண்டும் பேச்சுவார்த்தை நடந்தது. ஆதிக்க சாதிவெறி பிடித்த கும்பலின் எதிர்ப்பை ஒடுக்காத தமிழக அரசு, கிராமத்தில் நிலைமை பதற்றமாக இருப்பதைக் காட்டி, தேரோட்டத்திற்குத் தடை விதித்தது. இந்தத் தடைக்கு எதிராக நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடுத்து தாழ்த்தப்பட்டோர் வெற்றி பெற்றபோதும், ஆதிக்க சாதியினருக்குச் சாதகமாகவே அரசு நடந்துகொண்டதால் தேரோட்டத்தை நடத்த முடியவில்லை.

மதம் மாறும் முடிவைப் பத்திரிகையாளர்களிடம் அறிவிக்கும் சேஷசமுத்திரம் தாழ்த்தப்பட்டோர் (இடது); தீண்டாமைக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட அம்மன் கோவில் தேர்.

தாழ்த்தப்பட்டோரின் வழிபாட்டு உரிமை மறுப்பு:

அரசு - ஆதிக்க சாதிவெறியர்களின் கூட்டுச் சதி!

இந்த நிலையில் தமது வழிபாட்டு உரிமையை அங்கீகரிக்கக் கோரி தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் காலவரையற்ற உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை நடத்தத் தொடங்கினர். வழிபாட்டு உரிமையை மறுக்கும் ஆதிக்க சாதிவெறியர்கள் மீது வன்கொடுமை தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் வழக்குப் போட மறுக்கும் தமிழக அரசோ, உண்ணாவிரதமிருந்த 25 பெண்கள் உள்ளிட்டு 42 பேரைக் கைது செய்து சிறையில் அடைத்தது. நீதிமன்றமோ தமது உரிமைக்காக அமைதியான முறையில் போராடிய அவர்களுக்கு உடனடியாகப் பிணை வழங்க மறுத்தது. இப்படிப் போராடிப் போராடி தேற்கடிக்கப்பட்ட நிலையில்தான், அத்தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இந்து மதத்திலிருந்து விலகி புத்த மதத்தில் இணையப் போவதாக அறிவித்துள்ளனர். “எங்கள் காலத்தில் தீண்டாமையை ஒழிக்க முடியாது; மதம் மாறினால் எங்கள் சந்ததியினராவது நிம்மதியாக இருப்பார்கள்” என விரக்தியோடு கூறுகிறார், அக்கிராமத்தைச் சேர்ந்த கொளஞ்சியப்பன்.

சேஷசமுத்திரம் தமிழகத்தின் விதிவிலக்கல்ல. தமிழக மெங்கும் இன்றும் பல்வேறு வடிங்களில் தீண்டாமை கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருவதை; தீண்டாமை பிரச்சினையில் அரசு தாழ்த்தப்பட்டோரின் முதுகில் குத்துவதை; தமிழகத்தில் சமூக நீதி கோலோச்சுவதாகக் கூறப்படும் மோசடித் தனத்தைப் பளிச்சென அம்பலப்படுத்திக் காட்டும் இன்னுமொரு உதாரணம். ஆனால், இந்த உண்மை மூடிமறைக்கப்பட்டு, தாழ்த்தப்பட்டோர் நாடகக் காதல் நடத்துவதாகவும்; வன்கொடுமைத் தடுப்புச் சட்டம் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுவதாகவும் ஆதிக்க சாதியினர் கூப்பாடு போட்டு வருவது எத்தகையதொரு மோசடி!